J.M. DARHOWER

18+

Monster in His Eyes #1

În pat cu PĂCATUL

BOOKZONE

Dacă ai crezut vreodată că l-ai găsit pe Făt-Frumos, ca mai apoi să-ți dai seama că nu e eroul care sperai să fie.

Această carte este pentru tine.

Prolog

Îmi atinge spatele ușor, cu un singur deget. Mi se face pielea de găină. Chiar dacă mă prefac că dorm, tresar la atingerea delicată, imposibil să-mi stăpânesc reacția.

Îmi țin respirația.

De ce trebuie să-mi facă asta?

Mă urăsc pentru asta aproape la fel de mult pe cât îl urăsc pe el. Și îl urăsc... chiar îl urăsc, nu glumă. N-am urât niciodată ceva sau pe cineva mai mult în viața mea. Îi urăsc părul, zâmbetul, ochii. Urăsc cuvintele pe care mi le spune și vocea lui răgușită. Urăsc lucrurile pe care le face, bărbatul care este. Urăsc felul în care mă tratează, efectul pe care îl are asupra mea, modul în care mâinile lui îmi provoacă cea mai cruntă durere înainte să aprindă cumva o flacără în mine. Care mocnește profund. Pasiune brută și dorință, amestecate cu cea mai pură agonie.

Urăsc asta.

Urăsc asta.

La dracu', chiar *urăsc* asta.

Când ajunge pe spate, se oprește, înainte să traseze o linie imaginară de-a lungul elasticului chiloților. Simt cum îmi revine corpul la viață, cum se încinge, ca și cum aprinde cu măiestrie un foc, unul pe care doar el știe cum să-l întețească.

Vreau să mă stropesc cu benzină și să îmi dau foc, să mă topesc în flăcări doar ca să scap de sentimentele astea, dar știu că este inutil. Chiar și dacă m-aș transforma

într-un morman de cenușă, tot n-aș reuși să scap. Este o forță a naturii. Vântul m-ar purta înapoi la el.

Aerul pare irespirabil, înțesat parcă de cel mai negru fum. Sau poate că plămânii mei sunt prea dilatați, așa cum fiecare mușchi din corpul meu este încordat. Vreau să țip. Vreau să mă retrag.

Vreau să *fug*.

Dar n-o fac pentru că știu că mă va prinde.

A mai făcut-o.

O s-o mai facă.

Îmi țin ochii închiși în timp ce îmi atinge iarăși spatele. Încerc să nu simt. Încerc să mă conving că nu există. Dorm. Și el doarme. E doar un vis. Sau e un coșmar?

Nu mă atinge *cu adevărat*.

Dar mă atinge... Știu că o face. Atingerea lui provoacă fiecare celulă trădătoare din corpul meu să prindă viață, fiecare terminație nervoasă să producă scântei precum firele de tensiune. Dacă asta nu este real, atunci nimic nu e. Aproape că mă întreb ce ar fi mai bine.

Degetul lui ajunge la ceafă și se oprește din nou, de data asta pentru mai mult timp. Cinci, zece, cincispre-zece... Număr secundele în minte, așteptând următoarea lui mișcare, încercând să-i anticipez mișcările, de parcă e un joc de șah și pot plănui un contraatac.

Nici nu are rost să mă gândesc. Mi-a capturat deja regele. *Șah-mat*.

Încă o dată, îmi atingele spatele cu degetul. Ajunge la jumătate, înainte să se abată. Explorează restul spatelui, mergând în toate direcțiile, trasând forme și modele pe pielea mea caldă, de parcă sunt o pânză vie, iar el, un artist.

În ciuda firii mele, nu mă pot abține să fiu curioasă. Mă întreb ce desenează. Pare că merge la întâmplare, fără vreun sens, dar îl cunosc pe bărbatul ăsta. Nu face nimic

fără să aibă un motiv. Există mereu o tactică în nebunia lui, o semnificație în spatele fiecărui cuvânt, un scop pentru acțiunile lui.

Și, de obicei, nu-i nimic bun.

Închid și mai mult ochii, încercând să-i citesc mișcările. Pare că degetul lui dansează pe spatele meu. Îmi desenează un tablou frumos al unei vieți pe care mi-a promis-o odată, când încerca să-mi intre pe sub piele cu minciunile lui? Ar putea să-mi scrie o scrisoare de dragoste, în care să promită că va fi mai bun?

Sau poate că e mai degrabă un bilet de răscumpărare.

Îmi doresc să deseneze o frânghie pe care să mi-o smulg din piele și să îl spânzur cu ea. Sunt sigură că merită.

Într-un final, îmi dau seama care este tiparul. Observ că degetul lui urmează aceeași cale continuă, șerpuită. Mi-l imaginez în timp ce-o face. După o clipă, îmi dau seama că scrie un singur cuvânt cu litere de mână.

Vitale.

Numele lui complet este Ignazio Vitale, deși odată, nu demult, m-a rugat să-i zic Naz. Naz a fost cel care m-a fermecat, m-a cucerit și m-a făcut să mă topesc. Abia mai târziu am ajuns să-l cunosc pe adevăratul Ignazio. Și, când l-am cunoscut pe Vitale, era deja mult prea târziu ca să mai plec.

Măcar dacă aș fi putut vreodată...

Capitolul unu

— Of, suficient!

În faţa mea, o carte este aruncată atât de tare, încât se zguduie toată masă.

— Nu mai suport. Renunţ.

Nu îmi ridic privirea. Mă uit la un fragment de text, dar asimilez vag cuvintele. Am frunzărit-o de o mie de ori. Am stat lipită de carte în ultimele zile, de parcă o să-mi intre informaţiile în cap prin osmoză.

— E pur şi simplu prea complicată, continuă vocea, anulând şi picătura de concentrare pe care mă străduiam s-o păstrez. Jumătate nici nu are sens.

— De obicei, întrebările sunt complicate şi răspunsurile sunt simple, mormăi eu în timp ce întorc pagina.

— Cine a spus asta, Pluto? Îţi spun, Karissa, porcăria asta nici măcar nu e în carte!

Cuvintele alea îmi distrag atenţia de la ce am de făcut. Mă uit dincolo de masa mică şi rotundă la prietena mea, Melody Carmichael, care, din frustrare, balansează scaunul din lemn pe picioarele din spate.

— Platon, nu Pluto.

Îmi face semn cu mâna, cu o faţă care vrea să zică: „O, dar cui dracului îi pasă, pe bune?".

— Care e diferenţa?

— Unul a fost filosof, celălalt e un căţel din desene animate.

Dacă nu poate face diferența, atunci o dă în bară la testul, să zicem... de peste treizeci de minute.

— Da, păi tind să cred că afurisitul ăla de cățel are mai multă noimă decât nenorocitul ăsta bătrân cu nume de planetă, spune ea, trecând prin teancul gros de notițe.

Filosofia, ultimul curs pe ziua de azi, ultimul nostru parțial ca boboci la NYU[1], și ea e deja pe punctul de a ceda. Tipic.

— Gen, ascultă prostia asta, spune ea, citind din notițe. Mulți sunt iubiți de dușmanii lor, dar sunt urâți de prieteni și sunt prieteni față de dușmani, iar față de prietenii lor sunt dușmani, dacă prietenie înseamnă a fi iubit și nu a iubi[2].

— Presupun că înseamnă că oamenii sunt oameni, zic eu ridicând din umeri.

Mă întorc la carte și încep iarăși să citesc.

— Și nu era Platon, apropo, zic eu, răspunzând la întrebarea ei de mai devreme. Era Dr. Seuss[3].

— Serios? întreabă ea. Citezi din Dr. Seuss acum?

— Și el a fost un fel de filosof, răspund eu. Mare parte din munca lui a avut de-a face cu logica și rațiunea, societatea și natura umană. Poți învăța multe din cărțile lui.

— Ei bine, eu prefer un altfel de doctor în filosofie, zice ea, lăsând scaunul pe toate cele patru picioare.

Zgomotul puternic răsună în cafeneaua mică.

---

1 New York University este o universitate privată de cercetare fondată în anul 1831 în cartierul Greenwich Village din orașul New York (n. tr.).

2 Platon, „Lysis", *Opere*, vol. II, trad. de Alexandru Cizek, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1976, pp. 222-223 (n. tr.).

3 Theodor Seuss Geisel, cunoscut ca Dr. Seuss, a fost un scriitor american cunoscut pentru cărțile sale pentru copii (n. tr.).

— Cred că Dre[4] a zis-o cel mai bine. „Doar curvăsărie și șmecherii pe ștoarfele astea"[5].

Tonul ei foarte serios mă face să râd.

— Și tu care credeai că-i sunt devotată lui Tupac Shakur[6].

— Tipul ăla l-a pus pe Pluto la respect, zice ea.

Mă abțin s-o corectez de data asta. În punctul ăsta nu sunt sigură dacă ea chiar nu face diferența sau doar o face pe deșteapta.

— Un laș moare de o mie de ori, un soldat, doar o dată. Ce profund!

— Aia-i din Shakespeare, îi atrag eu atenția. Din *Iulius Cezar*.

— Nici vorbă.

— Ba da.

Melody mă săgetează cu privirea în timp ce își deschide iarăși cartea cu gesturi teatrale.

Chiar dacă a spus că renunță, se întoarce la treabă ca să mai îngrașe puțin porcul în ajun. E pe punctul de-a rămâne cu restanță la cursul de filosofie. Trebuie să se descurce binișor la parțial ca să-și mărească nota. Dacă ia mai puțin de șapte, o să treacă prin perioada academică de probă, direct spre suspendare.

Eu, pe de altă parte, chiar dacă nu sunt în pericol să pic, *per se*, bursa mea e complet altă poveste. Nu toți provenim din bancheri bogați de pe Wall Street, ca Melody, ca să ne permitem să tragem mâța de coadă. Mama nu are cum să mă ajute. Oricum, chiar și așa, tot nu știu cum supraviețuiește. Iar tatăl meu...

---

4 Andre Romelle Young, cunoscut sub numele de scenă Dr. Dre, este un rapper american (n. tr.).

5 *Bitches ain't shit but hoes and tricks* în engleză (n. tr.).

6 Tupac Amaru Shakur, cunoscut sub numele de 2Pac, a fost un artist american renumit pentru stilul lui de rap (n. tr.).

Ei bine, nu toți avem unul.

Dacă îmi mai scade media, atunci sunt pe cont propriu. Și, dacă se întâmplă asta, am încurcat-o rău. Ceva îmi spune că NYU n-o să accepte un mandat înregistrat7 ca plată pentru taxa de școlarizare.

— Oricum, a cui a fost ideea strălucită să ne înscriem la cursul ăsta? mormăie Melody, în timp ce face un adevărat spectacol din răsfoitul paginilor.

— A ta, răspund eu. Ai spus că o să fie ușor.

— Ar trebui să fie ușor, mă contrazice ea. Este filosofie. Sunt opinii, gen; nu există răspunsuri greșite atunci când e vorba despre opinia cuiva, nu-i așa? Adică, se presupune că este rațională și logică, despre chestii care au sens, nu porcăria asta științifică existențialistă.

— Ei, nu-i așa de rea.

Lăsând gluma la o parte, îmi place filosofia. Dacă nu l-am avea pe profesorul ăsta, poate mi-ar plăcea chiar mult de tot.

— Nu-i așa de rea? Trebuie să gândești prea mult.

Îmi dau ochii peste cap și închid cartea, apoi mă las pe spate în scaun. Cuvintele se amestecă într-un neant, îmi împovărează gândurile și mă fac să uit lucrurile pe care mi le amintesc.

Mă uit prin cafenea în jurul meu, încercând să-mi limpezez mintea în timp ce îmi ridic ceașca de ceai cu mentă și ciocolată. E încă fierbinte, chiar dacă nu m-am atins de ea de mai bine de o oră.

— Doar tu poți să faci asta, Karissa, zice Melody, dând dezaprobator din cap. Printr-o ciudățenie a naturii, sunt 21° Celsius afară într-o zi de martie și tu tot comanzi ciocolată caldă și porți un afurisit de fular.

---

7 *IOU* în engleză. Document informal care recunoaște creanțele, prescurtat din sintagma *I owe you* (vă datorez) (n. tr.).

Dau din umeri și iau o gură din băutură, savurând aroma cremoasă și bogată de ciocolată. Eu nu atrag atenția de regulă. Port în general blugi skinny, pulovere și cizme înalte. Nu e vina mea că avem parte de o zi călduroasă și toată lumea se comportă de parcă e vară în Caraibe.

Cât de sumar se poate îmbrăca fără să fie arestată pentru expunere indecentă în public — ăsta pare să fie planul lui Melody. Momentan se supune regulilor cu niște pantaloni foarte scurți și un tricou foarte decupat. Mie mi-e rușine numai când mă uit la ea.

— Ce e în neregulă cu fularul ăsta? o întreb, trecându-mi mâna peste materialul moale. Este preferatul meu.

— E roz tot, cu dungi, și e prea... fular.

Îmi face dispreţuitor un semn cu mâna și se strâmbă.

— Sunt destul de sigură că la asta se referea Aristotel când a zis: „Ce groaznic este adevărul atunci când n-ai ce să-i faci". Cu siguranță, fularul ăsta este o cauză pierdută.

Izbucnesc așa de tare în hohote, încât îi deranjez pe oamenii de lângă noi care încearcă să lucreze. Îmi cer scuze din priviri în timp ce o corectez pe Melody.

— De fapt, Sofocle a zis asta.

Sau ceva asemănător, oricum. „A ști e groaznic lucru, vai, când nu-i de vreun folos acelui care ar ști ăst adevăr..."[8]

— Ești sigură?

— Da.

Melody bombăne și își închide cartea trântind-o pentru a doua oară. Se dă bătută.

— O să pic afurisitul ăsta de test.

---

8 Sofocle, *Oedip Rege*, trad. de George Fotino, Editura Garamont, 2004, p. 21 (n. tr.).

Șaisprezece întrebări cu răspuns multiplu, cinci probleme cu răspuns scurt și un eseu de două pagini, toate într-o oră.

Sunt în Iad.

La figurat, desigur, dar simt asta la propriu de fiecare dată când îmi ridic privirea din foaia de examen și mă uit în fața clasei. Atenția îmi este atrasă de o pancartă care atârnă deasupra vechii table.

Lăsați orice speranță, voi, cei care intrați aici.

Este un citat din Dante Alighieri și este inscripția găsită la porțile Iadului în *Divina comedie*. Profesorului Santino i se pare cu siguranță amuzant, dar asta îmi confirmă suspiciunile...

Chiar e Diavolul în persoană.

Bat câmpii până termin eseul și sunt gata cu câteva minute înainte de finalul examenului. Îmi întorc lucrarea, o las pe masă și mă cufund în scaun. Santino are regula asta că trebuie să rămâi la locul tău până termină toată lumea, de parcă suntem la grădiniță și învățăm să respectăm regulile pentru prima dată.

Mă mișc încet ca să nu fiu observată, bag mâna în buzunarul din față al rucsacului și scot telefonul. Îl ascund în poală și găsesc un joc care nu solicită prea mulți neuroni, ca să-mi omor restul timpului. De îndată ce-l deschid, vocea morocănoasă și aspră răsună în sala de clasă. Este uimitor de tare, după ce în ultimele patruzeci și cinci de minute n-am auzit decât oftaturi jalnice.

— Reed.

La început am impresia că Santino ne spune să citim ceva[9], dar îmi ridic privirea și îi văd ochii căprui

9 Joc de cuvinte intraductibil. Trimitere la „read" – a citi, care se pronunță la fel ca Reed (n. red.).

și bulbucați care mă urmăresc prin ochelarii cu lentilă groasă. În ciuda faptului că stau în ultimul rând, într-o clasă cu aproape o sută de studenți, îmi dau seama că vorbește cu mine – Karissa Reed.

La dracu'!

— Da, domnule profesor?

— Pune-l la loc, mă avertizează el, înainte să ți-l iau.

N-a fost nevoie să-mi zică de două ori. L-am lăsat instant să cadă în rucsac, fără să-mi feresc privirea. Dă din cap, cam înțepat, satisfăcut că m-am conformat și își mută privirea ca să anunțe sfârșitul examenului.

De îndată ce sunt strânse lucrările, mă ridic în viteză, îmi iau geanta și o șterg către cea mai apropiată ieșire.

Melody mă așteaptă în hol. Cu o figură inexpresivă, de parcă nu mai are nimic de oferit. Mă uimește cum căutarea înțelepciunii tinde să-i transforme pe oameni în fantomele a ce au fost cândva.

— Ce-ai făcut? am întrebat-o.

— Aproape la fel de bine ca Dante cu Bernadette.

— Beatrice.

Mă concediază dintr-un semn cu mâna.

— Ei bine, iată și răspunsul la întrebarea ta.

Ieșim din clădire. Este o după-amiază însorită în Manhattan.

Chipul lui Melody se schimbă de îndată ce ieșim. Paloarea i se șterge în timp ce lasă în urmă examenul.

Îi admir ușurința cu care se debarasează de orice.

Își dă capul pe spate, închide ochii și zâmbește. Se scaldă în lumina caldă a soarelui.

— Simt nevoia să beau ceva. Mergem la Timbers în seara asta?

Mă strâmb. Melody deschide ochii și îmi vede expresia.

— Of, haide, spune ea. O să fie beton.

— Da, pun pariu, zic eu sarcastic. Mi-e rău.

Melody râde, dându-mi coate.

— Serios, trebuie să mergem.

— De ce?

— Pentru că este seara anilor 1980.

— Și ce dacă? Nici măcar nu erai pe lume atunci.

— Un motiv în plus să mergem.

O ignor și îmi dau rucsacul jos. Cotrobăi prin el, dând cărțile la o parte. Îmi caut telefonul mobil s-o sun pe mama ca să văd ce mai face. Voia să trec pe la ea în weekend, dar nu am dispoziția necesară să fac o călătorie așa lungă... ca să nu mai zic că nu am bani de autobuz. Trag fermoarul la buzunarele mici și caut. Simt o senzație de nod în stomac pentru că nu-mi găsesc nicăieri telefonul.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar...

— Ce s-a întâmplat? întreabă Melody, oprindu-se odată cu mine.

Îmi las rucsacul pe jos ca să caut mai bine prin el.

— Ai pierdut ceva?

— Telefonul, bombăn eu. Santino a țipat la mine pentru că l-am folosit, așa că l-am aruncat în geantă, dar nu e acolo.

— N-a căzut, nu-i așa? întreabă Melody, uitându-se în spatele nostru, înspre clădire. Poate l-ai lăsat în sala de clasă.

— Poate, spun eu, închizând fermoarul și punându-mi rucsacul pe umăr. Mă duc să-l caut. Ne vedem la cămin.

Plec înainte ca ea să poată să mai spună ceva. Mă întorc pe același traseu, cu ochii în pământ, în caz că a

căzut undeva. Intru în clădire și străbat holurile în drum spre sala de clasă. Mă apropii, sunt pe cale să intru, când se aude vocea lui Santino.

— Știu de ce ai venit.

Mă încrunt. Intru în sală, cu vorbele pe vârful limbii. Telefonul meu o fi la el? Stă la catedră, înconjurat de teancul de lucrări și cu pixul în mână în timp ce se uită la lucrarea vreunui ghinionist, pe care o asaltează cu cerneală roșie. *Doamne, să nu fie testul meu!*

Încep să vorbesc. Cuvintele „telefonul meu" îmi alunecă de pe buze în timp ce se aude o altă voce.

— Bun, pentru că n-am chef să-mi pierd timpul.

Este o voce masculină. Gravă și răgușită, genul de voce care poruncește atenție. În fiecare silabă i se citește răceala. Tac imediat. Mă uit prin sala de clasă, căutând sursa. Într-un colț, în spate, nu departe de cealaltă intrare, stă un bărbat. Totul se potrivește cu vocea lui răgușită — este înalt, cu umeri lați, nu e vreun musculos, dar este fără îndoială robust, precum trunchiul gros și zdravăn al minunatului arbore sequoia. Costumul negru îi vine ca turnat. Deși este formidabil, atitudinea lui emană lejeritate. Nu doar pare încrezător.

Știe că deține controlul.

Fac un pas în spate, întorcându-mă în hol, când bărbatul străbate sala de clasă cu pași calculați, spre locul în care stă Santino. Mă gândesc să plec, poate să revin mai târziu. Nu vreau să întrerup... chestia asta, dar, frate, chiar am nevoie de telefon.

Curiozitatea scoate ce-i mai bun din mine, zău așa! Ce vrea bărbatul ăsta?

— Nu-i la mine, spune Santino, pe un ton relaxat, de parcă tipul ăla nu-l intimidează și pe el. N-am pus încă mâna pe el.

— Nu-i răspunsul pe care voiam să-l aud.

Înainte să răspundă Santino, în tăcerea lăsată peste sala de clasă s-a auzit un bâzâit slab, undeva ca o vibrație, pe podea. Mi-am întors privirea în direcția zgomotului, observând telefonul sub pupitrul unde am stat la examen. Ușurarea simțită la vederea lui a fost repede înlocuită de anxietate. Bărbatul și-a întors capul în direcția sunetului, așa că am putut să-i zăresc profilul. A părut să se oprească în loc o clipă, ascultând bâzâitul telefonului meu, înainte să se întoarcă de tot cu fața spre ieșire.

Cu fața *spre mine.*

Încerc să nu am contact vizual cu el, ca să nu fiu acuzată că trag cu urechea.

S-a lăsat o tăcere tensionată până când telefonul s-a oprit din bâzâit. Oricine ar fi sunat a închis.

— O să mă întorc după el, spune bărbatul după un timp.

— Știu, replică Santino atât de încet încât abia îl aud. Știu că o să te întorci.

Se aud pași din nou în încăpere, chiar în direcția mea. Panicată, mă întorc încercând să pășesc ușor pe holul cel lung. Cotesc și mă opresc.

Privind lung, mă aplec lipită de perete, prefăcându-mă că mă uit după ceva prin rucsac. Îl aud cum vine pe hol direct spre mine, spre ușile de la intrare. Inima îmi bate să-mi sară din piept, când îi aud pașii calculați. Vine încet de după colț, lângă mine.

— E al tău?

Ridic privirea și îi văd chipul doar o secundă, pentru prima dată. Să-mi trag una! Nu e cum mă așteptam, dar are tot ce am anticipat vreodată la o persoană așa de frapantă. E mai în vârstă — are cel puțin 30 de ani, poate spre 40, dar pielea lui are o strălucire tinerească. Are fire de păr alb pe maxilar, semn că nu s-a obosit să se bărbierească de câteva zile. Părul lui castaniu nu este scurt, dar nici lung. Buclele încurcate și rebele sunt date pe spate.

Fie a petrecut mult timp în fața oglinzii pentru frizura asta, fie așa s-a trezit.

Oricum ar fi, sunt impresionată.

În ciuda faptului că, poate, e posibil (dar sper să nu) să fie cu mult mai mare decât mine, trebuie să recunosc că este foarte atrăgător. De fapt, este atât de atrăgător încât cu greu mă abțin să mă holbez la el. Privirea mea îi întâlnește ochii de un albastru-deschis după ce l-am analizat pe toate părțile.

Se uită la mine și ridică din sprânceană. Ar fi probabil comic, dacă n-ar fi așa al naibii de sexy.

— E al tău? repetă el.

Nici măcar nu mi-am dat seama că ține ceva în mână până nu a repetat. Mi-a înghețat sângele în vene când am văzut că ține în mână telefonul cu husă roz cu sclipici care-mi era atât de familiar. Telefonul pare să se piardă în palma lui. Mâinile sale sunt puternice și viguroase, are buricele degetelor bătătorite, iar pielea este brăzdată de cicatrici. Nu știu cu ce se ocupă tipul ăsta, dar cu siguranță își folosește mâinile.

Mult.

— O, da, zic eu și întind mâna să iau telefonul, ezitând pentru o clipă. Cum ai...?

Nu-mi termin întrebarea, dar nici el nu răspunde. În schimb rânjește puțin, dezvăluind două gropițe adânci în obraji. Rămâne nemișcat preț de o clipă, privindu-mă de sus. E mai înalt decât mine cu cel puțin cincisprezece centimetri. Se uită atent la mine, de parcă urmează un fel de test și trebuie să învețe.

S-ar putea să-l treacă la cât de insistent se uită.

Clatină din cap, se întoarce și pleacă fără să mai zică nimic.

— Bună, eu sunt! zic eu, oftând, după semnalul sonor.

Mama este probabil ultima persoană din lume care are un robot telefonic de modă veche, cu casetă.

— Voiam să te aud. Sună-mă când poți. Te iubesc! am continuat eu.

Melody începe să râdă după ce închid. Stă în fața oglinzii și își aranjează părul. S-a pregătit deja pentru seara în oraș la Timbers, cu care practic eu nu am fost de acord. Arată ridicol îmbrăcată în culori neon și cu o bentiță pe cap de parcă tocmai a filmat un videoclip pentru Olivia Newton John.

— Ce face mama Reed?

Ridic din umeri și îmi pun telefonul pe birou. M-a sunat cât timp telefonul meu a fost în sala de clasă.

Melody nu așteaptă niciun fel de explicație. Se întoarce spre mine și schimbă subiectul.

— Cu ce te îmbraci?

— Mmm..., zic eu și mă uit la hainele cu care sunt îmbrăcată. Cu haine.

— Nu acum, diseară.

— Cu haine? repet eu. Cu ce altceva să mă îmbrac? Poate niște blugi și...

— Blugi? icnește ea întrerupându-mă. Oh, nu, nu... nu merge.

Merge direct la dulapul meu și glisează ușa ca să se uite printre hainele mele. Nu sunt prea multe — cel puțin în comparație cu ale ei. Trebuie să bag la spălat o dată la două săptămâni, altfel n-am cu ce să mă îmbrac. Sunt destul de sigură că ea are suficiente haine îngrămădite în dulap încât să nu fie nevoie să spele tot anul.

Rufele ei murdare, care sunt pretutindeni în jurul ei, par să confirme. Treizeci de centimetri separă patul

ei de ai mei. Jumătate din camera ei este un munte de haine aruncate la întâmplare oriunde este loc, pe când jumătatea mea tinde să fie un pieuț mai mult decât un drum de acces care s-o conducă spre ușă.

Suntem cât se poate de diferite. Melody este o tornadă Fș și eu m-am obișnuit s-o fac pe Garda Națională și să strâng după ea.

E greu de crezut că ne cunoaștem doar de câteva luni. Ne-am mutat la începutul primului an. Nu ne cunoșteam și am căzut de acord să locuim împreună într-un dulap, practic. Melody zice că a făcut-o pentru a-și întări caracterul. Eu am făcut-o pentru că n-aveam de ales.

Unde altundeva să găsesc un loc în Manhattan cu patru mii de dolari pe semestru? *Niedieri.*

— Dar tu nu prea ai nimic aici, se plânge Melody, plecând din dreptul dulapului meu și îndreptându-se spre comodă.

Spre dezamăgirea ei, acolo sunt și mai puține haine. Se dă bătută. Se întoarce în jumătatea sa de cameră și deschide dulapul pentru a se lupta cu avalanșa ei de haine.

— Norocul tău că purtăm aceeași mărime.

Eu am fundul mai mare și coapse mai generoase, dar ea mă ia în râs când aduc vorba despre aspectul meu, de parcă m-aș lăuda cu asta. Melody este superbă, cu părul blond și lucios și niște ochi nefirești de verzi. Arată de parcă locul ei e pe un podium Victoria's Secret.

Cel puțin atunci când nu arată ca o păpușă Barbie îmbrăcată în culori neon.

Scoate niște haine și le aruncă spre mine din cealaltă parte a camerei. Mă strâmb. Spandex.

— Tu chiar ești pregătită pentru orice, nu-i așa?

— Trebuie să fiu, spune ea, întorcându-se iarăși în fața oglinzii. Nu știi niciodată ce surprize îți rezervă viața.

Cuvintele alea mă teleportează cu o oră în trecut, la tipul solid pe care l-am întâlnit în sala de clasă. Nu i-am spus lui Melody. Nu știu exact de ce. Poate pentru că n-a însemnat nimic.

Sau poate pentru că îmi doresc să fi însemnat ceva.

Oricum ar fi, păstrez întâlnirea aceea în mintea mea, sigilată în interiorul meu, unde este doar a mea. Dacă aș vorbi despre asta, ar înseamna să gândesc rațional și atunci prefer s-o mai las să fiarbă.

Realitatea nu este niciodată la fel de fascinantă ca imaginația.

Câteva ore mai târziu, stau în fața oglinzii. Body-ul mulat și negru din spandex mă face să mă simt ca un cârnat care încearcă să se strecoare în membrană. Peste el port o cămașă roz-aprins supradimensionată, care îmi cade de pe un umăr. Niște jambiere albastre completează ținuta. Ar fi putut fi considerată o ținută de mers la sală dacă nu purtam pantofi negri cu tocuri, cu vârf ascuțit, iar părul castaniu și ondulat nu era tapat până la cer și nu aveam o tonă de machiaj.

— Arăt ca un clovn, mă plâng, în timp ce mă privesc în oglindă. Fardul de pleoape albastru-aprins și rujul roz nu se potrivesc, indiferent ce ar fi zis Cyndi Lauper în 1983.

— Arăți trăsnet, zice Melody, dându-mi o palmă peste fund în timp ce trece pe lângă mine și se îndreaptă spre ușă.

S-a schimbat din nou, probabil pentru a cincea oară, hotărându-se într-un final asupra unei rochii albastre cu volănașe.

— Haide, ne așteaptă o petrecere!

Îmi iau buletinul și telefonul și le îndes pe toate în sutien, pentru că nu am buzunare. O urmez pe Melody înainte să mai am timp să mă răzgândesc. Timbers este la doar câteva străzi de cămin, la doar câteva minute de mers legănat la patru dimineața. Este întuneric afară și începe

să se răcească după ce apune soarele. E o temperatură mai potrivită pentru o zi tipică de martie. Melody nu pare să fie afectată, dar eu tremur.

Mă opresc.

— Ar trebui să-mi iau fularul.

— Nu te prosti, spune Melody luându-mă de braț ca să mă tragă după ea. Nu merge cu ținuta asta.

— Nimic nu merge cu ținuta asta, punctez eu.

Râde și mă privește amuzată în timp ce mergem pe stradă. Începe să se audă muzica din Timbers. Clubul e deja animat la nouă și un sfert. Stăm la coadă, așteptând în dreptul clădirii neîngrijite în timp ce Melody își aranjează părul și își fixează funda uriașă pe care o folosește drept bentiță. Când ne vine rândul, eu îmi scot buletinul din sutien și i-l dau paznicului, un tip solid cu un accent pronunțat de Long Island. Se uită la buletin, apoi la mine, înainte să mi-l returneze.

Îl bag înapoi unde stătuse până acum. Bărbatul scoate un marker permanent și îndepărtează capacul cu dinții. Mirosul înțepător îmi arde nările. Îmi face semn și eu îmi întind mâinile înspre el ca să-mi poată însemna pielea cu un X mare și negru.

Mă dau într-o parte și mă holbez el.

În schimb, Melody primește o brățară verde deschis. Zâmbește și o ține în sus ca să mi-o arate. Are 19 ani. Nu e mare diferență între noi, dar buletinul ei fals o face o „hoașcă" de 21 de ani.

Scot limba la ea în timp ce râde. Mă apucă iarăși de braț și mă trage înăuntru. Barul este plin cu tot felul de lucruri care amintesc de anii 1980. Posterele unor filme sunt agățate de pereți, în timp ce *The Breakfast Club* rulează fără sonor pe un televizor imens.

Ne facem loc spre ringul de dans, unde răsună din boxe New Kids on the Block. Ne pierdem într-o mare de culoare, păr coafat „permanent" și geci din piele,

înconjurate de așa-zise prințese pop și fraieri cu ochelari negri de soare.

Ritmul muzicii se schimbă și continuă în timp ce ne facem loc în mulțime ca să dansăm. De la Vanilla Ice până la MC Hammer, de la Madonna la Poison, bass-ul îmi curge prin vene precum sângele, ajutat de andrenalină, pe măsură ce simt cum versurile mă învăluie. Sunt fredonate cu entuziasm de gașca înfocată de studenți care nu-s-au-născut-în-anii-optzeci-dar-la-naiba-ce-le-mai-place. E ca și cum ne-am întoarce în timp, în alt deceniu, și ne lăsăm amprenta pe o clipă pe care n-am avut ocazia s-o experimentăm niciodată.

Melody comandă de băut — și tot comandă, pare că nu se mai oprește. Pe unele le-a plătit, altele au fost cumpărate de tipi care sperau ca noaptea să nu se termine aici. Nu sunt sigură de unde vine jumătate din ele sau ce sunt, dar, sinceră să fiu, eu clar nu le-am plătit, așa că nu-mi pasă.

Beau pe furiș când nu se uită nimeni. Am nevoie de un stimulent în timp ce dansez până la epuizare, mă învârt, sar, râd și încerc să mă țin pe picioare fiindcă alcoolul începe să-și facă simțită prezența.

Am transpirat, mă dor picioarele și pantofii mă jenează. Într-un final, n-o mai văd pe prietena mea. Ultima dată când am zărit-o, vorbea cu un pseudo-Maverick, scos direct din *Top Gun*. Flirtau amândoi, la jumătatea zonei de pericol.

Fac o pauză, gâfâind, și îmi șterg sudoarea de pe frunte cu dosul palmei. Semnele făcute cu markerul rezistă. Am renunțat de mult la imaginea unei fete cuminți care nu bea alcool, așa că am un pahar plin pe jumătate cu ceva, luat și plătit de Maverick.

Nu părea fericit atunci când i-am luat băutura de sub nas prietenei mele.

Mă uit în jur în timp ce iau o înghițitură. Mă mișc prin mulțime, cu ochii după rochița albastră cu volănașe,

dar nici urmă de ea. Nu este pe ringul de dans, la bar sau la coadă la baie. Aerul pare irespirabil și mă simt cam ameţită, de parcă nu am suficient oxigen. Oftez, dau pe gât restul băuturii și arunc paharul. Mă îndrept spre ușă și trec pe lângă oameni ca să-mi fac loc să ies.

Trag adânc aer în piept de îndată ce ajung afară, în stradă. Aerul nopții este atât de rece încât mă simt de parcă niște ace mici îmi străpung pielea în timp ce corpul meu se obișnuiește cu schimbarea de temperatură. Este târziu... Cred că este unu, poate două dimineaţa, din câte îmi dau seama. Străzile sunt în continuare animate, dar nu mai sunt așa de mulţi oameni la coadă la intrarea în club.

Melody nu e nici afară.

Paznicul se uită ciudat la mine. Mă îndepărtez de ușă și de el și bag mâna în sutien ca să-mi iau telefonul și s-o sun pe Melody. Îl scap din mână, cu tot cu buletinul și cad amândouă pe asfalt. Îmi ţin respiraţia când aud telefonul lovind bordura și se aude o trosnitură puternică.

— Nu, nu, nu, strig eu, aplecându-mă să-l ridic. Mă uit la ecran și mă strâmb la zgârietura în zigzag și lungă fix pe mijloc. Of, fir-ar!

Mă încrunt și mă aplec după buletin, dar cineva mi-o ia înainte. Îmi ridic privirea, așteptându-mă să-l văd pe paznicul băgăcios.

Dar ce văd aproape mă dă pe spate.

Este *el*.

El, cu statura lui de un metru optzeci și ceva, încă îmbrăcat în costumul negru, arătând exact ca acum câteva ore. Ar trebui să fiu îngrijorată, dar simt doar un fior pe șira spinării. Sunt oarecum conștientă că, într-un oraș cu aproape două milioane de oameni, șansele să dau peste el sunt aproape zero, mai ales de două ori într-o singură zi.

Poate că este destinul.

Sau poate că am dat de belea...

S-a oprit și se uită la buletin, înainte să mă privească cu ochii lui albaștri. Mă ridic iarăși. Mă legăn, sunt amețită și totul se mișcă cu încetinitorul în jurul meu. Mi-e greu să gândesc limpede, alcoolul începe să-și facă efectul. M-am mai îmbătat până acum, dar ăsta... nu e genul de beție cu care sunt obișnuită. Sunt amețită, transpirată și, la naiba, parcă îmi vine și să vomit.

Te rog să nu vomiți.

— E o poză groaznică, mormăi eu în timp ce își ia încă o dată privirea de la mine și se uită din nou la buletin.

Privește poza pentru o clipă – o clipă care pare o eternitate, în timp ce eu încerc să nu leșin pe trotuar – înainte să mi-l dea înapoi.

— Nu e nimic în neregulă cu poza, Karissa.

Iau buletinul să-l bag înapoi. Într-un final, panica se îneacă.

— Cum de...? mi se clatină capul, iar mișcarea mă amețește și mai tare.

Pentru o secundă văd negru în fața ochilor și mi-e teamă că n-o să-mi mai revin.

— Cum de îmi știi numele?

Vocea mea e un bombănit forțat. Deși văd în ceață, observ cum se încruntă. Pare confuz.

— Scrie pe buletin.

Ah. Vreau s-o spun cu voce tare, dar buzele parcă nu mă mai ascultă. Clipesc rapid, încerc să trag adânc aer în piept, dar n-are rost. Nicio cantitate de aer nu mă poate menține pe linia de plutire, deja sunt în cădere. Mă lasă genunchii și totul dispare în beznă.

POC

Capitolul doi

Mosc.

Mă înconjoară și mi se infiltrează în simțuri, în timp ce îmi recapăt ușor cunoștința. Sunt note lemnoase, de pământ și acvatice, toate masculine, cu doar un strop de dulceață. Pare să adie în jurul meu precum o briză. O pot simți pe piele. Este caldă, înmiresmată și...

O, Doamne, este apă de colonie.

Deschid ochii când mă lovește gândul ăla. Aroma devine mai puternică în timp ce îmi revin. Clipesc de câteva ori și mă uit la un tavan alb, care nu-mi este familiar. Un ventilator se învârte chiar deasupra mea. Se învârte așa de încet, încât pot să urmăresc paletele cu privirea. Simt aerul pe față. Încăperea este întunecată și o lumină slabă răzbate printr-o fereastră. Aproape a răsărit soarele, presupun, judecând după lumina oranj care scaldă o parte din podea.

Sau este apusul?

Inima îmi bate cu putere. Fiecare bătaie este dureroasă, de parcă îmi reverberează prin tot corpul. Am dureri și capul îmi bubuie în același ritm cu bătăile inimii. Mă cuprinde panica, pe care încerc s-o ignor. Încerc să ripostez, dar n-are rost. Habar n-am unde sunt, cum am ajuns sau de cât timp sunt aici. Sunt confuză, iritată, dezorientată...

Și am nevoie urgentă la baie.

Mă ridic încet în fund. Este un pat imens – mult mai mare decât orice alt pat pe care l-am avut vreodată. Salteaua se simte de parcă ar fi un nor pufos și aroma pregnantă învăluie pernele și cearșafurile. Totul este de un alb imaculat, apretat și curat. Dacă nu mi s-ar părea așa de impersonal și ar exista o afurisită de toaletă în apropiere, aș crede că este o cameră de hotel.

Ciulesc urechile, dar nu se aude nimic, cu excepția sunetului estompat provocat de paletele ventilatorului care lovesc aerul. Mă mai liniștesc puțin când văd că sunt tot în hainele astea oribile de anii 1980, îmbrăcate noaptea trecută.

A fost noaptea trecută, nu-i așa?

În timp ce mă gândesc la ce să fac, aud pași în depărtare. Sunt calculați și se aud din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropie. Îmi țin respirația atunci când cineva apasă pe clanță și ușa se deschide.

Fir-ar.

Fir-ar.

Fir-ar.

În ce m-am băgat?

În secunda în care îl văd, amintirile încep să-mi revină. Barul, dansul, băutura, când am ieșit afară s-o caut pe Melody, dar cumva l-am găsit pe el în schimb. Îmi amintesc că m-am uitat la el, am vorbit cu el, dar apoi mi s-a tăiat firul.

Nu îmi mai amintesc nimic.

Totuși, poartă aceleași haine ca ultima dată când l-am văzut. Încă nu s-a schimbat.

Sau poate că are numai costume negre.

Ezită să intre atunci când vede că mă ridic. E cu mâna pe clanță, dar după o clipă renunță și face câțiva pași spre mine. Din instinct, iau pătura și o ridic să mă acopăr, în ciuda faptului că sunt complet îmbrăcată.

Asta îl face să ezite pentru a doua oară. Se oprește și se uită la mine, dar nu zice nimic.

Nu știu sigur ce să fac sau să spun, ori ce ar trebui să simt sau la ce naiba să mă gândesc, așa că mă holbez și eu la el. *Penibil.*

O clipă mai târziu, colțul buzei începe să-i tremure, lăsând la iveală gropița adâncă din obraz.

— Te-ai trezit.

— Da, m-am trezit.

Ah, vocea mea sună ca un șmirghel și la fel se și simte.

— Eram îngrijorat, spune el. Ai fost „pa" o vreme.

— Ce-i locul ăsta? îl întreb, în timp ce mă uit neliniștită prin cameră. Unde suntem?

— La mine acasă.

La el acasă. O, Doamne!

— Cum am...?

— Ai fost drogată.

Cuvintele lui îmi pun un nod în stomac. Mă uit la el cu gura căscată. Drogată? Am fost *drogată*? Panica revine atât de repede și de violent, încât simt cum fierea îmi arde gâtul.

— M-ai drogat?

Expresia de pe chip i se schimbă și toată relaxarea se risipește odată cu întrebarea mea. Își încleștează maxilarul, mijește ochii și devine nervos. Se uită la mine cu așa o furie încât îmi îngheață sângele în vene.

— Eu nu ți-am făcut nimic.

— Eu... ăă... Nu am vrut să zic...

Îmi trag picioarele și încerc să mă fac mică, să scap de tonul lui.

— Nu am știut.

— De-abia puteai vorbi și te chinuiai să stai în picioare atunci când am dat peste tine, spune el. Respirai greoi, te străduiai să vezi în jur și erai confuză. Nu puteai să ții nimic în mână. Ai leșinat pe trotuar și aveai pulsul scăzut. Era evident, draga mea. Ai fost drogată.

Rostește *draga mea* cu lejeritate, dar transmite foarte puțină căldură din glas. Răceala din vocea lui îmi dă fiori pe șira spinării. Tipul ăsta este intens.

— Deci... m-ai adus la tine acasă? îl întreb eu neîncrezătoare. Când ai văzut că am fost drogată?

— Ce altceva puteam să fac? întreabă el, ridicând din sprânceană. Să te duc la spital, la poliție, după ce ai băut... și minoră.

— Ai fi putut să mă duci acasă.

— Da, dacă aș fi știut unde stai. Erai singură și pe buletinul tău este trecută o cutie poștală din nordul statului. Nu prea puteam să te las la oficiul poștal din Syracuse, nu?

— Nu, am răspuns. Nu m-am gândit la asta. Nu m-am obosit niciodată să-mi schimb adresa. Am plecat din Syracuse după ce mi-am luat permisul, la 16 ani.

— Așa că te-am adus aici, continuă el, pentru că n-am putut să te las acolo.

Mă uit la el în timp ce diger cuvintele alea. Chiar dacă sunt în casa unei necunoscut, în patul unui necunoscut și nu-mi amintesc cum am ajuns aici, mă simt straniu de ușurată. Dacă spune adevărul, asta îl face salvatorul meu... cavalerul meu în armură strălucitoare, chiar dacă refuz să joc rolul domniței la ananghie.

— Mulțumesc, îi zic. Eu...ăăă... sunt Karissa.

Îmi știe numele, dar mi se pare că se cuvine să mă prezint.

Poate că n-o să mai fie așa de stânjenitor dacă nu îmi este total necunoscut.

— Mă numesc Ignazio.

Ridic din sprâncenă, puțin confuză, la auzul numelui lui inedit. Reacția mea îi risipește expresia de dur. Zâmbește din nou, lăsând să-i scape chiar și un râset.

— Poți să-mi zici Naz dacă vrei, spune el.

— Naz. Sună ciudat când îl rostesc. Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva cu numele ăsta.

— Îmi place să cred că sunt unicat.

Mă privește lung și, încă o dată, nu știu ce să zic. Mă simt ca o fraieră. Stau aici, învelită în cearșafurile lui care miros atât de masculin. Îmi imaginez că așa mirosise și el, dacă m-aș apropia suficient de mult. Deși inima nu îmi mai bate atât de tare și anxietatea mă mai lasă, mă doare al naibii de rău capul.

Ca să nu mai zic că încă am nevoie la baie.

— Eu.... ăăă...

Simt cum mă înroșesc.

— Aș putea să merg la baie?

Încuviințează. Își mută privirea și se întoarce spre ușa deschisă din spatele lui.

— În capătul holului, ultima ușă pe stânga.

Mă dau jos din pat. Îmi tremură picioarele în timp ce mă ridic. Dumnezeule, cât timp am fost inconștientă? Îmi feresc privirea. Nu mă pot uita la Naz. Trec pe lângă el și merg în capătul holului. Baia este imensă, totul este de un alb strălucitor, la fel ca dormitorul. Stau cu tălpile goale pe podeaua din marmură rece. Aprind lumina, dar mă ustură îngrozitor ochii. Mă încrunt, încerc să mă adaptez la intensitatea luminii. Termin și icnesc când îmi văd apoi reflexia în oglindă.

Arăt ca dracu'.

Am ochii roșii, iar machiajul este întins pe toată fața. Am niște mâzgăleli pe piele. Părul meu arată ca și

cum niște păsărele și-au făcut cuib în capul meu și port în continuare spandexul ăsta blestemat.

Mă strâmb și încerc să mă aranjez. Îmi dau cu apă pe față și vreau să-mi descurc părul cu degetele, dar nu prea reușesc. Renunț și mă duc înapoi, fără grabă.

Nu mă grăbesc să-l văd din nou pe tipul ăsta, știind cum arăt.

Stă în continuare în pragul dormitorului, cu mâinile în buzunare, cu o atitudine degajată. Nu se simte deloc comod cu o fată ciudată în casa lui... în dormitorul lui.

Îl preocupă ceva?

Se întoarce. Privirile noastre se întâlnesc atunci când ajung în prag, dar mă opresc acolo, nu mă întorc în camera aia.

— Nu arăt așa de obicei, zic eu.

Simțeam nevoia să explic halul în care arătam.

Zâmbește din nou. Are un zâmbet frumos — unul blând, dar nu prea prietenos. Este autentic și nu e nimic forțat. Zâmbește pentru că așa simte. Nu știu prea multe despre bărbatul ăsta, dar nu pare genul care să facă ceva fără rost.

— Mi-am dat seama, zice el în timp ce mă scanează cu privirea, făcându-mă să mă înroșesc din nou. Seara anilor 1980.

— Da.

— Ca persoană care a trăit vremurile alea, pot să-ți zic că majoritatea oamenilor nu se îmbrăcau așa.

— Uf, știu. Hainele prespălate și permițele pentru umeri erau la modă, nu-i așa?

— Da.

Mă uit ciudat la el, încercând din nou să-i ghicesc vârsta. Atunci când zâmbește, pielea din jurul ochilor i se încrețește, dar nu văd niciun rid.

— Deci, îți amintești bine anii 1980?

— Binișor.

— Câți ani aveai atunci?

E mai drăguț decât să-l întreb câți ani are acum, nu-i așa?

Se uită amuzat, semn că s-a prins ce vreau să fac.

— Câți ani crezi că aveam?

Ezit.

— Erai adolescent?

— Pe aproape.

Simt un nod în stomac. Uf.

— Erai mai mare?

— Mai mic.

Pfiu.

— Asta înseamnă că ai cam...

Încerc să fac calculul în gând, dar mintea îmi este în continuare în ceață.

— Cam 40?

Dumnezeule, are 40 de ani.

— Aproape 37.

Deci, 36. Prin urmare, e cu 18 ani mai mare decât mine.

Uf, 18 ani.

Are de două ori vârsta mea.

— Ei bine, mulțumesc, Naz, zic încet, simțindu-mă ușor stânjenită.

Este un bărbat în toată firea și eu sunt probabil doar o fetiță prostuță și neajutorată.

— Serios, chiar îți sunt recunoscătoare.

Naz doar dă din cap.

Îmi iau ochii de la el și mă uit prin cameră. Îmi caut lucrurile din priviri, dar nici urmă de ele. Camera s-a luminat considerabil în ultimele minute. Totul este

scăldat într-o lumină difuză. E încă devreme, dar Melody trebuie să-şi fi dat seama până acum că lipsesc.

— Ştii unde e telefonul meu? întreb eu.

Dă din cap şi îl scoate din buzunar.

— Pare că ţi-ai făcut un obicei din a-l pierde.

— Da, aşa cred, zic eu, luând telefonul. Apropo, de unde ştiai că e al meu?

— Îl aveai cu tine.

— Nu, înainte de asta. În sala de clasă a profesorului Santino.

— Ah, am auzit când l-ai cerut.

— M-ai auzit?

— Da, confirmă el. Ai intrat pe uşă şi ai spus *telefonul meu.*

Îl privesc cu scepticism. Îmi ţin telefonul în mână şi îmi trec degetul peste zgârietura în zigzag de pe ecran. Sper din suflet să nu se fi stricat pentru că n-am bani de altul. Abia am bani să-mi plătesc afurisita aia de factură.

— Trebuie să ai un auz foarte bun.

— Da, am, spune el, îndreptându-se spre mine.

Rămân nemişcată în timp ce trece pe lângă mine şi braţul lui abia îl atinge pe al meu. Apa de colonie care-mi devenise familiară adie în jurul meu, persistând pe pielea lui la fel ca pe aşternuturi.

— Nu-mi scapă prea multe, Karissa.

Pleacă, iar eu mă uit cum dispare în hol şi coboară nişte scări. Mă uit la telefon. Încerc să-l pornesc, dar e descărcat. Ecranul rămâne negru.

Oftez şi îmi întorc privirea. N-am de ales. Trebuie să-l urmez pe Naz pe scări.

Casa cu două etaje este mare şi nelocuită în mare parte, complet mobilată, dar cu puţine decoraţiuni. Studiez camerele în timp ce abia mă mişc. Îmi văd pantofii

în sufragerie și mă încalț. Acum mai am nevoie doar de buletin.

— Uite, zice Naz, luându-mi buletinul de pe o masă și întinzându-mi-l, de parcă îmi citise gândurile. Cred că astea sunt toate lucrurile tale.

— Da, așa e, îi zic, în timp ce-mi recuperez actul. Eu... ar trebui să plec.

Mă întorc agitată spre ușă.

— Vrei să te duc eu acasă? mă întreabă el dregându-și glasul.

Ezit.

— Să mă duci acasă?

Abia atunci îmi trece prin cap că aș putea fi *oriunde*.

— Da, spune el. Te pot duce înapoi în oraș.

Doamne, nici măcar în Mahattan nu mai sunt?

— Ăăă, da, sigur. În regulă.

Se pare că suntem în Brooklyn, într-un cartier select din sud-vestul districtului. Casa lui Naz este mai mare decât multe altele de pe stradă. Oare cu ce se ocupă de și-o permite? Totuși, nu întreb. Mă simt suficient de inconfortabil și fără să știu dacă Făt-Frumos este moștenitorul unui tron.

Un Mercedes negru și elegant este parcat pe alee. Motorul pornește atunci când Naz apasă pe butonul cheilor. Mașina i se potrivește de minune. Sunt amândoi impresionanți și de-a dreptul superbi. Mă simt și mai mică în scaunul pasagerului și nu zic nimic cât el conduce prin Brooklyn.

— Ți-e foame? întreabă el într-un final.

Înainte ca eu să apuc să răspund, virează mașina spre un Starbucks unde putem comanda din mașină.

— Ce vrei?

Aș vrea să zic că nu vreau nimic, dar mă roade stomacul și sunt destul de sigură că poate auzi zgomotele. Sună ca niște roți care scrâșnesc.

— Ce vrei și tu, cred.

Se uită la mine și ridică din sprânceană.

— Și dacă nu-mi iau nimic?

— Atunci ia-mi ceva... ceva cu ciocolată.

Râde și coboară geamul de la mașină ca să comande — două cafele, cu frișcă și zahăr din belșug, și o brioșă cu ciocolată. Îi mulțumesc atunci când îmi dă cafeaua, dar ridică din umeri, ca și cum nu-i mare lucru.

— Deci, unde te duc? întreabă el când reintră în trafic.

— La NYU, zic eu, stau la cămin.

E un drum de 20 de minute până în zona noastră din sudul Manhattanului. Ciugulesc din brioșă și sorb din cafea, încercând să mă gândesc la ceva — la orice altceva în afară de situația în care m-am băgat.

Până să ajungem, încep să mă simt neimportantă, eram doar o fată luată de pe străzi, cineva făcuse un gest de generozitate față de mine, ceva de genul ăsta. Întoarce după colț și se oprește într-o parcare alăturată, blocând intrarea.

— Îți mulțumesc din nou, spun eu agitată, desfăcându-mi centura și apucând mânerul ușii. Sincer.

Nu îi las timp să răspundă. Momentul este suficient de stânjenitor și fără o conversație forțată. Ies din mașină, ținând cafeaua în mână, și trântesc ușa în urma mea. Înainte să mă îndepărtez, el coboară geamul și mă strigă.

— Karissa.

Mă întorc, întrebându-mă de ce nu-mi poate face viața ușoară. Înghețat atunci când văd obiectul roz din mâna lui.

Telefonul meu.

Serios?

Oftez. Mă întorc și îl iau prin geamul deschis. Dau să plec, dar el mă apucă de mână și mă strânge tare. Nu doare, dar mă imobilizează. Pielea lui este caldă și aspră.

— Vrei un sfat? mă întreabă el. Ai grijă în cine ai încredere. S-ar putea să nu fie mereu cineva prin preajmă care să te salveze.

— Eu, ăăă...

Cuvintele alea îmi dau fiori pe șira spinării. Habar n-am ce să-i răspund.

— Bine.

Îmi eliberează mâna și apucă schimbătorul de viteze ca să dea mașina cu spatele. Mă îndepărtez câțiva pași.

— Sună-mă într-una din zilele astea, zice el. Mi-ar plăcea să văd cum arăți fără hainele alea.

„Karissa, sunt mama... îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefon..."

„Hei, puștoaico, sună-mă când poți!"

„Draga mea, au trecut câteva ore și n-am primit niciun semn de la tine. Sper că totul e în regulă. Sună-mă."

„Karissa, încep să mă îngrijorez... sună-mă, te rog."

„Pentru numele lui Dumnezeu, Karissa Maria, dacă nu mă suni chiar în secunda asta..."

„Gata, ești pedepsită. Pentru totdeauna."

Oftez. Închid și mă uit la ecranul telefonului. Din fericire, încă funcționează, imediat ce îl bag în priză și începe să se încarce. A revenit la viață cu un număr impresionant de 32 de apeluri ratate — câteva de la Melody, care se întreba pe unde sunt, dar majoritatea de la mama mea. A trecut de la a mă întreba la a mă implora și la a amenința în decurs de câteva ore.

Sunt surprinsă că n-a sunat la poliție să mă declare persoană dispărută.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, probabil că a făcut-o.

Dacă s-ar decerna un premiu pentru cea mai protectoare mamă a anului, Carrie Reed ar câștiga cu siguranță. Timp de 18 ani, m-a ținut închisă, mereu la un pas de o cădere nervoasă de fiecare dată când mă scăpa din ochi prea mult timp. Eram un pachet înfășurat în folie cu bule, marcat cu „fragil" — a nu se îndoi, a nu se sparge. Ne-am mutat așa de des încât îmi era greu să-mi păstrez prietenii. Ea n-avea odihnă, trebuia mereu să treacă la altceva — un alt oraș, un hobby nou, alți oameni —, pe când eu voiam doar să am un loc pe care să-l numesc acasă.

În ciuda mutatului și a faptului că o luam de la capăt practic în fiecare an, că am făcut școala de acasă în multe locuri în care am locuit, aplicația mea și scorurile la SAT[10] au fost suficient de bune încât să obțin un loc pe lista de așteptare la NYU. Am crezut că n-am nicio șansă și aproape am renunțat, dar s-a eliberat un loc pe ultima sută de metri și mi-a fost oferit.

A plâns când i-am zis. Am crezut că o să fie fericită, dar a plâns și a implorat, rugându-mă să mă mai gândesc și să nu mă mut în New York. I-am zis că trebuie să-mi urmez inima, să-mi urmez visurile. Într-un final a renunțat, dar nu s-a împăcat niciodată cu plecarea mea.

Probleme legate de abandon, presupun. Tatăl meu a părăsit-o când era însărcinată și cred că de-atunci s-a schimbat. Îmi amintesc doar vag că am văzut la un moment dat o fotografie, un instantaneu cu un bărbat cu mustață, ca un Polaroid vechi și decolorat cu un nume scrijelit în partea de jos: John. Nu mă deranjează — nu-mi poate fi

10 *Standardized Achievement Test*, cunoscut și sub denumirea de bacalaureat american (*n. red.*).

dor de o persoană pe care n-am cunoscut-o niciodată, nu pot plânge după cineva pe care nu-l cunosc —, dar știu că ea resimte pierderea.

Știu pentru că am auzit-o plângând, boscorodindu-l atunci când e în dormitorul ei, de parcă el ar putea să o audă de-acolo de unde e.

Nu-l poate avea pe el, așa că supracompensează cu mine.

Mă întind în pat, prea extenuată ca să fac altceva în afară de-a mă mișca. Așternuturile mele miros vag a detergent de rufe, dar eu am păstrat aroma lui. Pentru că am dormit în cearșafurile lui, hainele mele miros ca el. Ăsta este unul dintre motivele pentru care nu m-am obosit să fac duș sau să mă schimb... Celălalt e pentru că abia dacă mai gândesc limpede. Deja încep să uit de mesajele mamei în timp ce cuvintele lui Naz îmi revin în minte. Se repetă la nesfârșit, precum un CD defect.

Mi-ar plăcea să văd cum arăți fără hainele alea. M-am uitat după mașină cu gura căscată în timp ce se îndepărta, dispărând în trafic. M-a văzut purtând altceva decât hainele alea ridicole în stilul anilor 1980... prima dată când ne-am întâlnit eram îmbrăcată normal.

Abia în lift, în drum despre camera mea de la etajul 13, mi-am dat seama de dublul înțeles al acelor cuvinte. *Mi-ar plăcea să văd cum arăți fără hainele alea.*

La naiba, adică voia să mă vadă dezbrăcată?

Am tresărit atât de tare încât mi-am scăpat telefonul. Desigur.

Oftez. Încerc să nu mă mai gândesc la asta. Iau telefonul și caut prin lista de contacte. Trebuie să vorbesc cu mama înainte să sune pe bune la poliție. Ajung în dreptul ei, *Mama*, dar degetul meu ezită. Atenția îmi este atrasă de numele de sub ea. *Naz.*

Mă uit lung. Ieri, la un moment dat, și-a adăugat numărul în telefonul meu. Nu-mi aduc aminte când, dar

nu i nicio surpriză, având în vedere că nu mi amintesc mare parte din noapte. M-am întrebat cum aș putea să-l sun, dar nu m am mai gândit la asta. Dar acum, ceva în interiorul meu se răscolește — anxietate amestecată cu entuziasm. Fluturașii îmi sfâșie stomacul. Vreau să țip, să vomit. Înainte, era doar un fâlfâit inofensiv, dar acum... Doamne, acum pot să-l sun.

O, Doamne, nu... Nu pot. Nu-l pot suna.

Sau pot?

Sunt prinsă într-un monolog. Încerc să gândesc la rece lucrurile astea când telefonul meu începe să sune. Îmi apare *Mama* pe ecran înainte ca eu să apăs pe buton și s-o sun. Răspund și pun telefonul la ureche.

— Bună, mamă, tocmai voiam să te sun.

— Karissa, unde ai fost? Mi-am făcut griji!

— Îmi pare rău. Am...

Am ieșit să beau azi-noapte și am fost drogată, și m-am trezit mahmură rău de tot în patul unui tip ciudat. Știi tu, toate lucrurile alea despre care îți făceai griji că mi s-ar putea întâmpla odată cu mutarea mea la New York, dar eu ți-am zis că se întâmplă doar în filme.

— Mi-am scăpat telefonul pe jos ieri și s-a cam stricat. Tocmai ce l-am făcut să funcționeze.

Asta măcar e adevărat.

— Am crezut că ai pățit ceva!

— Sunt bine, mamă, zic. Tocmai ce am vorbit cu tine alaltăieri... sau răsalaltăieri. Nu o să mi se întâmple nimic.

Oftează adânc. Nu mă contrazice, dar știu că vorbele mele n-o calmează. Schimb subiectul și o întreb ce mai e prin Watertown și cum merge treaba la florăria pe care a deschis-o.

Watertown este locul în care am locuit cel mai mult, locul pe care am început să-l simt într-un final ca acasă.

Ne-am mutat aici din Syracuse după ce am împlinit eu anul și mama încă n-a plecat.

Încă.

Îmi tot povestește despre cum vine primăvara și vor apărea florile în curând. Încerc să fiu atentă, dar cuvintele se risipesc într-o ceață. După câteva minute, în timp ce aprob bolborosind ceva ce zice mama, Melody apare în ușă. Se asigură că-s cu ea și se uită la mine cu ochii mari. Pot să văd toate întrebările pe fața ei și știu că, în aproximativ douăzeci de secunde, va urma un interogatoriu.

— Mamă, trebuie să plec.

Nu voiam să fiu la telefon când începea.

— Te sun mai încolo, în regulă?

— OK, spune ea, ezitând, de parcă nu voia să închidă. Te iubesc, Karissa.

— Și eu te iubesc.

Închid, cu degetul încă pe ecran, când începe șuvoiul de întrebări.

— Ce ți s-a întâmplat? Unde te-ai dus? Unde ai fost? De ce nu m-ai sunat? Și de ce naiba încă mai porți aia?

Îmi dau ochii peste cap și mă ridic. Încă îmi bubuie capul, în ciuda pumnului de pastile pe care l-am luat atunci când am ajuns în cameră. Am mai avut mahmureli, dar asta e mai mult de atât. E o amețeală de care nu pot să scap.

— Tu prima, am zis eu. Ce ți s-a întâmplat la Timbers?

— Am cunoscut un tip. E rândul tău.

Melody se uită, așteptând un fel de răspuns. Eu încerc să mă concentrez și să mă decid cât de multe să-i zic.

— La fel și eu, îi răspund. Și eu am cunoscut un tip.

Face ochii mari.

— Nimeni, zic eu.

Nu cred nimic din ce zic. Bărbatul acesta este [illegible]

— Deci, ai plecat cu bădăranul ăla în [illegible]

Mă privește pentru o clipă în tăcere, de [illegible]

— Da, numele lui este Pat sau Pete, sau [illegible]

— La fel am pățit și eu, zic din nou. Dar eu nu m-am

— Așadar, ai mers la un tip acasă și... ți-ai pierdut

— Cam da.

— Cam dezamăgitor.

Râd ușor în timp ce mă ridic și mă întind ca să îmi

— Da, a fost o dimineață foarte stânjenitoare. Deci,

Ea începe să vorbească din nou despre bărbatul

eu iau niște haine, să le am după ce ies de la duș. Nu

— Of, am o mahmureală dată naibii, zice Melody

— Ca naiba, zic. Cred că a fost ceva într-una dintre

Se uită la mine absolut îngrozită.

— Asta e înfricoșător. Ești sigură?

— Destul de sigură, spun ezitând. Cred că a fost ultima băutură... cea pe care ai primit-o de la... cum l-o fi chemând pe tipul ăla.

— Nici gând, zice ea. A fost un gentleman. Trebuie să fi fost alta.

— Da, mormăi eu. Poate, dar fii atentă, știi tu, în caz de ceva.

Capitolul trei

— Eşti sigură că nu poţi veni? întreabă Melody.

Se încruntă exagerat în timp ce se propteşte în faţa mea, cu maldăre de haine în jurul ei — de data asta intenţionat. Are la picioare o valiză goală, care aşteaptă să fie umplută.

— Sigur, zic eu. Dacă aş putea, aş veni, dar nu pot.

— Dacă e vorba despre bani, eu...

Înainte să-şi termine măcar propoziţia, mijesc ochii şi o opresc.

— Nu pot să merg.

Mă priveşte cu o expresie între iritare şi milă. Ştiu că le simte pe amândouă. E duminică şi mâine începe oficial vacanţa de primăvară. Acum că am terminat cu examenele, nu mai avem nicio grijă până săptămâna viitoare, când reîncep cursurile. Melody pleacă în Aruba cu nişte prietene din liceu — nişte fete pe care le-am cunoscut, dar pe care nu le-aş recunoaşte dacă m-aş întâlni cu ele pe stradă. Melody e singura din grup care a rămas în New York pentru facultate.

Deci, în timp ce ea e la plajă, sărbătorind libertatea şi bronzându-se, eu o să fiu aici singură. Da, sigur că e vorba despre bani... Nu mi-aş putea permite niciodată să ţin pasul cu stilul ei de viaţă, chiar dacă insistă să mă includă ori de câte ori este posibil. Accept atunci când îmi face cinste cu cina sau când mă scoate seara în oraş, dar nu pot accepta o vacanţă în Caraibe. Este o graniţă fină

între a accepta ajutorul și a fi un caz caritabil, o graniță pe care am simțit că mă clatin în weekend.

Dar e mai mult de atât.

Nu *pot* să merg.

— Ți-am zis că nu am pașaport.

— Și eu ți-am zis că am putea să mergem în schimb în Florida.

— Și eu ți-am zis că nu te las să-ți schimbi planurile din cauza mea. Du-te, distrează. Eu o să fiu pe aici. Poate o să cerșesc. Știi tu, să strâng niște bani.

Râde în timp ce își aruncă hainele în geantă.

— Nu vrei să mergi la mama ta?

— Nu, o s-o văd peste câteva săptămâni, de Paște.

Melody termină de împachetat, îndesând mai multe haine decât am eu în tot dulapul, înainte să se arunce pe pat lângă mine. Scoate un oftat dramatic și mă ia în brațe.

— O să-mi fie dor de tine, Kissimmee! Nu te distra prea mult fără mine.

Râd la porecla pe care a folosit-o. A auzit-o fără să vrea pe mama zicându-mi așa și a preluat-o și ea.

— O să încerc. Totuși, s-ar putea să fie dificil, cu tot entuziasmul ăsta din jur. Știi tu, holuri goale, săli de clasă pustii și biblioteci închise.

— Sună divin, zice ea. Ce păcat că nu pot rămâne.

— Da, păcat. O să ratezi toată distracția.

Melody mă pupă ghiduș pe obraz înainte să-și termine de aranjat lucrurile, înghesuind alte câteva lucruri în geantă în ultima clipă. Termină fix când începe să-i sune telefonul, semn că o așteaptă o mașină la colțul străzii ca s-o ducă la aeroport.

— O să te sun în fiecare zi, zice ea. În fiecare oră.

— Te rog, nu, răspund eu. Face mama deja asta.

Râde și iese pe ușă, târându-și geanta în urma ei. Sincer să fiu, mă aștept să nu mă sune deloc.

Imediat ce pleacă și ușa se închide în urma ei, îmi azvârl cartea și mă întind în pat.

O săptămână întreagă.

Șapte zile în care n-o să fac nimic.

Nici n-a plecat bine Melody și deja mor de plictiseală.

Fac curat, citesc, mai fac puțin curat, mai citesc, înainte ca stomacul meu să înceapă să ghiorțăie. Iau un pachet de tăieței ramen din dulap și mă duc în bucătăria comună din complex. Mare parte din clădire este goală, mai sunt doar câțiva studenți rătăciți, ca mine, care au rămas. Umplu o oală cu apă și o pun pe aragaz. În timp ce aștept să fiarbă apa, scot telefonul și caut numărul mamei ca s-o sun.

Nu răspunde.

Oftez și las rapid un mesaj. Pentru cineva care intră în panică atunci când nu răspund la telefon, îmi intră cam des robotul ei telefonic. Închid și mă sprijin de tejghea. Mă uit la ecran și atenția îmi este atrasă de numele de sub al ei.

Naz.

Aș putea să-l sun. Adică, și-a adăugat numărul în telefonul meu și mi-a spus să-l sun. N-ar fi făcut asta dacă n-ar vrea să-l sun, nu-i așa?

Dar ce să-i zic? Hei, îți amintești de mine, fata aia beată pe care ai luat-o de pe marginea străzii, beată și drogată fără ca ea să știe măcar? Știi tu, fata aia pe care te-ai simțit obligat s-o iei acasă cu tine pentru că nu aveai unde altundeva s-o duci. Da, fata aia căreia i-ai cumpărat micul dejun în dimineața următoare, fata aia care nu s-a oferit să plătească partea ei pentru că nu avea nici măcar un bănuț în buzunar?

Îți amintești de ea?

Îmi pare așa de rău dacă îți amintești.

Icnesc și mă uit la oala cu apă. Sunt doar câteva bule la fund. Ar face bine să fiarbă mai repede.

Îmi întorc privirea la telefon, la numele lui. Totuși, n-ar fi politicos să nu sun, nu-i așa? La urma urmei, m-a ajutat.

Mă uit din nou la oală. Tot nu fierbe apa. *Fir-ar să fie.*

Mă uit iar în telefon și apăs pe numele lui, apoi pe apelare fără să mă gândesc prea mult, pentru că știu că altfel m-aș răzgândi.

Duc telefonul la ureche și ascult. Primul apel pare exagerat, de parcă ecoul sunetului mi se răspândește prin tot corpul, făcându-mi stomacul ghem. Îmi vine să vomit și simt nevoia să mă așez. Mă uit prin bucătărie, dar scaunul care este de obicei aici a dispărut.

Ai naibii hoți.

Tremur și sunt agitată. Sunt pe cale să închid când aud cum apelul se conectează și sunetul de apelare se oprește la jumătate. Se lasă liniștea. Mi se pare că trece o eternitate până începe să vorbească.

— Alo.

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne! Ce-a fost în capul meu?

— Ăăă, bună, sunt...

— Karissa.

Numele meu sună divin din gura lui. O zice cu vocea lui răgușită și groasă. Vreau să-l rog să-l repete la nesfârșit.

— Îți amintești.

— Da, spune el. Cum mai ești?

— Mai bine. Mult mai bine decât ultima dată când m-ai văzut. Voiam doar să-ți mulțumesc.

— Mă bucur că m-ai sunat. Am crezut că poate ți-ai pierdut iar telefonul.

— Nu, încă îl am. Cel puțin, pentru moment.

Râde și mă face și pe mine să zâmbesc, mai risipind astfel din anxietate.

— Bun.

— Da, deci voiam să-ți mulțumesc din nou pentru tot ce ai făcut... știi tu, la club, că m-ai dus acasă, cu telefonul. Chiar îți sunt recunoscătoare, și dacă pot vreodată să te răsplătesc...

— Poți.

Rămân blocată.

— Pot?

— Da, confirmă el.

— Ăăă, câți bani vrei? întreb eu. Nu am prea mulți.

Râde din nou, de data asta cu poftă.

— Nu vreau banii tăi, Karissa, am suficienți.

— Atunci ce vrei?

— Pe tine.

Rostește atât de încrezător cuvintele alea două, încât mă uit în gol, incapabilă să procesez tot.

— Pe mine?

— Dă-mi voie să te scot la cină, zice el. Atunci vom fi chit.

— Eu... nu știu ce să zic.

— Spune că vei fi gata în treizeci de minute.

— Acum? întreb eu neîncrezătoare.

Vrea să mă scoată acum la cină?

— De ce nu? întreabă el. Ce moment mai bun decât prezentul?

Pot să dau o groază de variante mai bune... în care nu port pantaloni de pijama cu Oscar the Grouch[11] papuci roz pufoși și n-am un coc răvășit în vârful capului.

— Nu știu ce să zic.

— Uite cum facem, zice el. În jumătate de oră, eu o să fiu în fața garajului, unde te-am lăsat data trecută. Dacă o să fii acolo, o să te duc oriunde vrei. Dacă nu, o să-mi văd de drum.

Închide telefonul înainte să pot răspunde. Stau acolo, ezitând, contemplând înainte să mă întorc cu fața la aragaz. Încă o dată, nu-mi dau ocazia să mă răzgândesc. Sting aragazul, las oala cu apă fiartă, ies rapid din bucătărie și merg în pas alert spre camera mea.

Treizeci de minute. Ăsta e tot timpul pe care îl am.

Dau năvală printre hainele mele, aruncându-le în jur în timp ce caut ceva de îmbrăcat. Scot tricourile de pe umerașe și le pun pe lângă mine, în fața oglinzii, înainte să le arunc deoparte. Trec prin toate hainele mele, făcând dezastru în partea mea de cameră în mai puțin de cinci minute. Dezastrul pe care-l face Melody este nimic în comparație cu al meu.

Mă duc la dulapul lui Melody și trag adânc aer în piept înainte să mă apuc să caut prin el. Hainele ei sunt mai cool decât ale mele, lasă mai multă piele la vedere... sunt mai mult pe stilul ei și foarte puțin pe al meu. Mă uit prin ce e atârnat pe umerașe înainte să umblu prin sertarele ei. Mă schimb de câteva ori și aleg într-un final o rochie neagră și lungă tip pulover, pe care o scot din spatele dulapului.

Va trebui să mă descurc cu asta pentru că mai am doar cincispreze minute la dispoziție. Îmi desfac părul și îmi trec degetele prin el. E ondulat fiindcă l-am ținut toată ziua prins, dar nu pot face nimic ca să-l îndrept. Îmi

11 Oscar the Grouch este un personaj din Sesame Street care locuiește într-un coș de gunoi (n. red.).

dau cu luciu de buze și aplic un strat de mascara. Abia am timp să mă parfumez înainte să mă încalț.

Stau pe marginea patului și mă uit agitată la ceas. Timpul a expirat deja.

Ies fugind din cameră, iau liftul și merg în pas alergător. Respir greoi atunci când ajung aproape de garaj. Încep să șovăi și mă opresc când văd Mercedesul negru și elegant.

Simt un avânt în interiorul meu. Fluturașii își iau zborul, de parcă tocmai și-au descoperit aripile pentru prima dată. Mă îndrept spre mașină, când portiera se deschide și Naz își face apariția. Poartă un alt costum negru, cu o cravată roșie ca sângele, care-mi atrage privirea spre pieptul lui lat.

Naz vine pe partea dreaptă a mașinii și îmi deschide portiera.

Văd că poveștile aveau un sâmbure de adevăr.

Făt-Frumos e manierat.

Îi zâmbesc în timp ce încerc să-mi revin și mă așez. Trag adânc aer în piept atunci când ocolește mașina revenind pe partea lui. Ezită. Are mâna pe schimbătorul de viteze și se uită la mine. Simt cum mă înroșesc toată de la atenția pe care mi-o acordă și mă dojenesc pentru că nu m-am machiat... Știu că se vede pe fața mea că sunt agitată.

Privirile noastre se întâlnesc. În ochii lui albaștri și strălucitori apare o scânteie de mulțumire. Totuși, nu zice nimic și dă mașina cu spatele.

— Unde vrei să mergi? întreabă el, intrând în trafic.

— Oriunde, spun eu. Oriunde vrei tu.

— Nu pari prea sigură.

— Presupun că nu.

Răspunsul meu îl face să râdă.

— Chiar n-am nicio preferință, explic eu. Aveam de gând să mănânc tăieței ramen în seara asta, deci orice e mai bine.

— De ce ai mânca aia?

— Pentru că asta e tot ce aveam la cămin, zic. În plus, nu sunt atât de răi. Costă douăzeci de cenți. Poți să supraviețuiești cu un dolar pe zi dacă-i mănânci.

Mă privește. Nu pare la fel de impresionat ca mine.

— Ai încercat vreodată? îl întreb curioasă.

— Nu, spune el. Nu pot să zic că am avut plăcerea.

— Trebuie să-ți fac.

Ridică din sprâncene și se uită ciudat la mine.

— O să vină vremea, dar nu în seara asta. Te scot în oraș. Tu poți să mă răsfeți altă dată cu tăieței tăi gourmet.

Sunt atât de stânjenită încât simt că obrajii îmi iau foc. Ce e în neregulă cu mine, de ce îi îndrug tipului ăstuia tot felul de chestii despre niște tăieței? Vreau să mă evapor, să dispar în scaunul elegant de piele și să nu mă mai întorc niciodată.

— Ignoră-mă, sunt o tâmpită.

— Nu, nu ești. Ești doar agitată.

— E atât de evident?

— Mă pricep la oameni. Ține de domeniul meu.

— Ce domeniu?

— Munca mea.

— Și cu te ocupi?

— Câte puțin din fiecare, răspunde el. Sunt freelancer.

Mă holbez la el. Nu mi-a răspuns la întrebare.

Îmi aruncă o privire și probabil își dă seama că sunt confuză... sau poate că se pricepe la oameni... pentru că alege să intre în detalii.

— Să zicem că o companie are nevoie de ceva... să zicem că se fac restructurări și trebuie să concedieze angajați. Unii angajează pe cineva să facă treburile murdare în locul lor. Nu le place să-și murdărească mâinile. Așa că angajează un contractor independent, pe cineva cu experiență, ca s-o facă în locul lor.

— Și în ce domeniu ai experiență?

— Să mă ocup de oameni, zice el. Să găsesc chestii.

De îndată ce termină propoziția, îmi aduc aminte de sala de clasă a lui Santino și de cuvintele pe care le-am auzit în dupa-amiaza aia. „Știu de ce ai venit."

— Ce voiai de la profesorul meu de filosofie?

Pare cu adevărat surprins, dar își șterge rapid expresia de pe față. Nu răspunde. Dă din cap o clipă mai târziu, în timp ce rămâne concentrat la drum.

— Nu pot să vorbesc despre muncă.

În regulă.

Mă duce la un restaurant în apropiere de Central Park, genul de restaurant unde trebuie să-ți faci rezervare cu câteva săptămâni înainte. N-am fost niciodată — nici măcar Melody nu cred că a fost, pare prea extravagant chiar și pentru gusturile ei rafinate —, dar am auzit despre locul ăsta. Naz îi predă mașina valetului. Cobor și mă uit agitată prin jur. Mă simt îmbrăcată foarte nepotrivit, chiar și în rochie.

Încep să-i dau lui Naz de înțeles că n-o să ne dea nimeni o masă aici. Mă conduce înăuntru, trecând pe lângă cuplurile care așteptau. Recepționera își ridică privirea.

— Aveți rezervare, domnule?

— Nu.

— Nu avem nicio masă liberă în seara aceasta, spune ea, răsfoind pagina din registrul de programări,

ca și cum s-ar fi asigurat. E totul ocupat până la sfârșitul săptămânii.

– Fă-mi un serviciu, spune el. Du-te repede și spune-i bucătarului că Vitale îl salută.

Recepționera pare că vrea să-l refuze, dar e greu să te contrazici cu cineva care pare atât de sigur pe el. Se scuză fără prea multă tragere de inimă și dispare în bucătărie. Se întoarce în mai puțin de un un minut cu două meniuri și îi zâmbește forțat lui Naz.

– M-am înșelat. Avem o masă pentru dumneavoastră.

– Așa credeam și eu, spune Naz, punându-și protector mâna pe spatele meu și făcându-mi semn să merg după recepționeră.

Îi fac pe plac. Nu vreau să mă dau în spectacol mai mult decât a făcut-o el deja. Toată lumea ne privește. Se uită la noi de parcă am venit cu bombe legate de piept.

Mă așez pe scaunul pe care recepționera mi-l oferă, în timp ce Naz se așază în fața mea.

Mă zgâiesc la el în timp ce femeia se îndepărtează.

– Cum ai făcut asta?

– Ce anume?

– Cum ai făcut rost de o masă așa de repede?

– Am sunat înainte.

– Așa, și?

– Îl cunosc pe bucătar, răspunde el. I-am cerut o favoare.

Cad pe gânduri până apare ospătarul, care ne întreabă ce vrem să bem. Mormăi „apă", dar Naz mă întrerupe.

– Adu-ne o sticlă din cea mai bună șampanie pe care o aveți.

Ospătarul se uită când la unul, când la altul, iar eu mă aștept să-mi ceară buletinul, dar nu o face. În schimb, pleacă pentru a îndeplini dorința lui Naz. E fascinant să-i văd pe oameni cum reacționează în fața lui, dar mă și îngrijorează în același timp. Există vreo situație din care acest bărbat să n-o scoată la capăt?

— Serios, cum ai făcut?

— Tocmai ți-am zis.

— Cum adică ai sunat înainte? Nu te-am văzut.

— Am sunat înainte să vin să te iau.

Clatin din cap.

— Dar nu știai unde vreau să merg.

— Așa crezi? spune el, ridicând din sprânceană. Ți-am zis, Karissa, mă pricep la oameni. Tu ai tendința să te lași purtată de val, așa că am ales un loc decent ca să te întorci la mal.

Rămân uimită. Relaxat în scaun, ia meniul și îl studiază. Nu știu mai nimic despre bărbatul ăsta și, cu toate astea, el pare că mă cunoaște într-un fel în care n-a mai reușit nimeni niciodată. Poate să prevadă ce urmează să fac.

Ospătarul se întoarce cu o sticlă de șampanie și încearcă să ne umple paharele, dar Naz îl întrerupe și insistă să toarne el. Îmi iau meniul și îl studiez. Simt cum mi se face stomacul ghem în timp ce arunc o privire.

Habar n-am ce înseamnă jumătate din prostiile trecute acolo.

Încă mă mai uit la el lung când ospătarul se întoarce pentru a doua oară, pregătit să ne ia comanda. Naz mă privește peste masă cu un mic rânjet. Îmi ia meniul din mână și i-l dă ospătarului împreună cu al lui.

— Am dori meniul pentru degustare.

— Meniu pentru „ea și el"?

— Nu, spune el. Nu-mi pasă care este, dar să te asiguri că ambele farfurii sunt la fel. Și aș prefera ca bucătarul să nu știe care este farfuria mea.

Ospătarul încuviințează și dispare, în timp ce eu îl privesc curioasă pe Naz.

— De ce nu vrei să știe bucătarul?

— Pentru că dacă ar ști care este farfuria mea, ar putea să-mi pună otravă în mâncare.

Râd cu poftă.

— Nu ești cam paranoic?

— Nu, răspunde el, în timp ce își ia paharul de șampanie și soarbe o gură. Doar precaut, așa cum ar trebui să fii și tu. Nu poți avea încredere în oameni, Karissa. N-ai învățat asta?

— Și, cu toate astea, tu vrei ca eu să am încredere în tine?

— Nu ți-am cerut niciodată asta, spune el cu un rânjet în colțul gurii. Ți-am cerut doar să mă însoțești la cină.

Cina constă în patru feluri de mâncare cu fructe de mare, friptură, salată și multe altele. Este chiar și caviar pe masă. Scârbos. La al treilea fel deja m-am săturat, dar nu refuz desertul și savurez soufflé-ul cu multă ciocolată. Naz ignoră desertul lui și soarbe din șampanie.

Am terminat aproape toată sticla. Naz a avut grijă ca paharele să fie mereu pline. Mă simt amețită și am impresia că plutesc. Plutesc în văzduh.

Nu mai vreau să mă întorc niciodată cu picioarele pe pământ.

— E bun? întreabă el, urmărindu-mă cu atenție.

Sunt prea amețită ca să mă mai tulbure atenția pe care mi-o acordă.

— Excelent, am zis. Cel mai bun soufflé pe care l-am mâncat vreodată.

— Ai mâncat multe înainte?

— Nu, niciodată.

Zâmbește și împinge și desertul lui spre mine.

— Poți să-l mănânci și pe al meu.

— Mai bine nu.

— Te-ai săturat?

— Mi-e că e otrăvit.

Glumesc, desigur, dar el ridică din umeri, de parcă chiar crede că asta ar fi o posibilitate.

Pun linguriţa jos, pentru că nu mai pot să iau nici măcar o înghiţitură. Vine nota de plată și el o întoarce, cântărind-o din ochi în timp ce își scoate portofelul ca să plătească. Arunc o privire spre notă în timp ce beau și mai să mă înec cu șampania.

E mai mult de 1.200 de dolari. *La dracu'!* Îl privesc în timp ce scoate un teanc de bancnote. Plătește doar cu bancnote de o sută și nu pare deloc deranjat de total.

— Ce nebunie! șoptesc eu. Aș putea să mănânc un an cu banii ăia.

— Trei ani, dacă mănânci doar tăieţei, îmi atrage el atenţia.

— Serios, de ce este atât de scump?

— De obicei, mâncarea bună este scumpă.

Pufnesc.

— Ai fi putut să mă duci la Taco Bell. Aș fi fost mulţumită, iar tu ai fi economisit o mie de dolari.

— Toată lumea ar trebui să se răsfeţe cel puţin o dată, zice el. Ţi-a plăcut, nu-i așa?

— Da.

— Atunci a meritat.

Nici măcar nu știu ce să zic. Apuc paharul de șampanie, hotărâtă să beau până la ultimul strop, având în vedere că numai băutura a fost aproape jumătate din

nota de plată. Naz își toarnă un deget înainte să pună restul în paharul meu. E iar plin ochi.

Iau o gură.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că încerci să mă îmbeți.

— De ce aș face asta?

— Nu știu. Sincer, nu știu multe despre tine.

— Ți-am zis mai multe despre mine decât mi-ai spus tu despre tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Pari să mă fi studiat bine.

— Nici măcar nu știu care e specializarea ta la facultate.

— Ei bine, dacă afli, să-mi spui și mie, pentru că nici eu nu prea știu.

— Ești tânără, ai suficient timp.

— Asta zice și mama.

— Mama ta, spune privindu-mă curios. Ești apropiată de familie?

— Sunt de ea, zic eu. Ea e familia mea... singura familie pe care o s-o am vreodată. Sunt singură la părinți.

Naz ridică din sprânceană.

— Nu ai tată?

— Nu, răspund. Ne-a abandonat înainte să mă nasc. Mamei nu-i place să vorbească despre asta, deci nu știu motivul.

— Există un singur motiv pentru care ar face asta.

— Care?

— Că este un laș, zice pe un ton foarte grav și serios. Un bărbat adevărat nu și-ar abandona niciodată familia.

— Da, probabil că ai dreptate.

— Dar, vezi tu, părinții nu sunt singurii care contează, continuă el. Desigur, familia în care ne naștem este importantă, dar nu înseamnă totul. Nu ne reprezintă în totalitate. O parte a vieții înseamnă să-ți clădești propria famile. Asta este frumusețea.

Zâmbesc.

— Tu ai o familie numeroasă?

— Da, zice el, dar majoritatea nu suntem rude de sânge.

E ceva revigorant în modul în care gândește, la felul în care se raportează la lume. Nu se mulțumește cu ce are.

O clipă mai târziu îmi face semn spre pahar.

— Dă-l pe gât.

Mă las pe spate în scaun și îmi beau paharul de șampanie.

— Da, tu încerci cu siguranță să mă îmbeți.

— Da, recunoaște el, aplecându-se peste masă, mai aproape de mine. Cum altfel te-aș putea convinge să vii acasă cu mine?

Cuvintele alea îmi provoacă fiori pe șira spinării. Nu sunt sigură dacă este entuziasm sau teamă.

— Ai putea doar să mă întrebi.

Se uită la mine.

— Vino acasă cu mine, Karissa, zice el cu o expresie serioasă și o voce joasă.

Îmi țin respirația.

— Nu e o întrebare.

— Nu contează, zice el. Vino cu mine oricum.

Capitolul patru

Mă duc la el acasă.

Fiecare părticică din mine îmi spune să n-o fac. Chiar și replica lui de mai devreme, despre cum să n-ai încredere în oameni, ar fi trebuit să mă oprească.

Și, cu toate astea, merg acasă la el.

Ce pot să zic?

Avertismentele îmi intră pe o ureche și îmi ies pe alta. E convingător și galant, superb și generos, iar eu sunt ametită și am nevoie urgentă de ceva... Ceva ce el trezește înăuntrul meu, ceva puternic și primitiv. El trezește animalul din mine.

Dar nu e nimic în comparație cu ce văd în ochii lui. Se întoarce spre mine de îndată ce rămânem singuri în casă. Aerul este irespirabil. Ochii lui sunt închiși la culoare, de un albastru precum noaptea în lumina difuză. E ca și cum l-aș vedea pentru prima dată, dar sunt întâmpinată de o creatură complet diferită.

E o bestie. Un monstru.

Și se uită la mine de parcă vrea să mă devoreze.

Face un pas înspre mine. Vocea lui este gravă și răgușită.

— Ai fost vreodată cu un bărbat, Karissa?

Inima îmi bate cu repeziciune în piept în timp ce dau din cap.

— Am mai făcut sex.

— Nu asta am întrebat, zice el, apoi se oprește în fața mea și mă privește, vârfurile pantofilor lui atingându-le pe ale mele. Nu-mi pasă de băieții ăia care au bâjbâit între picioarele tale o dată sau de două ori. Vreau să știu dacă ai fost vreodată cu un bărbat.

Ezit înainte să clatin încet din cap. Dacă el e un bărbat, dacă asta înseamnă să fii cu un bărbat, atunci nu, n-am mai fost cu unul înainte. M-am distrat cu băieții la petreceri, ba chiar am avut și un iubit o vreme în Watertown, care m-a dezvirginat pe bancheta din spate a unui Chevrolet ruginit. Dar ce se întâmplă în secunda asta între noi n-am mai simțit niciodată.

Este electrizant.

Îmi ia bărbia în mână și îmi dă capul pe spate. Nu-mi dă de ales, trebuie să mă uit în ochii lui. Își plimbă degetul pe buze mele. Respir tot mai greu în timp ce se apleacă spre mine. Își înclină capul, de parcă urmează să mă sărute, dar se oprește. Privirea lui îmi străpunge corpul, până-n suflet, ținându-mă prizonieră.

Sunt o prizonieră plină de dorință.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, zice el, n-o să-ți fac rău.

Apoi mă sărută. Buzele lui sunt moi — atât de moi și catifelate, în contrast puternic cu asprimea lui. Mă sărută delicat și trag aer în piept. Gem ușor în timp ce el șoptește:

— Sau poate vrei s-o fac.

Zâmbește în timp ce se îndepărtează. Ar trebui să fiu îngrijorată. Ar trebui să ies chiar acum pe ușă și să fug foarte departe, dar nu pot. Nu pot să fac altceva decât să stau aici și să tremur în timp ce el îmi dă drumul, făcând un pas în spate. Mă privește o clipă, măsurându-mă de sus până jos, în timp ce zâmbetul i se lărgește.

E un copil cu o jucărie nou-nouță și sper doar să nu mă strice de îndată ce-o să mă scoată din cutie. Nu regăsesc în atingerea lui nimic din blândețea de mai

devreme. Mă apucă de braț, mă strânge și mă lasă fără suflare cu sărutul lui pasional. Icnesc atunci când mă ridică și mă apucă de șolduri. Mă agăț de el, îmi înfășor picioarele în jurul taliei lui, mâinile după gâtul lui și mă țin strâns.

E puternic. Dumnezeule, e mai puternic decât mă așteptam. Mă ține de parcă sunt un fulg în timp ce mă duce la etaj, în dormitor. De îndată ce intră, închide ușa și mă așază pe pat, sărutându-mă în continuare.

Mă întinde pe așternuturile albe și apretate și stă deasupra mea. Simt cum greutatea lui mă apasă, cum mi se contractă pieptul. Plămânii îmi ard, iar fluturașii din stomacul meu zboară frenetic, gata să-și ia zborul.

Mă cuprinde o senzație ciudată când buzele lui se mută de la gură spre maxiliar, apoi spre gât. Mă sărută și mă linge. Dinții lui îmi brăzdează pielea, în timp ce își strecoară mâinile pe sub rochia mea, ridicând-o până în talie.

Abia am timp să gândesc, să-mi dau seama că am pe mine niște chiloți albi, simpli, care nu sunt probabil deloc sexy. Își strecoară o mână sub materialul subțire și îmi atinge ușor clitorisul cu vârfurile degetelor. Spatele mi se arcuiește involuntar în timp ce îmi scapă un geamăt. Corpul îmi tresară de plăcere, primul fulger dintr-o furtună care urmează să vină.

Sunt prinsă într-un vârtej. Nu există alt fel în care să descriu senzația, niciun mod în care să explic ce mi se întâmplă, doar că am fost luată pe sus atât de rapid încât nici măcar nu mai am contact cu lumea. Mă atinge peste tot și mă dezbracă, în timp ce buzele lui caută fiecare centimetru de piele.

Îmi dă rochia jos și o aruncă în cealaltă parte a camerei. Abia dacă aceasta aterizează pe podea când el începe să-mi sărute abdomenul. Își strecoară mâinile la spatele meu și îmi scoate rapid sutietul.

Apucă de marginile chiloților mei și mă fidlie instinctiv atunci când el îi lasă în jos. Îmi apropii genunchii de parcă ar fi niște magneți și îmi acopăr sânii cu mâinile. Îmi protejez timid corpul în timp ce el mă privește. Mă analizează cu precauție și pare să ezite pentru o fracțiune de secundă când mă vede cum stau acolo, dar asta nu-l împiedică să-și dea jos cămașa. Începe apoi să-și dea pantalonii jos și să-și desfacă cureaua. Sunetul pare să răsune în camera cufundată în tăcere.

Îmi face inima să bată mai repede decât înainte, atât de frenetic încât mi se înceţoşează vederea când își scoate pantalonii și boxerii, rămânând și el dezbrăcat.

Nu mă pot uita.

Nu mă pot uita.

Nu mă pot abține.

Mă uit.

Trebuie să mă uit.

Îmi desparte picioarele și se așază între ele. Privirea mi se oprește pe pieptul lui lat, apoi pe părul de pe abdomenul lui tonifiat, apoi fix pe penisul lui. Am făcut ochii cât cepele când l-am văzut.

Are de gând să bage chestia aia în mine?

Îl văd doar pentru o clipă, o umbră în întuneric în timp ce îl apucă și îl mângâie, înainte să-l simt pe pielea mea. Închid ochii în timp ce îl freacă de clitoris, trimițându-mi fiori prin tot corpul.

— O să fiu blând cu tine, spune el, în timp ce mă penetrează pentru prima oară, mișcându-se ușor și acoperindu-mi corpul cu al lui.

N-o face, strigă o parte din mine. Animalul din interior încearcă cu disperare să iasă la suprafață, dar îmi înghit vorba. Sunt aproape speriată s-o rostesc. Nu știu ce-a vrut să zică Naz, dar deja sunt băgată în toată treaba asta până peste cap. Mă simt iarăși ca o virgină, doar că pe atunci nu eram nici pe departe așa de agitată. Atunci doar

îmi ofeream corpul pe tavă, îi lăsam să-mi mângâie pielea, dar am o presimțire că tipul ăsta are de gând să meargă mult mai departe cu mine.

Își scoate penisul din mine înainte să mă penetreze iarăși, mișcându-se incredibil de lent, lăsându-mi corpul să se obișnuiască, deși nu cred că asta este posibil. Nu cred că m-aș putea obișnui vreodată cu el.

— Dacă vrei să mă opresc, doar spune-mi și am s-o fac.

— Ar trebui să..., zic eu în șoaptă. Ar trebui să avem un cuvânt de siguranță?

Am văzut filme, am citit cărți și nu sunt sigură cât de perves este bărbatul ăsta.

Se oprește și se trage înapoi ca să se uite mai bine la mine. Ridică din sprânceană. Văd sclipirea și amuzamentul din ochii lui. Monstrul este intrigat de întrebarea mea.

— Vrei unul?

— Ăă... am nevoie de unul?

Pentru o clipă pare că se gândește, pe jumătate în mine, înainte să dea din cap și să se împingă în mine, un pic mai tare de data asta. Îmi țin respirația.

— Nu de data asta, zice el, abținându-se să nu zâmbească. Relaxează-te și atât, Karissa.

Încerc.

La naiba, încerc.

Dar imediat ce încep să mă relaxez, Naz își găsește ritmul și îmi ridică picioarele ca să intre complet în mine. Gem. Îmi trec degetele prin părul lui, cu buclele răvășite surprinzător de catifelate la atingere, în timp ce se apleacă să mă sărute. În timpul ăsta mă penetrează adânc, atât de adânc încât aproape rămân fără aer. Scap un sunet nefiresc, pe care el îl prinde cu buzele lui lacome. Își intețește ritmul, provocându-mă să scot și mai multe astfel de sunete.

Din nou.

Și din nou.

Și din nou.

Bănuiam că va fi așa de când mi-a pus întrebarea aia mai devreme. Dar abia când a intrat în mine și a început să mă penetreze, cu mâinile înfășurate în jurul meu, strângându-mă atât de strâns încât abia pot să respir, trăgându-mi-o atât de tare încât abia mai pot să gândesc, abia atunci mi-am dat seama cât de multe am ratat. Tot ce a fost înainte de asta a fost joacă de copii. Tipul ăsta evoluează în Liga întâi.

Mi-o trage serios, de parcă are nevoie, de parcă a fi înăuntrul meu este mai important decât orice altceva. Fiecare celulă din corpul meu îl cheamă, tânjind după mai mult. Mâinile lui fac minuni pe pielea mea. Le strecoară printre noi ca să-mi mângâie clitorisul. Simpla atingere îmi trimite fiori prin tot corpul. Îl mângâie în timp ce corpul meu începe să se încordeze. Pot să simt cum presiunea îmi străbate tot corpul, crescând, până sunt pe cale să explodez.

Simt o explozie de plăcere înăuntrul meu, complet diferită de orice altceva am experimentat înainte. Închid ochii. Parcă văd artificii acum, față de scânteile de doi bani de dinainte. Icnesc și îmi arcuiesc spatele, iar sânii mei s-au înroșit sub pieptul lui. Simt un tremur și îl primesc și mai adânc în mine pentru o clipă, înainte să se retragă.

Iese din mine și se îndepărtează fix când încep să-mi dau drumul. Pe moment, sunt uimită că totul dispare — simt doar răceală și aerul din jurul meu. Nici pic de căldură.

Nici pe el.

Nimic.

Orgasmul meu se domolește, după valul puternic de la început. Ca niște artificii care se sting cu un șuierat pe cerul nopții.

O, Doamne. Nu. Nu. Nu. Nu-mi face asta.

Deschid ochii. Abia am timp să mă uit la el. Îmi desparte picioarele și începe să-mi atingă delicat clitorisul cu limba.

O, Doamne. Stai. Da. Da. Da.

Mă linge și mă gustă, mă penetrează cu degetele, cu capul între picioarele mele. Icnesc. Îmi trec degetele prin părul lui și țin strâns, în timp ce mă cutremur. Durează doar câteva secunde ca plăcerea să mă învăluie din nou. Într-un fel chiar și mai interns, îmi străfulgeră întreg corpul.

Orgasmul mă învăluie. Scot un sunet strident și îmi arcuiesc spatele în timp ce mă cutremur. Naz nu încetinește și nici nu se oprește. Îmi linge clitorisul, penetrându-mă adânc cu degetele.

Mă relaxez, gâfâind atunci când senzația începe să se potolească, dar nu am timp să-mi recapăt răsuflarea. Mă penetrează iarăși adânc, în timp ce mă sărută. Nici măcar nu am timp să gândesc. Nu ezit și îl sărut în timp ce el râde.

— Îți place? întreabă el gâfâind, de parcă nu-și poate regla respirația. Poți să te guști?

Mă jenez o secundă, suficient cât să simt cum îmi ia foc fața, în timp ce el mă sărută iar și iar. Pot să mă gust, dar n-am timp să mă gândesc mai mult pentru că începe iarăși să mi-o tragă, la fel de frenetic ca înainte. Buzele lui se lipesc de ale mele. Scot niște sunete guturale, pe care el continuă să le înăbușe cu buzele. Îl aud cum gâfâie în timp ce mă penetrează fără milă, cu disperare.

Apoi se dă jos iar de pe mine. De data asta se așază în genunchi și își apucă penisul. Îl freacă în timp ce lasă capul pe spate, cu ochii închiși. Mă uit la el în lumina lunii, uimită de privelițte. Își dă drumul — un amestec de agonie și plăcere pare să-i distorsioneze trăsăturile în

timp ce geme. Își încetinește mișcările și stă acolo pur și simplu, respirând adânc, în timp ce pieptul îi tresaltă.

Este minunat.

Nu știu cum altcumva să descriu ce văd.

Naz este o operă de artă, încrezător în toate aspectele. Și are toate motivele să fie. Pur și simplu, stau acolo întinsă, de parcă aș fi făcută din gelatină, în timp ce el mă domină. Dintr-odată sunt slăbită și neajutorată, atât de vulnerabilă. Sunt la mila lui, la *dispoziția* lui, iar el pare să fie de neatins.

Am pus-o.

La propriu.

Și la figurat.

Tipul ăsta mi-a pus-o în toate sensurile cuvântului.

Nu mai sunt un caz caritabil.

Sunt o prostituată preamărită.

Simt cum mi se duce alcoolul din corp. Sunt transpirată, lipicioasă și simt cum durerea dintre coapse se intensifică, în timp ce lucrurile devin mai clare. Fiecare celulă din corpul meu a tânjit mai devreme după asta, după el, cu excepția celulelor din creier.

Neuroni ridicoli.

S-au pierdut într-o negură indusă de șampanie, dar acum s-au întors și mă încurcă cu raționamentele lor.

Anxietatea mă face să-mi fie puțin rău. Încerc s-o contenesc, dar simt gustul metalic pe limbă de parcă am lipit-o de o baterie.

Acid. Acid pur. Vreau să-l vomit.

Presupun că e târziu, mult după miezul nopții. Nu sunt sigură. Nu doar că nu are baie aici, dar Naz nu are

niciun afurisit de ceas. Mă simt de parcă am stat în patul ăsta ore întregi, prea agitată ca să dorm, prinsă în cearșafurile lui. E lângă mine, dar nu mă atinge. Mai puțin de cincisprezece centimetri ne separă trupurile goale, dar el pare dintr-odată la kilometri distanță.

Mă tot gândesc la ce să fac, ce să cred. Derulez fiecare clipă petrecută cu Naz, când un zgomot straniu străbate camera. Este înfundat, o serie de sunete, parcă ar fi codul Morse. Brusc, Naz se dă jos din pat și începe să caute în buzunarele pantalonilor aruncați pe podea. Scoate telefonul și se uită rapid la ecran.

— Bună, răspunde el tăios.

Se îndreaptă spre ușă, în timp ce persoana de la telefon îi vorbește, și oftează adânc când pășește pe hol.

— Nu, încă nu o am, dar lucrez la asta.

Nu mai aud altceva. Nu-mi pot da seama ce zice în vreme ce se plimbă pe hol în întuneric, departe de mine. Nu e ca și cum încerc să trag cu urechea sau ceva de genul. O clipă mai târziu se întoarce și aruncă la întâmplare telefonul pe teancul de haine.

Patul se mișcă în momentul în care se așază lângă mine. De data asta, mâinile lui mă caută. Mă ia în brațe și mă trage spre el. Forța lui mă uimește iarăși. Mă trage de parcă sunt ușoară ca un fulg. Mă simt ca o păpușă de cârpe mânuită brutal.

Îmi dă părul la o parte și mă sărută pe gât. Asta mă mai liniștește. Într-un mod straniu, mă simt în siguranță, ca o omidă care se înfășoară într-un cocon, așteptând să-i crească aripi.

— Sunt surprins că ești încă trează, zice el încet. Poate n-ar fi trebuit să fiu așa de blând cu tine.

În ciuda a ceea ce gândesc, nu îmi pot imagina că așa se comportă Naz când e delicat.

Nestăvilit, bărbatul ăsta m-ar distruge.

— Cât e ceasul? întreb.

— E două.

Uf.

— Ar trebui să plec.

— De ce?

— Pentru că e târziu.

— Și ce dacă?

— Păi... Nu știu, m-am gândit...

Îmi zumzăie în ureche. Își mișcă mâna spre abdomenul meu, spre zona dureroasă dintre picioare.

— Gândește mai puțin, simte mai mult.

Oftez și închid ochii. Vreau să zic ceva, dar nu mai apuc. Îmi mângâie pielea, apoi clitorisul, după care mă trage spre el. Durează doar câteva secunde ca răsuflarea mea să se transforme într-un scâncet.

— Asta e, șoptește el. Simte și atât.

Da, o simt... O simt în tot corpul. Presiunea se acumulează până când nu mai rezist..

— Te rog, nu te opri.

— Orice îți dorești.

— O, Doamne, da. Da. Să nu...

Îmi țin respirația.

— ... te oprești, îi zic fără vlagă, în timp ce simt cum presiunea îmi străfulgeră corpul.

— Să mă opresc?

Se oprește.

La naiba, *se oprește*.

— Nu, nu, nu, îl rog eu, mișcându-mi șoldurile, dornică să fiu atinsă.

— *Nu* te opri, te rog.

Îmi chicotește în ureche, în timp ce începe să mă mângâie iarăși. Mă sărută pe gât în timp ce corpul meu se contorsionează din pricina orgasmului. Icnesc și îmi scapă

câteva cuvinte incoerente. O clipă mai târziu, plăcerea îmi părăsește corpul. De data asta chiar se oprește. Mâna lui încetinește și se așază între picioarele mele.

— Îmi place când femeia mea știe ce vrea, spune el.

Își mută mâna din nou. Se mișcă încet pe pieptul meu, ca mai apoi să ajungă pe față.

Nu-mi vine să cred ce-a zis. Sunt uimită atunci când începe să-mi atingă gura cu degetele. Îmi mângâie buza de jos în timp ce îmi bagă un deget în gură.

— Îmi place și când are un gust divin.

Tremur în timp ce mă sărută pe gât, apoi pe umăr și într-un final pe omoplat. Rămâne cu buzele acolo în timp ce își scoate degetele din gura mea.

— Rămâi, spune el. O să te duc eu acasă dimineață. Trebuie să merg în direcția aia oricum.

— OK, șoptesc eu, dar el nu așteaptă să răspund.

Își ia mâinile de pe mine. Simt cum neantul mă înghite în timp ce el se întoarce cu spatele ca să se culce.

Dacă nu sunt eu o prostituată preamărită, atunci nu știu cine e.

Somnul îmi dă bătăi de cap, dar până la urmă reușesc să adorm. Când mă trezesc, dormitorul este mult mai luminos grație razelor care intră prin ferestre. Habar n-am ce oră e, dar un lucru știu cu siguranță.

Sunt singură.

Încă am dureri, sunt dezbrăcată și simt nevoia să fac un duș.

Dar sunt singură.

Mă frec la ochi, mă dau jos din pat și îmi strâng hainele de azi-noapte, care sunt în continuare amestecate cu ale lui pe podea. Îmi pun sutienul și chiloții înainte să iau rochia. O întorc pe dos, încercând s-o îmbrac, când ceva îmi atrage atenția.

Este ruptă.

Pare că a sfâșiat-o cu mâinile. Țesătura este desfăcută și tivul destrămat.

Mă uit îngrozită la ea.

— O, Doamne.

— E totul în regulă?

Vocea lui mă sperie atât de tare încât tresar. Scâncesc și aproape scap rochia din mână. Mă întorc spre ușă și îl văd pe Naz, cu părul lui brunet, ușor ud. Picături de apă se preling pe pieptul lui gol. Simt brusc nevoia să le ling.

Fir-ar să fie de hormoni.

Abia a ieșit din duș și poartă doar o pereche de boxeri negri. Mă lasă fără cuvinte pentru o clipă. Îl analizez — este prima dată când îl văd fără costum. Este la fel de chipeș, dar observ mai multe lucruri acum. Niște lucruri care îmi atrag atenția și pe care nu le-am putut vedea azi-noapte. Corpul lui este acoperit de răni vechi, cicatrice din lupte, tăieturi care strălucesc în lumină și dispar în întuneric ca niște secrete șoptite.

Nu este ceva respingător, dar mă tulbură puțin. Mă întreb prin ce a trecut bărbatul ăsta. Arată de parcă a luptat în război.

— Vreo problemă? întreabă el din nou atunci când vede că nu-i răspund, de data asta puțin mai tare, distrăgându-mi atenția de la pieptul lui.

— Da, mormăi eu, trăgându-mi rochia pe mine, perfect conștientă că, fără îndoială, chiloții mei nu sunt sexy. Hainele mele s-au cam rupt azi-noapte.

Se uită la mine, apoi la partea sfâșiată în timp ce i-o arăt.

— N-am vrut să-ți stric rochia.

– Practic, e rochia colegei mele de cameră, zic, trecându-mi degetele prin păr și aranjându-mă. Am împrumutat-o din dulapul ei.

– Ah, o să mă revanșez față de ea.

– Cum?

Dă din umeri, apropiindu-se de mine.

– Cumva.

Trece pe lângă mine și se îndreaptă spre șifonier. E plin cu haine. Nu are numai costume negre, dar, deloc surprinzător, asta alege. Mă uit la el, fascinată de ușurința cu care se aranjează.

Spre încântarea mea, părul lui se usucă rapid și se așază perfect fără să fie măcar nevoie să-l atingă. Ce norocos.

Se întoarce spre mine în timp ce termină. Își aranjează cravata închisă la culoare și strânge nodul.

– De ce porți rochia colegei tale de cameră?

– Pentru că e frumoasă, răspund în timp ce îl privesc.

– Da, este, spune el, dar hainele tale ce au?

– Nimic, dar mă scoteai la cină, așa că trebuia să port ceva care să se potrivească.

– Nu ai haine în care să poți mânca?

– Niciuna în care să mănânc o cină de 1 200 de dolari.

Clatină din cap și își ia sacoul de pe umeraș.

– Dar nu știai că aveam de gând să te duc într-un loc ca ăla.

– Poate că am știut... poate că și eu mă pricep la oameni.

– Nu, n-ai știut.

Râânjește în timp ce dă din cap, de parcă râde la o glumă pe care o știe doar el. Râde ușor și sunetul acela mă face să mă simt de parcă eu sunt poanta.

— Și nu te pricepi deloc la oameni, Karissa. *Deloc.*

Își pune jacheta, se încheie la nasturi, apoi se întoarce spre mine.

— Totuși, ești frumoasă în rochia asta, îmi spune. Mă bucur că ai purtat-o.

— Ăă... mulțumesc.

Simt cum mă ia amețeala în timp ce înghit în sec. Mi-a spus că sunt frumoasă. Dintr-odată mă simt ca o puștoaică. Mă înroșesc.

— Am vrut doar să arăt bine.

— De ce?

De ce? Ce fel de întrebare e aia?

Îmi stă pe limbă să-i zic *pentru că m-ai scos la cină*, dar n-ar fi corect. Sună ca o minciună, ușor modificată ca să ascundă adevăratul motiv. Nu pentru cină am vrut să arăt bine.

Ci pentru el.

Nu-i răspund, dar, după expresia lui, este evident că știe deja răspunsul.

Există ceva ce tipul ăsta nu știe?

Face un pas spre mine și mă mângâie cu blândețe pe braț.

— Ei bine, așa cum am zis, ești frumoasă în rochia aia. Păcat că e distrusă, dar o să-ți cumpăr alta.

— Nu trebuie să faci asta. Nici măcar nu știu de unde a cumpărat-o sau de cât timp o avea... sau dacă își amintește că o are, sinceră să fiu.

Trece pe lângă mine. Nici nu ia în seamă ce-i zic, în timp ce se îndreaptă spre ușă.

— Haide, te duc acasă acum. Trebuie să ajung în oraș în curând.

Ies din cameră, lăsându-mă acolo. Mă încalț și mă uit în jur să mă asigur că n-am uitat nimic, înainte să-l urmez. Ușa e larg deschisă și el mă așteaptă deja cu cheile în mână.

Drumul până-n Manhattan e stânjenitor. Vreau să devin invizibilă. Nu știu ce să zic, ce să cred sau ce să fac referitor la ce se întâmplă. Nu-mi dă niciun indiciu ca să știu la ce se gândește.

Ce naiba se întâmplă de fapt?

Bărbatul ăsta a intrat cu buldozerul în lumea mea, distrugând tot ce am gândit, simțit sau crezut vreodată. M-a făcut bucăți, și acum mă lasă să mă refac singură. Mă simt de parcă am pășit în lumină pentru prima oară și acum el mă duce înapoi în umbră.

O să mai simt vreodată razele soarelui?

Nu vreau să se termine, dar rămâne întrebarea: ce naiba e asta?

— Ești în regulă? întreabă Naz, în timp ce virează pe strada dinspre cămin.

— Sunt bine, zic, zâmbind forțat. De ce?

— Pari supărată.

— Nu, doar... mă gândesc.

— Aha.

Nu mai spune nimic. „Aha". Atât.

Ce naiba înseamnă „aha"?

Simt un nod în stomac când trece pe lângă cămin și oprește iarăși în fața garajului. Dau să ies înainte să oprească motorul, gândindu-mă că e cel mai bine să-mi curm suferința. Dar el se apropie și mă apucă de talie. Nu mă doare, dar strânsoarea lui este fermă și mă imobilizează.

— Ce-am zis despre prea mult gândit?

Mă uit la el. „Gândește mai puțin, simte mai mult".

— Știu, dar nu mă pot abține. Eu... eu nu știu ce să cred.

Pentru că asta are sens, Karissa.

— Atunci n-o face. Nu te gândi la asta. Doar bucură-te de ce ai.

— Și ce am?

Dă din umeri.

Atât.

Dă din umeri.

Mă eliberează. Își ia mâna de pe pielea mea în timp ce se îndepărtează și o pune din nou pe schimbătorul de viteze.

Îmi dau seama că e momentul să plec.

Deschid portiera, mă dau jos din mașină și o trântesc cu putere în urma mea. Fac câțiva pași, când aud cum deschide geamul și mă strigă.

— Karissa.

Mă opresc și închid ochii. În momentul ăsta își bate joc de mine. N-are cum altcumva. Mă întorc, știind foarte bine că de data asta nu mi-am uitat telefonul – nici măcar nu mi-am amintit să-l iau.

— Da?

— Luăm cina diseară?

Mă holbez la el.

— Poftim?

— Cina, zice el. E OK la opt și jumătate?

Mă holbez cât repetă.

— Poftim?

Mă privește amuzat, dar nu răspunde. În schimb, întoarce mașina și dă cu spatele. Privesc tâmpă cum mașina dispare în trafic.

Vorbește serios?

Capitolul cinci

Şapte mesaje mi-a lăsat mama azi-noapte. O sun, nu vreau să îşi facă griji. Ascult doar cu o ureche în timp ce ea trăncăneşte despre florărie. Închid cât de repede pot fără s-o supăr şi îmi arunc telefonul într-o parte. Mă uit la ceas.

E aproape prânzul.

Asta înseamnă că am opt ore şi jumătate să mă dau de ceasul morţii, să mă conving că e real, că treaba asta nu e rodul imaginaţiei mele.

Opt ore şi jumătate să-mi fac curaj.

Opt ore şi jumătate să-mi găsesc ceva de îmbrăcat.

Sunt cele mai lungi opt ore şi jumătate din viaţa mea.

Îmi fac duş şi mă pregătesc. Azi am timp să-mi aranjez părul şi să mă machiez.

Mă stresez iarăşi cu hainele, dar până la urmă aleg o pereche de blugi skinny roz şi un top lălâu, negru. Nu e elegant, dar măcar e al meu de data asta. Nu e o ţinută potrivită pentru o cină de 1.200 de dolari, dar poate măcar pentru jumătate din suma asta.

Sau un sfert.

Mă privesc încontinuu în oglindă în timp ce fac treiş-pe-paişpe prin cameră. Mă uit la ceas şi aştept. Nu vreau să cobor prea devreme, dar nici nu vreau să întârzii. Până când se face opt şi jumătate, devin foarte agitată, convinsă

că nu sunt îmbrăcată potrivit nici pentru o porție mare de fast-food.

Încerc să-mi țin la distanță anxietatea, iar de data asta, nu uit să-mi iau telefonul în timp ce ies pe ușă. Când cobor cu liftul, simt cum inima îmi bate nebunește și trag adânc aer în piept atunci când ajung la parter.

Merg cu privirea în pământ în drum spre parcare. Mă aștept să văd Mercedesul, dar mă opresc pentru că nu-l văd. În schimb, îl văd pe Naz rezemat de zidul de cărămidă, cu mâinile în buzunare, relaxat.

Clipesc de câteva ori. Sunt luată prin surprindere.

— O, bună!

— Bună! zice el, depărtându-se de zid ca să vină spre mine.

— Ăă... mai mergem să luăm cina?

— Eu așa sper, spune el. Mi-e foame și îmi amintesc foarte clar că mi-ai promis ieri că îmi vei găti.

Cuvintele lui mă fac să râd, dar îmi schimb brusc expresia atunci când îl văd cât este de serios.

— Glumești.

— Ți se pare că glumesc?

Nu. Acum că mă gândesc mai bine, îmi dau seama că a zis că o să luăm cina, nu că o să mă scoată în oraș. Într-un fel, mă simt manipulată, dar este vina mea că am interpretat greșit.

— Mergem la tine acasă atunci?

— Am mers azi-noapte, spune el. În plus, iartă-mă dacă greșesc, dar tu ai tăieței. Și dacă tot suntem aici...

Și arată cu degetul spre cămin.

Vrea să urce?

Primul impuls e să-l refuz, dar prea m-a luat prin surprindere ca să inventez vreo scuză.

În plus, nu cred că mă va asculta. Ceva îmi spune că într-un final mă va face din vorbe ca să intre.

Îi fac semn și mă dau la o parte.

– După tine.

Cumva, acum cât îl conduc pe Naz prin clădirea veche, sunt mai agitată decât eram mai devreme. Asta e teritoriul meu, casa mea... locul pe care îl pot numi acasă. Și, cu toate astea, mă simt nelalocul meu, o străină în propria piele, de parcă îmi invadez intimitatea invitându-l înăuntru.

Naz, în schimb, pare relaxat. Nu e nimic mai intimidant decât un bărbat pe care nu-l deranjează nimic. Intrăm în lift, iar el se reazemă, privindu-mă în timp ce apăs pe butonul cu numărul 13.

– Etajul 13, murmură el. Bine că nu ești superstițioasă.

– Nu-i așa? Mai ales că stau și în camera cu numărul 1313.

Tăcem în lift, dar Naz râde când ajungem în fața camerei mele, ascunsă într-un colț în capătul holului: 1313. Îmi scot cheia și descui. Deschid larg ușa ca să intre.

Dezastru.

– E drăguță, spune el, uitându-se în jur și oprindu-se după câțiva pași.

Pare că vorbește serios, dar nu-mi pot imagina că domnului „Pat Imens" i-ar plăcea ceva la o cameră de mărimea unui dulap, cu două paturi mici.

– Este mică, spun eu.

– E doar intimă, spune el, dând dezaprobator din cap.

– Da, nu te contrazic.

Se uită ba la partea mea de cameră, ba la cea a lui Melody, de parcă le compară, sesizând contrastul. Nu așteaptă să-i spun care este a mea. În câteva secunde, face

un pas în jumătatea mea de cameră și își aruncă o privire peste lucrurile mele.

Stau în dreptul ușii și-mi tot agit mâinile. N-am multe lucruri, dar cele pe care le am sunt importante pentru mine. Am făcut sex azi-noapte și oricât de încordată am fost simțindu-l în mine, nu se compară cu asta. De data asta el este cel care mă vede așa cum sunt.

Dacă nu-i place?

— Ia un loc, bălmăjesc eu. Te poți simți ca acasă, presupun.

Ridică din sprânceană.

— Presupui?

— Da. Vreau să zic, nu știu ce facem aici sau ce vrei tu cu adevărat, sau...

Sau ce zic eu. M-a istovit.

— Vezi tu, te-am răsplătit azi-noapte... te-am răsplătit pentru tot, așa cum ai zis și tu, dar...

— Dar?

— Dar... nu știu.

— Nu știi ce să crezi.

Încuviințez.

Naz râde neîncrezător în timp ce se apropie de mine.

— Asta e tot ce a însemnat pentru tine, Karissa? O răsplată? Un fel de cadou de mulțumire? Să-mi faci pe plac, să-mi arunci un os pentru că ți s-a părut că îmi ești datoare? Te simți îndatorată față de mine?

Mă pregătesc să răspund — nici nu știu ce să zic —, dar nu mă lasă să continui. Își ridică mâna și își așază un deget pe buzele mele. Este blând, abia mă atinge cu vârful degetului, dar gestul acesta mă reduce la tăcere înainte să apuc să vorbesc măcar.

— Pentru că dacă asta a însemnat pentru tine, atunci o să plec, continuă el. O să ies pe ușa aia chiar

acum. Nu mi-o trag cu femei pentru că îmi sunt datoare... O fac pentru că vreau, pentru că am nevoie, pentru că ele au nevoie de mine. Și n-o zic într-un mod șiret, de genul *„ți-am făcut cinste cu cina, așa că trebuie să te dezbraci"*. Nu facem schimb de favouri ca în *Instinct Primar*[12]. Nu fac favouri ca să fiu răsplătit, ca să te culci cu mine. Dar dacă asta simți, că e un fel de afacere perversă pe care ești obligată s-o duci la capăt, atunci o să plec.

— Nu, spun cu repeziciune în timp ce se întoarce cu spatele. Nu pleca. Eu doar... nu știu.

— Ce nu știi?

— De ce?

— Ce vrei să zici?

— De ce eu?

Se uită la mine pentru o clipă.

— De ce nu?

Nu-mi răspunde la întrebare, dar îmi mai reduce din anxietate. Poate că el nu poate să-mi vadă toate defectele, așa cum pot eu să mi le văd. Ce văd eu în oglindă, fetița pe care mama a crescut-o în case mici, izolată și protejată excesiv, poate că nu e aceeași femeie la care se uită el acum.

Poate că unul dintre noi nu mă vede așa cum sunt și poate că persoana aia este el...

Sau poate că sunt eu.

— Deci, vrei tăieței? întreb eu schimbând subiectul. Gen, chiar vrei să-i fac acum?

— Da, zice el.

Oftez și mă duc spre dulapul pe care îl împărțim eu și Melody. Îl deschid și mă uit ce mâncare pot găsi. Nu e mare lucru. N-a mai fost niciuna la cumpărături de câteva săptămâni.

---

12 *Instinct primar* (titlul original în engleză: *Basic Instinct*) este un thriller erotic american din 1992, regizat de Paul Verhoeven (n. red.).

— Ce aromă vrei?

— Aromă de tăieței.

— Au mai multe arome, zic eu, arătându-i mai multe pachete. Vită, pui, creveți...

Se strâmbă.

— Fă-mi cu aroma ta preferată.

Apuc pachetul roz. Creveți.

Ieșim din cameră și îl conduc în bucătărie. Oala pe care am lăsat-o ieri este încă pe aragaz, încă plină cu apă, iar lângă e pachetul abandonat de tăieței de pe blat. Vărs apa, clătesc oala și o umplu iar înainte s-o așez pe aragaz la fiert.

Nu mai e nimic în bucătărie în afară de un aragaz vechi, o chiuvetă și un frigider aproape gol, câteva oale și tigăi în dulapuri, care au fost donate de mai mulți studenți. Aștept să comenteze ceva, dar n-o face. În schimb, se reazemă de dulap și își încrucișează brațele la piept.

Simt cum mă privește în timp ce aștept să fiarbă apa. Și-a lipit ochii de mine, așa cum mi i-am lipit eu de oală. Știu proverbul ăla, că o oală care este supravegheată n-o să dea în clocot, dar nu-mi vine să mă uit în altă parte. Când începe să bolborosească apa, arunc tăieței înăuntru și mă simt cam ridicol în timp ce îmi dreg glasul. Chiar fac asta?

— Trebuie doar să fierbem tăieței timp de câteva minute.

— Aha.

Pleacă de lângă blat și se așază în spatele meu, atât de aproape încât îi simt respirația pe piele. Se uită la oală peste umărul meu.

— Și de unde vine aroma?

— De aici, zic eu, ținând în mână pachețelul argintiu cu condimente.

Naz mi-l ia din mână.

— Și de ce arată ca un prezervativ?

— Bună întrebare, zic eu, în timp ce amestec tăieței. Nu știu.

— Deci, ce e în asta? întreabă el, întorcându-l și analizând ambalajul, dar nu scrie nimic în afară de „aromă de creveți". Știi măcar asta?

— Foarte multă sare. Cam la fel de mult glutamat monosodic.

Se uită ba la mine, ba la ambalaj.

— Acum cred că *tu* încerci să mă otrăvești.

— N-o să te omoare puțină sare.

— Sunt om bătrân, Karissa, s-ar putea să mă omoare.

— Nu ești așa bătrân, zic eu, întorcându-mă cu fața la el.

Văd în ochii lui că se amuză.

— Da, ești mai în vârstă decât mine, dar nu ești bătrân. Nu e ca și cum beneficiezi de reduceri de pensionari. Abia ești suficient de bătrân să fii tatăl meu.

Își schimbă expresia imediat ce termin de rostit propoziția. De parcă aș fi aruncat cu benzină spre el și am înecat tot hazul, iar o flacără se aprinde în interiorul lui. Pot să văd asta în ochii lui — nuanța albastru-deschis se închide, în timp ce el mijește ochii, și se transformă într-o culoare tulbure și de nepătruns, precum o furtună care se apropie. Instinctiv, vreau să fac un pas în spate, dar simt deja căldura de la aragaz pe spate.

Nu vreau să mă ard.

— Tatăl tău? întreabă el, cu o voce gravă. Asta vezi tu când te uiți la mine?

— Ce? Nu, sigur că nu.

Fac o grimasă pentru că îmi dau seama cum trebuie să fi sunat. *Scârbos*.

— Spun doar, știi, că ai de două ori vârsta mea... Nu că ar fi un lucru rău. Ești doar... un pic mai mare.

Mă uit în ochii lui și mă cert că l-am supărat. Nu zice nimic, doar mă privește cu o expresie imposibil de pătruns. Trec câteva secunde, câteva secunde cât o eternitate, înainte să-mi fie distrasă atenția de o mișcare în pragul ușii.

Mă uit spre ușă în timp ce intră o fată... O recunosc vag de pe holuri, din lift, dar nu îmi amintesc să fi vorbit vreodată cu ea. Își ridică privirea, cu o cană de supă în mână, și icnește surprinsă atunci când ne vede.

— A, fir-ar, nu m-am gândit că ar putea fi cineva aici.

Simt cum mi se pune un nod în stomac și inima mi-o ia la goană. Mă simt de parcă am fost prinsă într-o situație compromițătoare, de parcă fata asta a dat buzna și a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, că acum știe niște chestii despre mine pe care n-ar trebui să le știe. E ridicol, dar după ce mi-am petrecut aproape întreaga viață acultând-o pe mama ținându-mi morală despre conceptul de intimitate și decență, mă simt expusă. Prezența lui este atât de ametitoare, de zici că tocmai am fost prinsă cu o seringă în braț.

Naz e un drog, unul care dă dependență, și nu sunt sigură că mă pot lăsa de el. O singură doză a fost suficient. O singură doză puternică și am devenit dependentă.

Naz stă pe loc, în fața mea, fără să zică nimic. Flacăra din ochii lui se risipește și începe să se relaxeze.

— O să vin mai târziu, zice fata. Scuze.

Pleacă înainte ca măcar să-mi treacă prin gând să-i spun că e în regulă și că poate rămâne. Unde îmi sunt manierele?

Mă întorc cu spatele la Naz, mă uit iarăşi la aragaz şi îl închid, înainte ca tăieţeii să se facă terci. Oftez şi iau pachetul cu condimente pe care mi-l întinde.

– Te-ai supărat? îl întreb, în timp ce amestec în oală.

E prea tăcut. Îmi fac griji că l-am jignit.

– Nu, zice el încet. Doar că mă întreb dacă nu cumva e o greşeală să fiu aici.

– Am voie să primesc oaspeţi, zic eu.

Ce-i drept, ar trebui să-l pun să prezinte buletinul la recepţie şi să semneze în registru, totuşi... asta nu înseamnă că nu e OK să fie aici.

– Nu la asta m-am referit.

Iau două castroane şi împart tăieţeii înainte să i-l dau pe al lui. Toată furia i-a dispărut, dar pare confuz.

– Te deranjează că sunt atât de tânără?

Se uită sceptic la mine.

– Dacă m-ar deranja, n-aş mai fi aici.

– OK, zic eu. Atunci nu e nicio greşeală.

Răspunsul meu nu pare să-l fi liniştit, dar nu insistă. După ce fac puţin curat, plecăm din bucătărie şi ne întoarcem în cameră, cu castroanele cu tăieţei în mâini. Îi dau o furculiţă din plastic înainte să iau una pentru mine şi mă aşez pe marginea patului. Mă aştept să se aşeze lângă mine sau măcar pe scaunul de la biroul meu prea mic. În schimb, Naz se reazemă de dulapul meu.

Iau câteva înghiţituri, mi-e prea foame ca să aştept mâncarea. În schimb, Naz mai mult se joacă cu tăieţeii în castron, învârtindu-i cu furculiţa. Mă uit la el în timp ce mănânc şi zâmbesc când ia prima înghiţitură. Puţin şi nesigur. Se strâmbă în timp ce mestecă şi înghite. Se tot holbează la bol în timp ce ia o altă înghiţitură, forţându-se să o înghită.

Se opreşte.

După ce îi mai amestecă de câteva ori, lăsându-mă să termin, își așază castronul pe comoda din spatele lui și se uită la mine.

Se apropie, îmi ia castronul gol din mână, îl pune pe birou. Îmi apucă bărbia și îmi dă capul puțin pe spate ca să-l privesc în ochi. Își plimbă degetul mare pe buzele mele, fără să zică nimic timp de o clipă, înainte să șoptească:

— Doar un prost ar fi deranjat de prezența ta.

Cuvintele astea îmi fac inima s-o ia la galop. Încep să respir sacadat în timp ce se apleacă și mă sărută, încet și delicat, iar și iar. O clipă mai târziu, se dă un pas în spate, ținându-mă în continuare, dar eu nu sunt pregătită ca acest moment să se termine. Instinctiv, îmi duc mâna spre capul lui, îi trec degetele prin păr și îl trag mai aproape. Chicotește, nu se împotrivește și mă sărută și mai apăsat.

Atingerea blândă și delicată se transformă într-una fermă și pasională. Sărutările adineauri delicate îmi apasă brutal buzele acum. Nu sunt sigură care-mi plac mai mult. Unele îmi fac inima să tresară, celelalte mi-o pun pe jar.

Am nevoie de aer. Mă îndepărtez de el doar pentru o secundă, ca să trag adânc aer în piept. Deschid ochii, îl privesc și văd cum rânjește.

— Sunt acasă vecinii tăi? zice el.

— Ăăă, nu. Cu excepția fetei pe care am văzut-o, dar camera ei e de cealaltă parte a holului.

— Bun.

— De ce? întreb eu, în timp ce mă sărută din nou.

— Vreau să mă asigur că n-o să te audă nimeni.

Simt fiori pe șira spinării. Tremur când se năpustește asupra mea și mă aruncă pe un teanc de haine curate lăsate pe pat. Îmi acoperă corpul cu al lui. Mă sărută atât de pasional încât mă lasă fără aer și îi simt erecția.

Trage cu viteză de hainele mele. Sunt norocoasă dacă nu le distruge și pe astea. Mă dezbracă, îmi aruncă îmbrăcămintea în jur și se dezbracă și el la fel de grăbit.

Mă apucă de talie și mă aruncă în patul mic, fără să-mi acorde timp să mă dezmeticesc. Se așază între picioarele mele și mă penetrează.

Mă penetrează atât de adânc, atât de tare, încât durerea îmi săgetează stomacul. Mă simt de parcă am fost înjunghiată. Icnesc și îl zgârii pe spate, înfingându-mi adânc unghiile în pielea lui. Se oprește când țip, dar numai pentru câteva clipe, înainte să intre iar în mine.

Și iar.

Și iar.

Nu doare așa de mult ca prima dată, dar nu e blând, nici pe departe. Corpul lui este greoi, mă strânge puternic, iar mâinile aspre îmi dezmiardă pielea. Mă sufocă, mă acoperă. Eu nu simt nimic, nu văd nimic, îl trăiesc doar pe el, exist doar în prezent, în timp ce el intră în mine. Abia dacă îmi dau seama că e aprinsă lumina. Bărbatul ăsta este o bilă de demolări. Mi-o trage și mă distruge aproape instantaneu.

Iese din mine ca să ejaculeze. Își dă drumul lângă buricul meu, la câțiva centimetri de locul în care tânjeam să mai stea.

— Iau anticoncepționale, zic eu gâfâind.

Respir greoi și inima îmi bate cu putere. El stă în genunchi. Dintr-odată, mă simt demascată.

— Le iau de ceva vreme.

Se uită la mine și încuviințează. Își apucă penisul și începe să-l frece. Nu-mi pot lua ochii de la el în timp ce se masturbează, sunt fascinată. Simt nevoia să mă apropii și să-l ating, să-l simt, să-i ofer plăcerea pe care și-o provoacă singur, dar n-am ocazia.

În următoarea secundă se întoarce între picioarele mele și mă penetrează iarăși încet. Îmi închid ochii în

timp ce el îmi acoperă iarăși corpul cu al lui, reluând de unde rămăseserăm.

Rezistă mai mult de data asta, din când în când mă penetrează nemilos și simt cum durerea mă străpunge iar și iar. Icnesc ușor. Nu mă pot abține și țipetele de durere amestecate cu plăcere răsună în cameră. Pare că are un efect asupra lui, că îl excită, că trezește ceva în el. De fiecare dată când gem, Naz scoate un sunet gutural care îmi face pielea de găină.

Îi place.

Iese din mine când termină. Nu știu dacă este intenționat sau instinctiv, dar ejaculează pe abdomenul meu, în loc să-și dea drumul în mine.

Simt cum mă furnică întreg corpul. Nu prea îmi simt picioarele, de parcă mi-a sfărâmat oasele. Naz mă ia în brațe în timp ce ne întoarcem în pat pe o parte, lipindu-se cu pieptul de spatele meu. Aici nu are loc să plece de lângă mine, nu este suficient spațiu ca să simt distanță între noi. Nu pare să-l deranjeze. Își freacă nasul de ceafa mea și își așază mâna pe abdomenul meu.

Și uite așa, adorm.

Camera e cufundată în întuneric mai târziu, când mă întorc pe partea cealaltă. A stins lumina la un moment dat când dormeam. Sunt încă dezbrăcată, dar am o pătură pe mine... pe care n-o prea folosesc... una pe care o țineam în dulap.

Patul se simte gol, niciun trup lângă mine. Simt instantaneu golul. Mă ridic în fund. Apuc pătura din jurul meu și tresar când văd silueta în întuneric.

Naz e încă aici.

Stă în fața dulapului meu, complet îmbrăcat, și ține în mână o poză înrămată. Este o poză cu mine și mama în ziua în care am absolvit liceul.

Mi-e greu să cred că n-a trecut nici măcar un an de atunci.

Naz se uită spre mine în timp ce așază poza la loc pe comodă.

— Te-ai trezit.

— Da, și tu. Ce faci?

— Ce n-ar trebui.

— Adică?

— Mă gândesc.

Chicotesc și strâng și mai tare pătura în timp ce îi studiez chipul în întuneric.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că te plac și asta e o problemă pentru mine.

Tonul lui serios mă face să tresar.

— Și de ce e asta o problemă?

— Pentru că mie nu-mi plac oamenii, zice el. Am de-a face cu ei. Asta fac eu. Dar rareori îmi place de o persoană... suficient de mult încât să am de-a face cu ea în moduri care nu au legătură cu munca mea.

— Nu înțeleg de ce e o problemă.

— Pentru că n-ar fi trebuit să-mi placă de tine, Karissa.

Sunt derutată și nu știu ce să mai cred.

— Când zici că îți place de mine, vrei să zici...?

— Că îmi placi, spune el, de parcă asta mi-ar fi răspuns la întrebare.

Se oprește pentru o clipă și se uită la poza înrămată de pe comodă.

— Ai ceva... ceva ce am căutat multă vreme. Ceva ce mi-am dorit mereu. Şi acum că l-am găsit, nu ştiu dacă pot renunţa la el.

— Atunci n-o face, zic eu.

— Nu ştii ce mi-ceri, răspunde el. Nu sunt genul de bărbat care face lucrurile pe jumătate. Dacă rămân, dacă nu plec chiar acum, nu o să mai pot face.

— Nu vreau să pleci, spun eu. Şi eu te plac.

— Nici măcar nu mă cunoşti.

Dupăvoce, pare puţin furios. Amărăciunea din glasul lui îmi provoacă un nod în stomac.

— Nici tu nu mă cunoşti, spun eu. Nici măcar nu ştii care e culoarea mea preferată.

— Roz, spune el. Ai avut mereu ceva roz de fiecare dată când te-am văzut... husa de la telefon e roz, la fel şi cearşafurile.

Poate că a fost o întrebare prea uşoară.

— Mâncarea mea preferată?

— Tu o să zici tăiţei Ramen, probabil. Accepţi ce crezi că meriţi, dar meriţi mult mai mult, indiferent dacă recunoşti sau nu. Vrei să te răsfeţi. Îţi place să cedezi poftelor. De-asta preferata ta este ciocolata.

— Ce fel de ciocolată?

— Orice fel de ciocolată îţi cade în mână.

OK, are dreptate... Îmi place ciocolata.

— Dar filmul meu preferat?

— *Peter Pan*.

Răspunde fără să ezite o clipă. Îl privesc uimită.

— Cum ai putea să ştii asta?

— E simplu. Te vezi încă un copil, nu un adult. Crezi că n-o să te maturizezi niciodată.

Se oprește și se uită ciudat la mine.

– Ca să nu mai zic că ai lăsat un străin să te dea pe spate cu promisiuni și să te facă să fii în al nouălea cer toată noaptea.

– Eu...

Ce dracu'?

– Cum de...?

Înainte să apuc să zic ceva coerent, râde și continuă.

– Ai o imagine din desenul animat pe raft. Lângă pat e un poster cu Tinker Bell. N-a fost greu să ghicesc.

Mă simt ridicol și sunt imediat recunoscătoare că e așa de întuneric în cameră ca să nu vadă că m-am înroșit.

– Cum rămâne cu...?

– Nu contează.

Mă întrerupe și face un pas în față, apropriindu-se de pat.

– Am putea să jucăm jocul ăsta toată noaptea, Karissa, dar lucrurile astea nu înseamnă nimic. Culoarea mea preferată este negru, mâncarea mea preferată este friptura și, dacă ar fi să aleg un film, aș zice *Doisprezece oameni furioși*[13], dar asta nu-ți zice nimic despre cine sunt.

– Cine ești atunci?

Mai face un pas în față. Este așa de aproape acum încât văd nuanța de albastru din ochii lui. Mă privește serios.

– Cineva de care ar trebui să stai departe.

Cuvintele astea mă fac să tremur. Îl cred – are un talent de-a face pe oricine să creadă orice zice, dar, cu toate astea, sentimentele astea de trădare nu dispar.

13 Film american bazat pe un scenariu omonim de Reginald Rose (n. red.).

Poate că ar trebui să stau departe de el, dar nu vreau s-o fac.

Nici nu cred că pot.

În loc să răspund, mă întind înspre el și îl mângâi pe picior. Tânjesc în continuare să-l ating. Reacționează incredibil de repede. Mă prinde de mână, oprind-o pe picior. Strânsoarea lui este puternică.

— Îți spun, zice el cu vocea frântă. Te avertizez. Nu sunt un om bun, Karissa, și n-o să fiu niciodată. Deci, să nu crezi că o să mă poți „repara" sau că o să mă schimb vreodată, pentru că asta nu o să se întâmple. Nu pot. Trebuie să știi că dacă mai continuăm cu asta, dacă îmi ceri să rămân, n-o să te mai pot lăsa să pleci.

Îmi eliberează mâna din strânsoare. Ezit. Trec doar câteva secunde — câteva secunde în care m-am gândit, ceva ce mi-am petrecut întreaga viață făcând, înainte de a ceda sentimentelor, singurul lucru care mi-a adus mai multă plăcere decât înainte. Când se uită la mine, secundele alea par o eternitate. Ne privim fix în ochi și pare că mă provoacă. Îmi așteaptă decizia, așteaptă să audă concluzia, de parcă sunt unul dintre cei doisprezece oameni furioși și soarta lui e mâna mea.

Îl ating iarăși cu mâna pe picior și trec apoi ușor peste prohab. Mâna mea dă verdictul final — el nu este condamnat, dar poate că eu sunt.

Închide ochii și geme ușor. Îmi dau seama atunci, îi timp ce îi simt erecția prin pantaloni, că am semnat pe linia punctată. *Sunt în joc.*

Nu e necesar, dar o zic oricum.

— Rămâi.

Deschide ochii și rânjește în colțul gurii.

— Roșu.

Fac ochii cât cepele.

— Ce?

— Dacă vrei vreodată să mă opresc, spune roşu.

— Roşu, şoptesc eu.

Simt cum mi se face pielea de găină.

Când aude asta, zâmbetul îi piere.

— Nu-l spune dacă nu vorbeşti serios. Dacă vrei să mă retrag, să încetinesc sau s-o iau mai uşor, spune galben. Treaba asta funcţionează ca un semafor, înţelegi?

Încuviinţez, cu inima în gât. Nu mă sperie, dar la naiba dacă nu mă agită puţin. Chiar mi-a dat nişte cuvinte de siguranţă.

— N-o să mă baţi, nu-i aşa?

— Nu, răspunde el imediat cu voce tăioasă. N-o să te lovesc niciodată. Şi n-o să te rănesc niciodată... dacă nu vrei.

Nu-mi pot imagina cum aş putea să vreau asta vreodată, dar durerea dintre picioare şi amintirea felului în care m-a rănit mai devreme, când era înăuntrul meu, îmi provoacă un altfel de fior pe şira spinării.

— Îţi spun doar pentru orice eventualitate, zice el. În caz că sunt prea brutal, mă pierd cu firea sau nu mai rezişti. Mai bine previi decât să-ţi pară rău, nu-i aşa?

— Corect, murmur eu, apucând fermoarul de la pantalonii lui.

Încep să-l trag, dar el mă apucă iar de mână şi începe să râdă.

— Nu în seara asta, spune el în timp ce mă ţine de mână. Trebuie să plec.

— Pleci? întreb eu ridicând din sprânceană.

— Da, răspunde el. Am de lucru.

Mă uit la ceasul deşteptător. La unu dimineaţa?

— Acum?

— Da, repetă el, apucându-mi mâna și sărutând-o ușor.

Îmi dă un pupic înainte să-mi dea drumul și să se întoarcă cu spatele.

Asta a fost tot ce mi-a spus.

Mă uit sceptică la el în timp ce iese din cameră.

Capitolul șase

Zilele trec.

Zile în care nu se întâmplă nimic.

Durerea ultimei noastre întâlniri se risipește, dar o alta își face simțită prezența — durerea de a nu-i mai simți atingerea de câteva zile. E o sabie cu două tăișuri, o senzație stranie pe care n-am mai avut-o.

Mă simt atât de goală pe dinăuntru.

E o nebunie, știu.

Sunt nebună.

Mă înnebunește.

Naz a dat buzna în viața mea și apoi a plecat în miezul nopții, oferindu-mi nimic mai mult decât un sărut de rămas-bun.

Nu știu ce să fac în privința asta.

Nu știu ce să fac cu mine.

Îmi petrec zilele fie ascunzându-mă în cameră, fie aventurându-mă în oraș. Mă întorc la lumea mea de solitudine și la mâncarea ieftină.

Și îmi plâng de milă.

Îmi plâng de milă.

Uf, sunt jalnică.

Nu sunt eu asta. Eu nu mă pierd cu firea din cauza băieților. Nu sunt abătută, stresată și nu îmi plâng de milă.

Deci, de ce o fac?

După ce mă uit la telefon probabil pentru a mia oară, așteptând ca ticălosul ăla să sune, îl arunc decoparte cu un icnet. Aș putea să-l sun eu; *ar trebui* să-l sun. Dar continui să aștept să mă sune el. Încep să devin una dintre fetele alea.

Mă transform în Melody.

Că tot veni vorba, se întoarce mâine și n-am vorbit cu ea nici măcar o dată. Știu că e ocupată, în vacanță cu prietenii pe care îi cunoaște de mulți ani, așa că nu sunt surprinsă, dar recunosc că mă doare când îmi dau seama că sunt atât de singură.

Nu pentru că toată lumea a plecat. Mai degrabă pentru că aș putea să dispar și nu sunt sigură dacă cineva și-ar da seama.

Un sunet insistent străbate camera. Apuc telefonul. Pentru câteva clipe, îmi stă inima în loc. Te rog să fie Naz. Te rog să fie Naz. Te rog să fie Naz.

E mama.

Îmi retrag cuvintele. E cineva care și-ar da seama.

Ea și-ar da seama.

Oftez și mă așez pe pat în timp ce răspund.

— Bună, mamă.

— Hey, Kissimmee! Ce faci?

— Bine, tu?

Pare că e bine. Îmi confirmă asta atunci când începe să povestească chestii din Watertown, bârfe despre oamenii din oraș. Mi-i amintesc vag pe cei mai mulți dintre ei, dar o ascult și intervin ocazional. Mi-am făcut griji că am lăsat-o de una singură când m-am mutat în oraș, dar pare să-i meargă bine.

Să îndrăznesc să zic că poate mai bine decât mine astăzi?

— Ești sigură că ești bine, draga mea? zice ea o clipă mai târziu. Ești teribil de tăcută.

— Da, sunt bine. Doar... plictisită.

Și singură.

Și mi-e cam foame.

Și sunt praf.

— Ar fi trebuit să vii pe-aici săptămâna asta, zice ea. Am fi putut petrece mai mult timp împreună.

— Știu... Oricum, o să ne vedem în curând.

— Abia aștept. Trebuie să plec. Te sun mai târziu, bine?

Închid, arunc telefonul cât colo și aștept să sune din nou.

Nu sună.

Cobor, într-un final, și iau ceva de mâncare de la cantină cât mai e deschisă. Nu prea am multe variante. Câțiva studenți șleampeți pierd vremea prin preajmă. Soarele e încă sus pe cer când revin în cameră. Deschid cartea de filosofie, încerc să recuperez, dar adorm cu ea pe piept.

Mult mai târziu mă trezește un zgomot. Camera este învăluită în întuneric. O licărire vagă pe biroul de lângă pat. Telefonul meu. Mă întind, îl ridic și mă uit la ecran în timp ce sună.

Naz.

Răspund într-o doară.

— Alo?

— Ai fost frumoasă azi.

Niciun bună. Niciun salut. Sunt șocată. Frumoasă? De unde a scos-o și pe asta?

Mă uit cum sunt îmbrăcată. Nici măcar nu m-am schimbat de pijamalele astea vechi și jerpelite de vreo două zile.

— De unde știi?

— Te-am văzut.

Simt un nod în stomac. M-a văzut?

— Unde?

— În visele mele.

Cuvintele astea îmi aduc un ditai zâmbetul pe chip.

— Mă tragi în piept?

— Nu, dar mi-ar plăcea să ți-o trag.

Râd cu poftă. Simt un foc interior auzind ce spune. Cum reușește să facă asta, cum de sunt răspunsurile lui atât de ingenioase, cum de le scoate așa repede?

— Totuși, știu că ai fost frumoasă azi, spune el. Nu mințeam.

— Cum așa?

— Pentru că mereu ești.

Nu știu cum să-i răspund. Încep să mă bâlbâi. Doar treizeci de secunde la telefon și m-am transformat deja într-o fraieră smiorcăită din cauza bărbatului acestuia.

Râde. Pare chiar amuzat.

— Noapte bună, Karissa.

Închide înainte să pot răspunde. Mă uit la telefon. Îmi mușc buza, în timp ce șoptesc „noapte bună" în camera liniștită.

Măcar n-a uitat de mine.

După-amiaza de duminică abia trece. Fiecare minut pare o oră și fiecare oră, o întreagă afurisită de zi. Căminul revine la viață spre seară, când studenții încep să apară. Îmi pot auzi colegii de apartament prin pereții subțiri. Se întorc de unde or fi fost.

Nu știu.

Nici măcar nu prea îmi pasă.

Sunt o vecină groaznică.

Stau în pat, cu genunchii la piept. Mă uit la cartea pe care am proptit-o de picioare, când ușa se deschide. Melody intră în cameră, târându-și singură bagajele. Scoate un icnet în semn de salut. Îmi ridic privirea în timp ce ea își lasă lucrurile lângă ușă și se aruncă în pat.

— O, Doamne, sunt epuizată! spune ea.

— Pari revigorată, punctez eu.

De fapt, arată diferit. Tenul ei pare sărutat de soare. Părul ei este aproape blond-platină, decolorat de razele soarelui, iar acum este foarte bronzată.

Incredibil cât de mult se poate schimba înfățișarea cuiva într-o săptămână.

— Revigorată? zice ea, întorcându-se ca să se uite la mine. Mă simt de parcă am fost bătută.

— Și ai fost?

Când vine vorba de Melody, este o întrebare întemeiată, una la care răspunde cu un rânjet șiret.

— O doamnă adevărată nu se laudă niciodată.

Râd. Îmi închid cartea și o las deoparte.

— Bine că nu ești o doamnă atunci.

Melody scoate limba la mine înainte să înceapă să-mi povestească despre excursia ei. Mă cam încearcă gelozia, auzind despre toate aventurile ei, dar sunt mai mult amuzată. Pentru că nimic din ce zice, oricât de exotic este, nu depășește experiența mea erotică.

Ai înotat cu delfinii? Ai făcut scuba diving? Te-ai bronzat topless pe o plajă superbă? Ei bine, eu am mâncat la cel mai softisticat restaurant din oraș, am băut șampanie de o mie de dolari și am făcut sex nebun cu bărbatul visurilor mele.

Ar trebui să-i zic. Este prietena mea, probabil cea mai bună prietenă a mea, fără îndoială singura mea prietenă... ar trebui să-i zic despre el. Ea îmi povestește mereu despre escapadele ei și eu rareori am ceva să-i împărtășesc.

O să-i zic.

Chiar da.

O s-o fac.

— Deci, tu ce ai făcut săptămâna asta? întreabă ea cu obrăznicie.

Doar că nu acum.

Poate mai târziu.

— Știi tu, câte puțin din fiecare.

Mai degrabă mult.

Se strâmbă când aude răspunsul meu jalnic și se întoarce la poveștile ei.

Ascult pe jumătate. Pare că avut parte de-o săptămână aproape scoasă din *Girls Gone Wild*[14], când începe să vorbească despre cineva pe nume Paul.

— Cine e Paul? o întrerup eu.

— Of, îl știi pe Paul, spune ea, făcându-mi semn cu mâna.

Paul Newman? Paul Bunyan? Peter, Paul și Mary[15]?

Nu știu niciun Paul.

— Reîmprospătează-mi memoria.

Melody își dă ochii peste cap, se înroșește puțin în timp ce se întoarce pe burtă în pat și mă privește din cealaltă parte a camerei.

— Este tipul din Timbers. Îți amintești? Domnul Top Gun?

— Am crezut că îl cheamă Pat sau Pete.

— Da, și eu, dar nu... îl cheamă Paul. E așa de grozav. E... tot ce mi-am dorit. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el.

Ridic din sprânceană. Nu sunt sigură ce treabă are el în toată povestea asta.

---

14 Franciză de divertisment pentru adulți creată de Joe Francis în 1997 (n. red.).

15 Grup american de muzică folk din anii 1960 (n. red.)

— N-a stat în același hotel sau același resort ca tine, nu-i așa?

— Ce? Nu, sigur că nu. Ar fi o nebunie dacă un tip ar apărea oriunde aș fi. Ar fi cam obsedat.

Mie îmi zici...

— Totuși, m-a sunat, continuă ea. I-am spus că, după seara aia din Timbers, nu prea mă așteptam să mai dea vreun semn. Dar a sunat și am vorbit și este minunat. Avem așa de multe lucruri în comun.

— Asta e super.

Mi-a lăsat o impresie proastă și n-am încredere în el după incidentul cu băutura, dar nu mi-a ascultat avertismentele. Pare așa de fericită. Presupun că asta e tot ce contează.

— Deci, o să te mai vezi cu el?

— Ca-te-goric.

Înainte să-i mai pun vreo întrebare, îi sună telefonul.

Se dă rapid jos din pat. Toate semnele de oboseală dispar în timp ce se repede înspre bagaj și începe să caute prin el. Își scoate telefonul, se uită la ecran și chițăie.

— Mi-a trimis un mesaj: *Hei, fută sexy, ai despachetat? Ai auzit? Mi-a zis că sunt sexy!*

Chicotește în timp ce se aruncă înapoi în pat, atentă la telefon în timp ce-i răspunde. Mă uit la telefonul meu care nu scoate niciun sunet de pe biroul de lângă mine.

Prefer oricând *frumoasă* în loc de *sexy*.

— Fericire.

Santino stă în fața clasei și ține în mână indicatorul lui preferat din lemn. Este lung și gros, fără îndoială mai mare decât el, cu un vârf ascuțit din metal precum un pumnal.

Cred că încearcă să compenseze ceva.

Îl lovește de tabla mare, de cuvântul scris cu litere mari. FERICIRE. Nu sunt foarte atentă, sunt departe cu gândul. Melody se afundă în scaun lângă mine, desenând pe marginile caietului. Arunc o privire și îmi dau ochii peste cap atunci când văd că desenează inimioare în jurul numelui lui Paul.

— Cine vrea să intervină și să-mi spună ce înseamnă fericirea pentru el? întreabă Santino, aruncând o privire prin sala de clasă, în căutare de voluntari.

Câțiva ridică mâna, samaritenii care s-ar oferi să-i lustruiască pantofii dacă ar da de înțeles că sunt murdari, și alții care ezită. Răspunsurile sunt cele la care mă aștept de la mulțimea asta — mult rahat idealist, amestecat cu niște materialism. Un tip din cealaltă parte a clasei strigă ceva vulgar și toată lumea chicotește, în timp ce Santino arată dezaprobator înspre el cu indicatorul.

— Să plec de la cursul ăsta, spune Melody cu jumătate de gură. Asta-i fericirea mea.

— Mie îmi zici, mormăi eu. Cea mai lungă oră.

— Ah, domnișoară Reed, spune Santino, învârtind indicatorul în direcția noastră.

Privirile noastre se întâlnesc prin mulțimea de studenți, de parcă are un radar care e reglat înspre mine.

— Pe tine te-am auzit? Vrei să ne spui răspunsul tău?

— Ăă, fericirea adevărată e să înțelegi ce înseamnă starea de bine, pacea și viața, zic eu, amindu-mi că am citit asta în curs. Este despre a fi recunoscător că ești în viață.

— Este adevărat, spune el, dar nu asta te-am întrebat.

Pentru o clipă, sunt luată prin surprindere de replica lui tăioasă.

— Vezi tu, dacă aș fi vrut definiția din carte, aș fi citit-o, continuă el lovind cartea de pe catedră cu indicatorul. Întrebarea era cum definești *tu* fericirea. Fii

mai atentă data viitoare în loc să bârfești cu domnișoara Carmichael.

— Îmi cer scuze, domnule.

Se uită la mine ridicând din sprâncene.

— Ei bine, care e definiția ta?

— Păi...

Simt cum toți colegii se uită la mine așteptând să răspund.

— Nu știu.

— Nu știi, repetă el. Nu știi ce te face fericită?

— Ba da, dar fericirea nu prea există, zic eu. E o stare de spirit.

Nu pare deloc satisfăcut de răspunsul meu.

— O stare de spirit sau o stare de a fi?

Ezit înainte să repet.

— O stare de spirit. Ține doar felul în care privești lucrurile.

Pare că rânjește, dar nu e amuzat. Ai putea zice că o să-i pocnească un vas de sânge dacă o să continui să vorbesc.

— Îți iei toate perspectivele filosofice din cărțile pentru copii, domnișoară Reed, sau doar cea asupra fericirii?

Pălesc în timp ce aud chicotelile din sală. Încep să bâlbâi un răspuns, dar se întoarce și arată spre tablă, semn că nu mai vrea să-mi asculte prostiile.

— Albert Einstein a spus că o masă, un scaun, un bol cu fructe și o vioară erau fericirea pentru el. Cu siguranță, fiecare o definește altfel... sau cel puțin cei care pot s-o definească.

Mă fac mică în scaun, stânjenită, când Melody se apleacă înspre mine și îmi șoptește:

— Te rog, spune-mi că nu-l citai iarăși pe Seuss.

— Pe Walt Disney, murmur eu pe cât de încet posibil. După felul în care Santino se uită iarăși la mine, cred că și-a dat seama că vorbeam.

Ora se termină după câteva minute. Mă ridic din bancă în timp ce Santino strigă:

— Aveți de făcut până joi un eseu de două pagini despre conceptul fericirii adevărate. O să vă corectez examenele parțiale până atunci.

Mormăim toți în timp ce ne îndreptăm spre ușă. Melody mă prinde din urmă și oftează în timp ce își pune geanta pe umăr.

— Nu puteai să fii și tu normală și să zici orgasme?

Râd, clătinând din cap. Nu puteam să zic asta, dar, desigur, n-aș contrazice varianta asta.

Numai să aud pronunțat cuvântul acela și mă trec fiori prin tot corpul, amintindu-mi cum Naz mi-a făcut trupul să se contorsioneze în timp ce eram în culmea extazului.

Aia a fost, fără nicio umbră de îndoială, fericirea.

Ăla a fost Raiul pe pământ.

Aș putea să scriu un bestseller despre asta.

— Mă cunoști, zic eu, îmi place să mențin lucrurile interesante.

— Da, păi ar trebui să fii atentă, zice Melody. Știi că îi place să tortureze studenții. E un fel de preludiu pentru el și, dacă îi faci jocul, s-ar putea s-o iei pe coajă.

Mi se pare că merg deja în direcția aia și că a fost așa încă din prima zi, când am păşit în sala de clasă. A strigat catalogul, prima și singura dată, analizându-ne pe fiecare. Melody a zis că e o tactică de intimidare... Nu-i nimic mai înfiorător decât să te strige Diavolul. În ziua aia, m-a strigat. A șovăit, încercând să mă găsească cu privirea în sala de clasă. La alții a dat doar din cap înainte să meargă mai departe, dar în după-amiaza aia, s-a uitat la mine de

parcă și-a dat seama dintr-o singură privire că n-am ce căuta acolo.

Ne îndreptăm spre cămin, mergând agale. Drumul nostru, care de obicei durează zece minute, ne ia de două ori mai mult acum. De îndată ce ajungem în cameră, Melody se aruncă în pat. Atenția îmi este atrasă de telefonul fix din cameră, cu butonul mic și roșu care clipește. Nu-l folosim niciodată. Ne amintim că e acolo doar când administrația universității sună ca să ne lase un mesaj. Ridic receptorul și apăs pe buton ca să ascult mesajul automat.

„Vă rugăm să coborâți la centrul de resurse în după-amiaza aceasta ca să ridicați un colet. Mulțumim."

Oftez, închid telefonul și mă îndrept spre ușă.

— Revin.

— Unde te duci?

— Mă așteaptă un pachet jos.

Cobor la recepție și îmi aștept rândul la centrul de resurse ca să ridic orice ar fi fost. De îndată ce-mi vine rândul, înaintez spre femeia de la ghișeu și îi dau legitimația.

— Am primit un mesaj că trebuie să ridic ceva.

Îmi bagă datele în calculator.

— A, da, camera 1313.

Mă sprijin de peretele de lângă geam, așteptând să-mi aducă pachetul. Se întoarce cu o vază strălucitoare, plină cu trandafiri cu tulpină lungă și o așază pe tejghea.

— Poftim, spune ea zâmbind. Pentru Karissa Reed.

Fac ochii cât cepele în timp ce mă uit la flori. Au niște nuanțe vibrante de roz. Sunt trei duzini de trandafiri din câte văd. Mă gândesc că trebuie să fie o greșeală, o încurcătură.

— Sunteți sigură că sunt pentru mine?

— Ăăă, da, zice ea, verificând încă o dată. Sunt sigură.

Fac încet un pas în față și scot felicitarea din mijlocul aranjamentului floral. O trag din plicul mic și îl deschid. Este fără îndoială scrisul unui bărbat.

O duzină de trandafiri pentru fiecare noapte petrecută cu mine.

E de la Naz.

Sunt uimită. Mă uit la felicitare pentru o clipă, după care mă uit iarăși la trandafiri. Doamna de la ghișeu mă privește cu precauție, de parcă îi e teamă că o să iau vaza și o să i-o sparg în cap. Mormăi niște mulțumiri și iau vaza ca să plec.

E mai grea decât mă așteptam.

O car în cameră, încă în stare de șoc. Zâmbesc politicos atunci când o fată din lift face o remarcă la adresa lor. Când ajung în cameră, o găsesc pe Melody în fața patului ei, în mână cu rochia neagră tip pulover de care îmi aminteam foarte bine.

— Hei, știi ce s-a întâmplat cu...?

Nu termină propoziția, dar știu ce întreabă. Eu am distrus-o. Sau Naz. Mă înroșesc. Of, fir-ar.

Melody mă privește și o simt cum se încordează în timp ce se uită la florile ostentative din mâna mea.

— Fir-ar, nu e ziua ta, așa-i? Te rog spune-mi că n-am uitat de ziua ta.

— Nu, șoptesc eu, dând câteva chestii la o parte de pe biroul de lângă patul meu, ca să fac loc vazei. E doar un cadou.

Melody mă privește sceptică și lasă rochia să cadă într-un maldăr de rufe, uitând de ea.

— Avantajul de-a avea o mamă cu o florărie, nu-i așa?

Ridic din umeri, dar nu-i dau explicații.

N-o corectez.

Sunt o prietenă groaznică.

Se uită iar la florile de pe biroul meu și, pentru o clipă, îi simt numai. Aștept să-mi pună mai multe întrebări, dar nu face.

— E naibii norocoasă, spune ea zâmbind.

Iar. Norocoasă? Poate.

Nu mă face cu siguranță să mă simt așa.

Melody se aruncă din nou în pat, luând în brațe perna ca să doarmă puțin după o dimineață aglomerată cu ea. Eu mă așez cu cartea de filosofie, sperând să-mi încep eseul despre fericire. Vreau să-l impresionez pe Santino după cursul ăla care s-a dovedit a fi dezastruos.

Încerc să mă concentrez — încerc iar și iar, și iar —, iar atenția îmi este constant distrasă de flori. Aroma dulceagă arde și îmi gâdilă nările de fiecare dată când trag aer în piept. Mă concentrez să nu zâmbesc larg. Mi se pare că adevărul e întipărit pe fața mea și că strălucește ca un semn luminat cu neon.

După o vreme, sforăiturile ușoare ale lui Melody încep să se audă în camera liniștită. Mă uit la ea ca să mă asigur că doarme, apoi mă gândesc pentru o clipă înainte să apuc telefonul.

Îmi cu degetul pe numele lui Naz în lista de contacte. Apăs pe buton. Inima îmi bate nebunește în timp ce duc telefonul la ureche.

Sună.

Și sună.

Și sună.

Sunt pe punctul de-a închide, când apelul se conectează și Naz mă salută cu un oftat exagerat.

— O, bună.

Are o voce răgușită și este mai glacială decât de obicei.

— Nu te-am trezit, nu-i așa?

— Ba da, îmi zice el.

— Îmi pare rău, n-am știut. Am primit florile și voiam să-ți mulțumesc.

— Ah, îl aud eu cum cască. Deci, au ajuns la tine?

— Da.

Mă uit în cealaltă parte a camerei, să mă asigur că Melody doarme înainte să continui.

— Totuși, am petrecut doar două nopți împreună.

— Uiți de prima noapte, zice el. Deși, nu e deloc surprinzător, având în vedere că erai inconștientă.

— Dar nu am... știi tu, zic eu și mai încet.

Expiră profund, dar de data asta nu e de la oboseală. E frustrare.

— Nu ți le-am trimis pentru că te-ai culcat cu mine, Karissa. Nu te înjosi gândindu-te că doar atât meriți. Ți le-am trimis pentru că îți sunt recunoscător.

— Pentru ce?

— Pentru tine.

— Mulțumesc, zic eu. Deci, ce m-a dat de gol că îmi plac florile? Am purtat o cămașă cu flori sau am mirosit într-o zi a trandafiri?

Râde.

— Nu, doar am presupus de data asta. Cam tuturor femeilor le plac florile.

— Cred că mie îmi plac mai mult. Mama e florăreasă.

— Serios?

Pare sincer interesat. Multe lucruri mi se par atrăgătoare la bărbați, dar unul care chiar ascultă e din liga superioară.

— Da, așa că am o slăbiciune pentru ele, presupun. Mă fac să-mi fie puțin dor de casă.

— Și unde e casa asta? La oficiul poștal din Syracuse?

Râd și dau la o parte cartea de filosofie ca să mă întind în pat.

— Pe aproape. Acasă e... ei bine, nu știu. Ne mutam des când eram mică, așa că nu înseamnă chiar un loc pentru mine. E mai mult despre oameni. Sau despre o persoană.

— Mama ta, presupune el. Florăreasa.

— Da.

— O să țin minte asta, zice el. Mă bucur că îți plac florile.

— Au fost o surpriză plăcută.

Arunc o privire spre ele, pe birou.

— Începusem să cred că poate ai uitat de mine, am continuat.

— De ce-ai crede asta?

— N-ai mai dat niciun semn, răspund eu. Nu te-am mai văzut.

— N-a fost din cauza că te-am uitat, zice el. Am fost ocupat cu munca, dar m-am gândit la tine. Și mă poți vedea oricând, Karissa. Oricând. Doar spune-mi și sunt numai al tău.

— În seara asta? șoptesc eu.

— Ce zici dacă vin acum? sugerează el. Pot să ajung într-o oră.

Mă uit la Melody care doarme în continuare.

— Peste două ore?

— Când vrei tu, zice el. Ne vedem mai încolo.

Închide și îmi las telefonul din mână. De data asta, nu mă pot abține să nu zâmbesc. Entuziasmul crește atât de mult în mine, încât am senzația că o să explodez. Chiui pe mutește și încep să dau din mâini și din picioare. Nu mă pot abține. Sar în picioare, mă uit agitată prin cameră, iau halatul și fug la baie, cu grijă să n-o trezesc pe Melody.

Fac duș, mă spăl bine peste tot și mă epilez cu atenție. Entuziasmul ăsta mă agită. Rămân sub apă până mi se încrețesc vârfurile degetelor. Ies de la duș și mă dau

cu loțiune. Fiecare centimetru din corpul meu este neted și parfumat. Mă întorc în cameră cu halatul pe mine, cu un prosop pe cap și o găsesc pe Meolody cocoțată în pat, trează, căutând prin geantă.

— Hei, spuse ea, fără să se uite măcar la mine. M-a sunat Paul, vrea să ne vedem. Avem cursuri în săli lipite una de alta.

— Serios?

— Ce coincidență, nu-i așa? spune ea zâmbind. Așa că o să mergem la ore împreună și apoi o să luăm cina.

— Super.

— Vrei să vii cu noi? întreabă ea, uitându-se la mine și ridicând din sprânceană. Ar fi drăguț să mâncăm ceva ce nu provine dintr-o conservă sau de la cantină.

— Poate altă dată, zic eu. Mulțumesc oricum.

— Ești sigură?

— Da, distracție plăcută!

Se ridică, își înhață lucrurile punându-le la un loc.

— Ei bine, anunță-mă dacă te răzgândești și ne întâlnim noi undeva, OK?

— În regulă.

N-o să mă răzgândesc, dar nu-i spun asta. Mă simt ușurată că nu trebuie să-i explic de ce mă îmbrac să plec în mijlocul după-amiezii. Știu că ar trebui să-i zic adevărul – încalc toate regulile pe care le-am învățat de la mama și codul prieteniei furișându-mă afară așa. Asigură-te întotdeauna că cineva știe cu cine ești și ce faci, cum te pot găsi și niciodată, dar niciodată, să nu mergi undeva fără ca un prieten să știe. E un pact tacit, unul pe care l-am tot încălcat și nici măcar nu știu de ce.

Dar nu-i pot zice nimic.

Nu sunt pregătită să spun cuiva.

Este palpitant și uneori îmi provoacă fiori să am ceva doar al meu. Încă de la naștere, viața mea a fost învăluită

în mister și incertitudine din cauza capriciilor mamei, dar asta e cu totul altceva, ceva ce nici nu pot explica. E ca și cum am o lume în care să pășesc, o lume atât de diferită de a mea — o lume în care nu sunt doar o altă persoană... Sunt o comoară.

Mă face să mă simt precum soarele. Lumea se învârte în jurul meu și eu nu sunt pregătită să invit alte persone în universul nostru.

Naz este cavalerul meu, neînfricat și galant, deși bănuiesc că armura lui strălucitoare s-ar putea să ascundă puțin întuneric.

În loc să mă facă să fiu cu ochii în patru, gândul acesta mă intrigă.

Trag niște blugi pe mine și un pulover roz și moale. Iau o eșarfă ca să-mi completez ținuta și îmi rezerv puțin timp să-mi aranjez părul ca să fie ondulat și să cadă pe umeri. Mă machiez și mă dau cu un ruj în aceeași nuanță cu puloverul. Când sunt gata, îmi iau geanta și mă asigur că am cheile, buletinul și telefonul la mine înainte să plec.

Stau cu privirea în pământ pentru că nu vreau să mă întâlnesc cu cineva și să întârzii. Ies din clădire și mă îndrept spre garaj chiar când Mercedesul oprește.

Sincronizare perfectă.

Nu-i las timp să coboare și să-mi deschidă ușa, ci mă urc imediat lângă el. E îmbrăcat ca de obicei, într-un costum negru, cu o cravată închisă la culoare, iar părul lui iar are onduleurile sexy. Nu s-a ras, nu l-am mai văzut niciodată nebărbierit. Parfumul masculin al apei de colonie învăluie interiorul mașinii.

—Arăți bine, spune el, aruncând o privire spre mine înainte de-a intra în trafic. Ți-e foame?

— Puțin, recunosc eu. Dar nu trebuie să mă duci nicăieri, totuși.

— Prostii. Și mie mi-e foame. De ce ți-e poftă?

Înainte să răspund, el mă întrerupe din nou.

— *Și nu spune ce-o fi sau orice*, sau că nu contează, *pentru că astea nu-s răspunsuri.*

— *Ăă, nu știu.*

— *Nici ăsta nu e un răspuns.*

— *Bine, pizza.*

— *Vrei să comandăm, să luăm la pachet sau să mâncăm într-un restaurant?*

— *Cred că aș vrea într-un restaurant*, zic eu râzând.

Încuviințează, apoi continuă să conducă în tăcere. Mă uit pe geam în timp ce orașul se perindă prin fața mea, traversăm podul și ajungem în Brooklyn. Se îndreaptă fix spre un district pe care îl știu după reputația proastă.

Câteva clădiri sunt acoperite de graffiti. Naz oprește pe o stradă lăturalnică, în fața unei clădiri vechi din cărămidă. Seamănă foarte mult cu alte locuri din zonă, dar oamenii așteaptă în față și se îngrămădesc pe bănci, vorbind în timp ce așteaptă.

Naz parchează vizavi, fix lângă bordură, sub un copac. Mă uit la locul ăsta și văd o mică pancartă care dă de înțeles că ar fi o pizzerie. Nu mă așteptam la nimic sofisticat, dar ăsta... nu pare un loc frecventat de Naz.

Totuși, mă surprinde. Mă ajută să cobor din mașină și îmi pune mâna pe spate, în timp ce mă conduce spre pizzerie. Îmi dau seama, în timp ce ne apropiem, că oamenii care stau afară așteaptă o masă, dar Naz ridică din umeri atunci când îi atrag atenția.

Intră, se oprește și privește în jur. E plin ochi. Este un contrast izbitor față de exterior. Este o comoară ascunsă într-un cartier ponosit. Nu e de lux, dar nu-i văgăuna pe care mi-am imaginat-o înainte să intru.

Prezența lui Naz este remarcată după doar câteva clipe. Un bărbat trece pe lângă noi, se uită de două ori, apoi se oprește.

— Vitale.

Naz dă din cap.

— Ai nevoie de o masă?

Încuviințează.

— Imediat, prietene.

Sunt uimită. N-apuc să zic ceva pentru că suntem conduși prin restaurant la o masă nu prea mare care tocmai este debarasată. Așteptăm câteva secunde până curăță masa, înainte ca Naz să tragă un scaun pentru mine. Mă așez și mă uit ciudat la el atunci când ia loc în fața mea.

Ia meniul și îl citește concentrat. Rânjește și îi văd gropița din obraz. N-am mai văzut pe nimeni atât de arogant.

De ce mă excită?

— Deci, iar ai sunat înainte? întreb eu luând meniul. Îți mai era cineva dator cu o favoare?

— Nu, nu de data asta, spune el râzând.

— Atunci cum faci asta?

— Ce anume?

— Știi la ce mă refer. N-ai rostit nici măcar un cuvânt și tipul ăla ți-a oferit imediat o masă.

— Mă cunoaște.

— De asta mi-am dat și eu seama, Vitale.

Tresare când își aude numele. Văd cum i se schimbă expresia în clipa în care își mută privirea din meniu la mine.

— Nu-mi zice așa.

Tonul lui nu este tăios, dar este cu siguranță serios. Nu e o îndoială, nici o rugăminte. Este o cerere. Mi se face pielea de găină. Are iarăși privirea aia. Mă studiază în tăcere, apoi se întoarce la meniu. Îmi dau seama că nu-l citește. Pare că se uită prin el.

După o clipă, privirile noastre se întâlnesc și expresia aia întunecată se risipește.

— Sunt prieteni de familie, nimic mai mult. Sunt avantajele unei familii numeroase. Nu se întâmplă doar în restaurante, ci peste tot unde merg. Obișnuiește-te cu asta, draga mea.

— E doar ciudat, murmur eu luând meniul. Nu știu dacă m-aș putea obișnui vreodată.

— Ba da, zice el, pentru că o să începă să îți se întâmple și ție.

Râd cu poftă.

— Da, cum să nu!

— Serios, spune el, doar așteaptă.

Îmi dau ochii peste cap și cercetez meniul după ceva de mâncare. Spre deosebire de ultima dată când m-a scos la cină, acum pot să citesc meniul.

Ospătarul se oprește în dreptul mesei în timp ce eu încă mă mai gândesc ce să comand. Naz îl salută vioi și cere o sticlă de Paolo Bea Santa Chiara din 2008. Habar n-am ce-i aia, dar în timp ce ospătarul se grăbește s-o aducă, mă cuprinde o senzație ciudată de déjà vu.

— Încerci să mă îmbeți iar?

— Și mie îmi place să mă răsfăț, Karissa, răspunde el. Că tu te îmbeți și te mai destinzi e doar un bonus.

Râd și îl lovesc jucăuș cu piciorul pe sub masă. Îmi zâmbește și lasă meniul deoparte, în timp ce ospătarul se întoarce cu sticla de vin. O desface și Naz o preia, umplând două pahare mici înainte să pună deoparte sticla. Apoi comandăm — o pizza Margherita pe care s-o împărțim. Vinul are o culoare ciudată, translucidă, care trimite la nuanța piersicii și are un gust acrișor de portocală, care alunecă ușor pe gât.

Naz mă privește atent în timp ce un alt bărbat vine la masa noastră. E mai în vârstă. Are părul negru și întins pe spate și o mustață groasă, scurtă și deasă. Zâmbește larg și dă din cap în timp ce îl salută pe Naz. Îi folosește numele de familie.

— Vitale.

Naz nu pare deranjat atunci când altcineva o face.

— Signore Andretti.

Doar atât înțeleg. Stau de vorbă, cuvintele curg atât de fluent, dar nu înțeleg nimic. Presupun că este italiană după tonul plăcut și felul romantic în care pronunță cuvintele. Zâmbesc amândoi și atmosfera pare una prietenoasă. O clipă mai târziu, Naz începe să râdă, în timp ce celălalt bărbat gesticulează spre mine.

Sunt cu paharul la gură și aproape mă înec cu vin atunci când își mută atenția asupra mea.

— *Sì*, spune Naz.

Asta știu, înseamnă da.

— Da, este.

Bărbatul se însenineză puțin la față în timp ce mă privește. Spune ceva atât de repede, încât cuvintele se amestecă între ele. Îmi apucă mâna și îmi sărută dosul palmei.

— *Sei incantevole*[16]*!*

Fac ochii mari și îl privesc cu atenție. Îmi eliberează mâna, se întoarce către Naz și îi face semn cu degetul mare în sus înainte să plece.

— Vorbești italiana? întreb eu surprinsă.

Naz își ia paharul de vin.

— De bază.

— Și, ce-a zis?

— A zis că ești încântătoare.

Sunt surprinsă.

— Și tu ce-ai zis?

— Multe, spune el. I-am mulțumit pentru masă și i-am lăudat vinul. El este patronul. M-a întrebat ce mai fac

16 *Ești încântătoare!*, în it., în original (n. red.).

și cine ești. I-am zis că sunt bine și că tu ești o persoană specială.

Mă holbez la el în timp ce diger cuvintele alea.

— Specială?

— Da, specială, zice el. Nu mai fi așa surprinsă.

— E doar de necrezut. Tot aștept să mă trezesc din visul ăsta.

Ia o gură de vin, apoi pune paharul pe masă și se apropie de mine, privindu-mă intens.

— Atunci când te-am văzut prima dată, am crezut același lucru. Cum aș putea să fiu atât de norocos încât să te întâlnesc într-un oraș așa de mare? Am crezut că visez.

— Datorită mie? spun în timp ce simt cum mi se aprind obrajii. Dar eu sunt doar... eu.

— Ești specială, Karissa. Vorbesc serios.

Vine mâncarea și iau o înghițitură dintr-o felie de pizza. Blatul nu e prea subțire, brânză cât trebuie, iar sosul este bun. Este surprinzător de bună pentru o văgăună. Acum înțeleg de ce ar veni Naz aici. O devorez în timp ce el ciugulește dintr-o felie. Conversația este presărată cu glume, iar vinul pare să se evapore ca prin magie. *PUF.*

Înainte să terminăm cina, simt o ușoară amețeală, furnicături în tot corpul și o atracție magnetică între noi.

— Ești gata să plecăm? întreabă el, în timp ce scoate iarăși bani cash ca să plătească.

Sunt curioasă și arunc o privire. Mă simt ușurată când văd că nu e nici pe departe la fel de mult ca ultima dată.

— Sigur.

Dau pe gât restul de vin, înainte să las paharul deoparte. Se ridică și mă ia de braț, dând din cap către ospătar în timp ce ne îndreptăm spre ușă.

Oamenii stau în continuare afară. Sunt adunați în grupuri și așteaptă să se elibereze vreo masă.

— Unde mergem?

Își îndreaptă privirea spre mine în timp ce traversăm strada spre mașină. Începe să se întunece afară — totul este scăldat în nuanța rozalie a asfințitului.

— Unde vrei să mergem?

— Oriunde.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Oriunde cu tine.

Zâmbește.

— Ceva mai bine.

Așa cum mă așteptam, mă duce la el acasă. Mă aștept să mă conducă sus, direct în dormitor, ca ultima dată, în schimb aprinde lumina de la parter.

— Vrei să ne uităm la un film?

— Ăă, sigur.

— Sunt niște DVD-uri în biroul meu. Du-te și alege unul.

Mă duc în direcția pe care mi-o arată. Trec prin living și mă opresc în fața biroului. În cameră pătrunde doar lumina slabă de afară, dar este suficientă ca să văd tot. Încăperea este uriașă, probabil chiar mai mare decât întreaga casă pe care o împărțeam cu mama în Watertown. Spre deosebire de restul camerelor, care par atât de moderne și lipsite de personalitate, biroul pare locuit.

Îmi dau seama că aici își petrece mai tot timpul.

Mobila este tapițată cu piele neagră. Pare uzată, iar mesele se potrivesc cu lambriul. Un covor lung, în nuanțe de burgund și negru, pare să împartă camera în două spații complet diferite, de la ușă până în celălalt capăt.

Pe o parte e un șemineu cu șase polițe de-a lungul peretelui, fiecare plină cu cărți, și o masă fix în mijloc, cu scaune de jur-împrejur. Este în același timp și birou, și bibliotecă. Dar în cealaltă parte este un home-cinema — unul dintre cele mai elaborate pe care le-am văzut vreodată.

cu un ecran imens. Pare că are mai multe DVD-uri decât cărți. E ca un cinematograf, amplasat în fața unui ansamblu de mobilier acoperit cu perne. Este atât de confortabil și te face să te simți bine-venit.

Mă uit când într-o parte, când în alta. De parcă aș privi în sufletul lui Naz.

E o cameră mult mai complexă decât mă așteptam.

Mă îndrept spre locul unde sunt DVD-urile și mă uit la titlurile filmelor. Recunosc câteva dintre ele, dar de majoritatea n-am auzit niciodată. Are multe filme străine, o mulțime de filme alb-negru și câteva clasice. Nu sunt filmele de acțiune pe care mă așteptam să le văd. Nu are *Die Hard*, *Lethal Weapon*, *Terminator* sau *Rambo*. Nu are nici filme care le plac femeilor.

Și sunt toate în ordine alfabetică. Ciudat.

Brusc devin interesată și de cărțile lui. Tocmai mă întreb ce citește un bărbat ca el, când aud pașii lui în spatele mele. Mă întorc chiar când își desface cravata și o dă jos, aruncând-o pe masa de lângă canapeaua neagră din piele. Nu mai are sacoul, cămașa nu mai e băgată în pantaloni și nu mai e încălțat. Descheie doi nasturi înainte să treacă la manșete și să-și ridice mânecile până la cot.

Doamne, e sexy, încă îmbrăcat, dar nebărbierit și neîngrijit. Răvășit fizic, dar cu un mental imposibil de tulburat.

— Ai găsit ceva? întreabă el, în timp ce se apropie.

Mă întorc la filme și oftez.

— Nu ai *Pretty Woman*?

—Nu, mi-e teamă că nu, îmi răspunde zâmbind.

Trec iar prin titlurile de pe raft în timp ce el se apropie de mine, își strecoară o mână în jurul taliei mele și mă lipește de el. Mă relaxez și îl apuc de braț, iar el se apleacă și mă sărută pe gât. Închid ochii și îi simt buzele moi și calde pe pielea mea. Simt fiori pe șira spinării.

— Alege ceva, șoptește el, oricum nu cred că o să fim prea atenți.

Cuvintele lui mă fac să aleg primul film pe care îl văd. Nici nu mă uit la titlu.

Naz bagă DVD-ul în aparat și îl pornește în timp ce eu mă fac comodă pe canapea și mă descalț. Se așază lângă mine, relaxat, și își înfășoară brațele în jurul meu.

Are dreptate. Nu sunt atentă la film. Nu știu dacă el e atent pentru că adorm acolo, în brațele lui.

Camera e scăldată în întuneric atunci când mă trezesc, cu excepția luminii difuze de la televizor. Nu se aude nimic, filmul s-a terminat.

Am pe mine o pătură neagră, moale și pufoasă. Sunt învelită precum un copil pe care îl bagi la somn. Stau cu capul pe una dintre pernele canapelei, dar nici urmă de Naz.

Casc, mă ridic și mă întind. Mă uit împrejur, întrebându-mă unde a dispărut și cât timp am dormit. Din câte am văzut, nu e niciun ceas aici. Cum ține bărbatul ăsta noțiunea timpului? Caut prin geantă și îmi scot telefonul. E miezul nopții.

Am două mesaje de la Melody, care mă întreabă unde sunt, și un apel ratat de la mama acum câteva ore. Înainte să las telefonul deoparte și să mă ridic, îi răspund lui Melody să nu-și facă griji, spunându-i că sunt cu o prietenă veche și să nu mă aștepte.

Sunt un pic agitată când mă îndrept spre ușă și sper să nu se supere că umblu așa prin casa lui. Nu e nici în sufragerie, nici în bucătărie. Urc scările, ciulind urechile la maximum, dar nu aud nimic. Mă furișez pe holul întunecat spre baie, în spatele ușilor închise. Nicio lumină nu este aprinsă și nu-i nici urmă de el sus. Mă opresc în

hol oftând. Sunt pe punctul de-a mă întoarce, când simt o mișcare. Țip și sar în sus când simt cum cineva mă apucă de la spate.

Îi simt răsuflarea pe obraz în timp ce îl aud cum chicotește.

— Te-am speriat?

Nici măcar nu pot să răspund. Înghit în sec, cu mâinile pe piept, în timp ce Naz mă întoarce cu fața la el. Pot să-i disting vag chipul în întuneric. Corpul lui este doar o umbră în hol. Și-a schimbat hainele, nu are cămașă și e desculț. Poartă numai o pereche de pantaloni de trening închiși la culoare.

— Aă, da, mă bâlbâi eu, uitându-mă la pieptul lui gol. M-am trezit și tu nu erai. Și e târziu, așa că m-am gândit... Aă, m-am gândit...

Doamne, abia pot să gândesc când mă uit la el. Acum că știu că se află acolo, privirea îmi este atrasă de cicatricile lui abia vizibile, împrăștiate și ascunse precum stelele pe un cer înnorat.

Mă apucă de cureaua pantalonilor și mă trage spre el, ducându-mă în dormitorul lui.

— Te-ai gândit că ar trebui să mergem în pat?

— M-am gândit... mă uit la fața lui, și îi văd expresia serioasă. M-am gândit că ar trebui să plec.

— Ar trebui, dar vrei? mă întreabă el, trăgându-mă atât de aproape spre el încât pot simți cum corpul lui îmi încălzește pielea.

Nu.

Nu vreau.

Râjetul lui arogant îmi dă de înțeles că nici nu trebuie să-i mai răspund. Nu mă împotrivesc în timp ce el mă trage în dormitor. Mă dezbracă rapid și fără efort, iar când ajungem în pat sunt mai dezbrăcată decât el.

Încep să râd, iar el mă ridică și mă așază în mijlocul patului. Nu pierde deloc vremea și se așază deasupra mea. Îmi sărută buzele, obrazul, maxilarul, iar gura lui își găsește calea de la gât la piept. Icnesc și îmi trec degetele prin părul lui moale în timp ce îmi atinge sânii. Îmi brăzdează puțin pielea sensibilă cu dinții făcându-mă să-mi arcuiesc spatele. Mă apucă de șolduri și mă imobilizează în timp ce mă sărută pe abdomen. Mă mușcă ușor și mă linge, și simt niște pișcături atunci când o face prea tare. Sunt sigură că o să-mi lase urme.

Nu mă deranjează dacă se va întâmpla.

O parte din mine speră că o va face.

Capitolul 7

Fericirea este ~~o condiție umană în care...~~

~~...ce se întâmplă atunci când oamenii decid...~~

~~... o stare de spirit dacă...~~

... rahat.

Fericirea e un rahat.

La fel ca eseul ăsta stupid.

Oftez, tai rândul ăla și rup foaia din caiet, mototolind-o și aruncând-o. Lucrez la eseu de aproape o oră. Încerc să-l termin, având în vedere că termenul-limită e mâine după-amiază, dar nu îmi vine în minte nimic mai bun.

Și nici măcar nu-mi vine să cred.

E unu și jumătate și încă port hainele de ieri. Am ajuns în cameră abia în jurul prânzului. Ar trebui să fac duș și să mă schimb, dar nu-mi place gândul că o să pierd parfumul lui Naz. Sunt epuizată după somnul întrerupt și încă mă mai doare corpul după sexul sălbatic. Îmi doresc doar să dau timpul înapoi și să mă întorc în întuneric, să retrăiesc clipele alea la nesfârșit.

Aia era fericirea.

Fericirea înseamnă să ți-o tragă cineva așa de tare încât abia să mai poți respira sau vorbi. Să nu mai poți face altceva decât să scoți sunete animalice în timp ce bărbatul te penetrează iar și iar atât de tare, atât de adânc, încât să-l simți

nu doar cu trupul, dar și cu sufletul. Fericirea e să te trezești în următoarea dimineață și să-ți amintești cum te cheamă, pentru că singurul nume care a contat a fost al lui, țipat atât de tare încât te doare în gât, de parcă numele lui sângerat pe buzele tale.

Ceva îmi spune că lui Santino n-o să-i placă [illegible] mult.

Rup și pagina aia și o arunc la coș, alături de [illegible] șase pe care am mâzgălit absurdități. Arunc o privire [illegible] ceas nu pentru că nu știu ce oră e, ci pentru că îmi doresc [illegible] ca timpul să încetinească. Fiecare ticăit înseamnă că [illegible] apropie momentul în care Melody o să se întoarcă de la curs.

Melody, care mi-a trimis mesaje toată noaptea și toată dimineața, îngrijorată, deși îi spusesem să nu-și facă griji. Melody, care o să mă incrimineze de parcă ar fi de la Gestapo și eu sunt vinovată de trădare.

Mă preocupa asta mai devreme, când Naz m-a condus acasă. M-a întrebat ce e în neregulă. Cumva și-a dat seama. I-am zis că sunt îngrijorată că va trebui să-i dau explicații lui Melody. Doar a dat din umeri și mi-a zis să fac cum vreau. Sincer, nu prea am de ales. Nu prea mi-a dat de ales.

Urma mușcăturii de pe gâtul meu o să mă dea de gol.

Fericirea este atunci când ai primul semn de mușcătură pe gât, făcut de niște buze de pe care se desprind cele mai plăcute cuvinte, care sunt muzică pentru urechile tale și șoapte pentru suflet.

Da, fericirea este atunci când vorbești în ghicitori ridicole și scrii poezii mai proaste decât William McGonagall[17].

17 Scriitor scoțian renumit pentru poeziile sale slabe (n. red.).

Arunc caietul și mă așez în pat, oftând dramatic. Abia închid ochii, că ușa se deschide. Melody intră în cameră exact când mă uitam în direcția ușii. Pare îngrijorată și mă privește cu precauție.

— Dumnezeule, Kissimmee, unde naiba ai fost?

— Am... ieșit.

— Nu zău, spune ea aruncându-și geanta ca să sară lângă mine în pat. Mi-am dat seama că nu erai aici.

— Ți-am zis să nu-ți faci griji.

— Păi, nu poți să dispari toată noaptea fără să-mi fac griji. Nici măcar nu te-ai întors la timp pentru cursul de la opt dimineața.

— De unde știi? întreb. Fundul tău leneș nu se mișcă din pat până la ora la care eu mă întorc de la cursul ăla.

Își dă ochii peste cap, înghiontindu-mă în timp ce râd. Pentru o clipă pare amuzată, asta înainte să i se schimbe total expresia și să facă ochii cât cepele.

— Ăla e un semn pe gâtul tău? O, Doamne, chiar e!

Încearcă să se uite mai bine, dar o opresc împingându-i mâinile curioase.

— Și ce dacă e?

— Ce-ai făcut azi-noapte? întreabă ea. Nu, lasă asta. *Cu cine* ai fost?

— Nu e nimic, mint eu. E doar un tip.

— Doar un tip? exclamă ea cu gura căscată. Un tip despre care nu mi-ai zis!

— De fapt, ți-am zis despre el. Îți amintești de tipul din seara aia de la Timbers? Cel cu care am plecat acasă?

Iar se holbează.

— Deci, te-ai culcat cu el?

— Nu, zic, apoi ezit. Adică, da, dar nu în seara aia.

— Dar după seara aia.

— Da.

Nu știe ce să facă – dacă să mă ia în brațe sau să-mi tragă una. Expresia de pe fața ei se tot schimbă. Pânză urmă, cedează și zâmbește cu gura până la urechi, în timp ce mă lovește peste mână.

— Ușuratico!

Râd în timp ce plec de lângă ea, dând din pe[illegible] lovind-o cu el într-o parte.

— Ține-ți părerea pentru tine, târfo.

Își ridică mâinile în semn de apărare și râde.

— Bine. Deci, e student aici sau ceva de genul?

— El e... nu e student. E doar un tip.

— Poți să-mi zici măcar cum îl cheamă?

— Naz.

Ridică din sprânceană în timp ce eu îi fac semn să treacă peste.

— E mai mare decât mine, stă în Brooklyn și lucrează pe cont propriu. Mai trebuie să știi ceva?

— Ăă, da, răspunde ea cu o privire serioasă. Cât de mare e?

O lovesc iarăși. Râde și se ridică, apoi se retrage în partea ei de cameră. Mă aștept la mai multe întrebări și îmi dau seama că ar mai vrea să mă întrebe chestii, dar le ține pentru ea.

Sunt recunoscătoare s-o am ca prietenă.

— Atât timp cât ești în siguranță, zice ea, și știu unde ești.

— Da, mamă.

Ia o pernă și o aruncă spre mine. O cere rapid înapoi, dar refuz să i-o arunc. În schimb, mă cuibăresc cu ea la mine în pat. Îi e prea lene să vină s-o recupereze, așa că ridică din umeri, se așază în pat și își scoate telefonul din buzunar.

— Eu și Paul mergem la cină diseară. Vrei să vii de data asta?

— Depinde, zic eu. Unde mergeți?

— Nu știu, zice ea. Undeva la pizza... poate în altă zonă. Să ieșim puțin din oraș, știi ce zic? Te bagi?

— Sigur, zic eu, dând din umeri. Chiar știu un loc care ți-ar plăcea.

— Știi tu un loc? întreabă ea sceptică.

Râd.

— Da.

Paul este mult mai atrăgător atunci când nu se îmbracă intenționat ca un tâmpit din anii 1980, dar tot are un aer arogant și un rânjet permanent pe față. Are un Jeep Wrangler periculos și conduce cu trapa deschisă. Stau pe bancheta din spate, iar părul îmi zboară în toate direcțiile în timp ce el gonește pe străzi, intrând și ieșind din trafic, în drum spre Brooklyn. Mă tem pentru viața mea și îmi doresc în fiecare secundă din acest drum să fi rămas la cămin. Măcar acolo nu gonesc spre o moarte crâncenă.

— Am auzit de locul ăsta, strigă Paul peste zgomotul produs de vâjâitul vântului. Cică e groaznic de greu să faci rost de o masă.

— Da, răspund eu, dar merită.

Mergem la aceeași pizzerie unde m-a dus Naz noaptea trecută. Trebuie să parcăm în capătul străzii. Paul merge în fața noastră, în timp ce Melody nu se mai oprește din trăncănit. Câțiva oameni așteaptă afară, dar nu sunt la fel de mulți ca data trecută. Intrăm și cerem o masa de la tânăra recepționeră. Paul vorbește cu ea — flirtează cu ea, chiar în fața lui Melody — și ea își notează o masă pentru trei persoane.

— O să dureze în jur de treizeci-patruzeci de minute, spune ea. O să vă chem când se eliberează masa voastră.

Ne îndreptăm spre ieșire, să așteptăm pe una dintre bănci. Un bărbat ne deschide ușa și privirile noastre se întâlnesc. Îl recunosc... e proprietarul... bărbatul cu care a vorbit Naz când am fost aici. Zâmbesc politicos și trec pe lângă el, în timp ce el ridică din sprânceană. [illegible] ceva în italiană, niște cuvinte pe care nu le înțeleg, înainte să-i facă semn recepționerei să vină. Îi spune ceva, ceva ce nu înțeleg, înainte să ajungă la ultimul cuvânt.

— Vitale.

Recepționera se uită la mine.

— Spune că ești prietena specială a lui Vitale, că ai fost aici cu el.

Încuviințez și simt cum îmi ia foc fața.

— Da.

Bărbatul zâmbește larg când i se confirmă bănuiala, se apropie și îmi sărută mâna. Zăbovește o clipă, apoi se întoarce la recepționeră și îi mai zice ceva la repezeală. Ea încuviințează, iar patronul pleacă.

Femeia înșfacă trei meniuri și ne face semn să o urmăm. Melody mă privește surprinsă, dar eu ridic din umeri în timp ce suntem conduși la o masă care tocmai este debarasată. Mă așez pe un scaun, în fața lui Melody și a lui Paul, în timp ce chelnerița lasă meniurile în fața noastră și îmi zâmbește.

— Domnul Andretti a spus să-i trimiți salutări lui Vitale, zice ea. Să-l asigure că a avut grijă de tine.

— Ăă, OK, aprob eu, o să-i transmit.

Naz nu e aici, nu e nici măcar prin apropiere, dar prezența lui poate fi simțită.

Apoi recepționera pleacă. Îmi ridic privirea și o văd pe Melody cum se uită la mine. E șocată.

— Cum ai făcut asta?

— Nu eu, murmur dând din cap. Naz a făcut-o.

Chelnerii sunt la masa noastră pe tot parcursul cinei, ni se ia repede comanda și ni se aduce mâncare în plus din belșug. Ba ni se aduce și o sticlă de vin, deși n-a cerut nimeni, și fără să ni se verifice vârsta. Paul se bucură de cina bogată, dar Melody îmi trimite numai priviri întrebătoare.

Paul cere nota când terminăm, iar Melody își scoate portofelul. Mă simt vinovată pentru că îmi dau seama că ea o să plătească pentru toți trei. Ospătarul dă din cap și zâmbește, în timp ce începe să ne ia farfuriile din față.

— Nota a fost deja achitată.

Melody se holbează la el uimită.

— De cine?

Ospătarul spune că persoana preferă să rămână anonimă, dar pe mine nu mă păcălește. Zâmbesc în timp ce mișc paharul de vin și beau ultimele picături. Știu exact cine a plătit-o.

După ce plecăm, mă opresc lângă intrare.

— Mergeți înainte. Eu trebuie să ajung în altă parte.

Melody ridică din sprânceană și începe să mă ia la întrebări, dar Paul își pune brațul pe umărul ei și o trage spre el.

— Super, ne vedem mai târziu.

Melody mă strigă peste umăr, spunându-mi că o să ne vedem la cămin, în timp ce eu îmi scot telefonul și chem un taxi. Ajunge imediat. Drumul către casa lui Naz durează doar câteva minute. Îmi cheltui toți banii pe cursa asta. Mă apropii de ușă și bat. Aproape s-a înserat și Mercedesul lui e parcat pe alee.

Ușa se deschide și el apare în fața mea, cu o figură complet inexpresivă. Se uită mai întâi la mine, apoi la taxiul care se îndepărtează, apoi iar la mine. Tace pentru o clipă, înainte să vorbească într-un final:

— Ai fost la cină cu un alt bărbat. Suflet.

— Ei, nu suferi atât de tare, având în vedere că s-a plătit nota, îi zic.

Naz rânjește. Nici nu recunoaște, nici nu neagă. În timp se dă într-o parte și îmi face loc să intru.

— Va trebui să mă duci înapoi în oraș, bătrânețea mă încruntată.

Observ că nu mai este îmbrăcat în costum. Poartă ceva ce aș putea să numesc pijamale, doar că știu că nu doarme în ele... Naz doarme dezbrăcat. Nu prea mi-a apucat să mă gândesc bine la asta.

— Când poți, dacă nu te deranjează... altfel, o să fac o plimbare lungă înapoi.

— Te duc dimineață.

— Dimineață?

— Da, zice el, apropiindu-se de mine și cuprinzându-mi obrajii în palme. Trebuie să-mi plătești pentru cina din seara asta, zice el pe un ton ghiduș.

— Disney World.

Mă opresc în mijlocul drumului lângă Washington Square, cam la câteva străzi de clădirea în care se ține cursul lui Santino.

— Serios?

Melody se oprește și se întoarce cu fața spre mine.

— Da.

— Ai scris despre Disney World? o întreb, având nevoie de niște lămuriri.

— Da, zice ea. Știi tu, cu Mickey Mouse, Rățoiul Donald și câinele Platon.

Clipesc de câteva ori.

– Te rog, spune-mi că nu l-ai numit Platon.

– Sigur că nu, zice ea râzând. Am scris despre prințese, mai exact despre Cenușăreasa, și tot conceptul ăsta de existență fericită până la adânci bătrâneți. Cam tu ești de vină, având în vedere că tu l-ai citat pe Walt Disney data trecută. Mi-a rămas în cap. Și, în plus, e cel mai vesel loc de pe Pământ, nu-i așa? Așa se zice.

– Da, zic eu, deplasându-mă. Așa se zice.

– De ce, tu despre ce ai scris?

Clar nu despre Disney World.

– Am vorbit despre filosofi precum Artistotel și viziunile lor asupra fericirii.

Îmi amintesc exact cum am început:

Fericirea nu este tangibilă. Nu se poate măsura, nu e profitabilă și adesea este nepractică, iar unii ar zice că este de nedescris. Nu poți să vezi fericirea, s-o miroși, s-o guști, s-o auzi sau s-o simți... sau poți?

Mi s-a părut destul de inteligent, dar ce știu eu?

Melody oftează dramatic și se schimonosește.

– Și unde mai e distracția?

– Nu trebuie să fie distractivă, remarc eu. E filosofie.

– În fine, spune Melody. Nu-i caterincă dacă nu se distrează și tovarășii mei[18]. Apropo de asta, Paul a fost la cursul lui Santino anul trecut și a zis că...

Brusc nu mai aud nimic, practic sunt surdă pentru ea. Îmi ridic privirea în timp ce ne apropiem de clădire. Îmi stă inima pe loc, apoi începe s-o ia la galop. O ia așa de tare la goană încât simt cum vederea mea periferică se înceţoşează, cum totul este învăluit în întuneric.

18 *Ain't no fun if the homies can't have none* în engleză, vers dintr-o melodie a rapperului Snoop Dogg (n. tr.).

Fluturașii vor cu disperare să-și ia zborul.

Îmi tremură mâinile și simt cum mă furnică degetele în timp ce trag de baretele rucsacului. La mai puțin de treizeci de metri de mine, iese din clădire bărbatul pe care l-am lăsat în urmă acum câteva ore, bărbatul pe care îl văd când închid ochii, îmbrăcat impecabil ca întotdeauna.

Naz.

Face câțiva pași în direcția mea și se oprește. Mă privește, dar expresia de pe chipul lui nu se potrivește cu ce simt eu.

Zero entuziasm.

Zero pasiune.

Palmele încep să-mi transpire și simt cum mă lasă genunchii. Continui să merg împreună cu Melody. Încerc s-o ascult în timp ce trăncăne, dar prezența lui neașteptată mă zdruncină. Mă uit în continuare la el și aștept să mă vadă. Se mai uită de câteva ori înspre mine, dar tot nu pare să mă bage în seamă.

Nici măcar nu mi-a făcut cu ochiul.

Nici măcar un zâmbet.

Nici măcar o tresărire.

Mi se face stomacul ghem. Nu știu ce să fac, ce să zic sau ce să mai cred. Pe moment, nu sunt sigură de nimic. Stă acolo cu un aer degajat la cincisprezece, doisprezece, nouă metri în fața mea. Până la urmă se întoarce și toată atenția și-o îndreaptă spre clădirea de care mă apropii.

Mă uit în direcția aia și îl văd pe Santino aproape de intrare. E la fel de crispat ca întotdeauna și își ține indicatorul precum un baston. Mă uit curioasă când la unul, când la altul pe măsură ce mă apropii. Într-un final, îmi feresc privirea de Naz, prea agitată ca să mă uit în ochii lui.

Sunt așa de aproape încât îi pot simți parfumul în briza după-amiezii. Trec pe lângă el, savurând clipa

în care trag în piept aroma acestui bărbat, când sunt oprită din drum. Mă apucă de braț și mă întoarce cu fața la el. Mă împiedic, clipesc și sunt luată prin surprindere când îi întâlnesc privirea. Un zâmbet îi apare pe buze.

— Nici măcar n-o să mă saluți?

— Eu... ăă...

Nu reușesc să mai zic nimic în afară de bâlbâiala aia ridicolă. Îmi cuprinde fața în palme și mă sărută brusc apăsat, pasional. Icnesc în timp ce îl sărut și eu, uimită de intensitate. Pare că durează o eternitate și nici măcar o clipă în același timp, pentru că se oprește, cuprinzându-mi în continuare fața cu mâinile. Văd în ochii lui că este amuzat.

— Bună, șoptesc eu cu răsuflarea tăiată.

Râde ușor. Mă măsoară din priviri, apoi se apleacă să mă sărute inocent pe buze. Își ia mâinile de pe mine, dar apoi masează cu un deget urma mea de pe gât. Pentru o clipă, pare s-o admire. Își ia mâna, apoi se întoarce fără să mai zică nimic.

— Ce naiba? îmi șoptește Melody la ureche când ajunge în dreptul meu. Ce naiba a fost aia?

— El era.

— El? Acel el?

Mă uit cum traversează strada spre Mercedesul parcat pe alee, înainte să mă întorc spre prietena mea.

— El e Naz.

— Doamne, Kissimmee, nu mi-ai spus că e incredibil de sexy.

Îmi dau ochii peste cap, roșie toată, în timp ce mă întorc cu spatele la ea.

— Haide, o să întârziem la curs.

Îmi ridic privirea în timp ce ne apropiem de intrarea în clădire. Mi se pune un nod în stomac când văd că Santino stă în continuare acolo. Se uită peste stradă,

apoi își îndreaptă atenția către mine. Văd doar dispreț în ochii lui.

— Domnișoară Reed.

— Domnule.

Se întoarce spre Melody.

— Domnișoară Carmichael, sper că aveți pregătite eseurile.

— Desigur, domnule, spune Melody pe un ton mieros în timp ce trecem pe lângă el.

E într-o formă de zile mare astăzi. Trântește indicatorul de catedră și mă strigă de atâtea ori încât pierd socoteala. Înainte să se termine ora, ne dă partialul înapoi și se oprește pentru o clipă în fața băncii mele. Stau cu ochii în carte, concentrându-mă la următorul eseu, dar îi simt privirea. Mă uit în ochii lui în timp ce îmi pune lucrarea pe carte.

— Sper că știi ce faci, zice el.

— Și eu sper, murmur eu, întorcându-mi foaia de examen în timp ce el pleacă.

Mă uit la ea și mă înfior.

Minus șapte.

Capitolul opt

Cărțile lui Naz sunt la fel de variate precum colecția lui de filme.

Stau în biroul lui, uitându-mă la rafturile imense și îmi trec vârfurile degetelor peste cotoarele cărților în timp ce citesc titlurile. Are din toate genurile, de la Shakespeare la cărți de dezvoltare personală, de la Edgar Allan Poe la poezie. E neobișnuit.

Are chiar și cărți de filosofie.

Mă opresc și ating cotorul volumului *Arta războiului*.

— Ai citit toate cărțile astea?

Naz stă la birou. Nu sunt sigură de ce, având în vedere că mă urmărește cu privirea în loc să facă ceva. Mă uit la el în timp ce clatină din cap.

— Pe majoritatea.

— Ai mers la facultate?

Ridică din sprânceană când aude întrebarea mea.

— Da.

— În ce te-ai specializat?

Consultant independent era o opțiune?

— Nu m-am specializat, spune el. Am renunțat înainte să fie nevoie să mă decid.

— De ce?

— A trebuit.

— De ce?

— Din cauză că s-au întâmplat niște lucruri.

Mă uit curioasă la el și mă întreb ce s-a putut întâmpla, dar el îmi face semn să mă apropii înainte să mai insist. Fac un pas spre el, când ce se întoarce și mă trage între picioarele lui, cu mâinile pe șoldurile mele, așezându-mă între el și birou.

— Scrii o carte despre viața mea, Karissa?

— Nu, zic și îmi pun mâinile pe umerii lui în timp ce îl privesc.

Îl mângâi cu vârfurile degetelor pe gât și îi răsucesc o buclă de lângă ureche.

— Sunt curioasă.

— Ai grijă ce întrebi, spune el încet își mă apucă de fund. Răspunsurile nu sunt întotdeauna plăcute.

Mă aplec și îl sărut ușor.

— Vreau doar să te cunosc, îi șoptesc.

Se lasă pe spate în scaun ca să mă vadă mai bine. Este atât de tăcut încât începe să mă intimideze. Intensitatea privirii lui mă face să roșesc. Scoate un oftat adânc. Îl privesc cum își desface nodul de la cravată, apoi o scoate și o aruncă pe birou.

S-a dezbrăcat de sacou acum o oră, imediat ce am intrat în casă. Se descheie încet la nasturii de la cămașă și mă privește. Încerc să nu mă uit, încerc să mențin contactul vizual, dar nu mă pot abține. Îmi fug ochii la pieptul lui, în timp ce trage de gulerul helancăi de sub cămașă. Mă uit la pielea lui bronzată, plină cu cicatrice vechi. Îmi trec mâna dreaptă prin părul lui, apoi cobor spre gât.

Ezit o clipă înainte să-i mângâi pielea marcată de cicatrice, conectând cu degetul punctele de la vechile lui răni, de parcă ele ar putea să-mi spună povestea. Nu zice nimic în timp ce fac asta. Dintr-odată mă apucă de mână,

încetinindu-mi mişcările. Surprinsă de strânsoarea puternică, mă uit la el şi văd privirea aia.

Privirea *aia*.

Simt un fior pe şira spinării.

Nu zice nimic cât mă priveşte. Nimic din ce tocmai a făcut nu-mi oferă vreo explicaţie, dar cumva înţeleg. Indiferent de ce i s-a întâmplat, a fost rău... suficient de rău încât să îi schimbe complet destinul.

— Ce specializare ţi-ai fi ales, întreb eu, dacă „nu s-ar fi întâmplat nişte lucruri"?

— Nu ştiu.

Îmi eliberează încheietura. Îmi pun mâna pe pieptul lui şi îi simt bătăile constante ale inimii în timp ce vorbeşte.

— Acum nu mai sunt aşa. Abia dacă mi-l mai amintesc pe bărbatul ăla.

Îşi dă scaunul mai în spate, iar mâna îmi alunecă de pe pieptul lui. Iau asta ca pe un semn că ar trebui să mă retrag, dar el începe să se încheie la cămaşă. Mă duc înspre bibliotecă şi încep să cercetez colecţia lui de cărţi.

— Ţi-a plăcut filosofia în facultate? Ai multe cărţi de filosofie.

— Am urât-o. Am picat, zice el sfidător.

— Amuzant, şi eu. Totuşi, cred că mi-ar plăcea dacă proful meu n-ar fi un nemernic.

— Ah, Daniel Santino, râde el. A fost mereu cam nemernic.

Mă întorc curioasă spre el. Mă întreb cât de mult îl pot lua la întrebări înainte să se închidă iarăşi în sine.

— De unde îl ştii?

— Se cunoştea cu... familia mea.

Nu ştiu la ce răspuns mă aşteptam, dar nu la ăsta.

— Deci, sunteţi prieteni?

Gândul acesta îmi dă fiori.

— Nici pe departe, zice el. Ne vedem doar în interes profesional.

— Slavă cerului, murmur eu. Nu știu cum m-aș simți dacă ai fi prieten cu Diavolul.

— Diavolul?

— Santino... Sunt destul de sigură că e Diavolul.

— Prostii, spune el. Nu e decât un gândac enervant de bucătărie.

— Ei bine, în cazul ăsta, mi-aș dori să-l poată strivi cineva.

Naz râde.

— Ai grijă ce îți dorești, draga mea.

Se ridică, își ia cravata și o pune la gât, fără să se obosească s-o aranjeze.

— Ți-e foame?

— Ăă, da, dar ar trebui să plec, zic eu, scoțându-mi telefonul ca să mă uit la ceas. Pot să-mi iau ceva de mâncare când ajung la cămin.

— Te duc eu.

— Nu e nevoie.

— Prostii.

Prostii. Cred că ăsta s-ar putea să fie cuvântul lui preferat.

— Dar...

— Dar ce? mă întrerupe el înainte să pot răspunde. Nu vrei să mă deranjezi? Să-mi irosești timpul sau benzina? Să ies din rutina mea? Nu vrei să fii o pacoste?

— Ei bine... da.

— Ce ți-am zis în noaptea aia, în camera ta? Ți-am zis că nu mai e cale de întoarcere. Așa că nu te răzgândi acum. Sunt al tău, Karissa, la orice oră, fie zi sau noapte.

— Nu mă răzgândesc.

Dar te gândești în loc să simți. Gândești prea mult.

Nu pot să-l contrazic.

Așa e.

— Lasă-mă să te duc la cămin, spune el. Măcar atât să fac.

Mă duce cu mașina înapoi în Manhattan.

În ciuda conversației de mai devreme, îmi cumpără mâncare pe drum. Nimic sofisticat, nimic din ce ar mânca el, mai degrabă genul meu de mâncare.

Încă sorb dintr-un milkshake cu ciocolată când oprește mașina în garajul de lângă cămin. Îi mulțumesc, mă aplec și îl sărut pe obraz.

Aproape că ies din mașină, când mă strigă, atrăgându-mi atenția asupra lui.

— Trebuie să merg la o petrecere în weekend, zice el. Vino cu mine.

Sunt uimită.

— O petrecere? Cu oameni și dans?

— E mai mult o masă festivă, dar, da, s-ar putea să se și danseze.

— O masă festivă, repet eu. Cu mâncare?

Habar n-am ce înseamnă cu adevărat o masă festivă, dar am văzut la televizor. Mă uit la *Real Housewives...* de unde naiba or mai fi ele. Am văzut la ce se referă când zic masă festivă.

— Da, cu mâncare, spune el râzând. Nu e genul meu, dar e o chestiune de afaceri și aș prefera să nu merg singur, dacă tot am pe cineva care să mă însoțească.

— Eu... nu prea am cu ce să mă îmbrac la o masă festivă.

— Nu-ți face griji. O să-ți trimit ceva. Ce mărime porți, XS?

Râd și sorb în continuare din milkshake.

— Poate la o bucă.

Zâmbește.

— Spune-mi că vii și mă ocup eu de restul.

Mă gândesc pentru o clipă să refuz din cauza emoțiilor, dar cuvântul îmi rămâne pe limbă. Cum să refuz când a fost așa de bun cu mine?

— Da, sigur.

— Super. Ne auzim.

Primesc o altă notă de minus șapte la eseul meu despre fericire. E plin de corecturi — e mai mult pix roșu pe foaia albă decât cearneala neagră cu care am scris. Santino a criticat fiecare rând. Sunt în punctul în care îi aud practic glasul batjocoritor când îi citesc observațiile. În partea de sus, cu majuscule, subliniat de câteva ori, este scris cuvântul AROGANTĂ.

Arogantă. *Eu.*

Bărbatul cu un băț în fund și cu un indicator care îți ia ochii mi-a zis că sunt arogantă. Sunt uimită. Sunt nervoasă. Continui să fiu supărată în drum spre casă, atât de furioasă încât Melody nici măcar nu încearcă să vorbească cu mine în timp ce ține în mână lucrarea ei despre Disney World.

A luat nouă.

Am aruncat o privire atunci când ne-a dat eseurile înapoi și am văzut foarte puține comentarii cu roșu. Atât de puține, încât cuvântul din partea de sus ieșea și mai mult în evidență.

REVIGORANT.

Eu îl citez pe Walt Disney la oră și sunt luată peste picior. Ea scrie un întreg eseu despre subiectul ăsta și el îl numește revigorant.

Nu puteam să fiu mai demoralizată de atât.

Intru în clădire folosind legitimația de student. Melody e chiar în spatele meu, merge încet. Urcăm în lift și ne înghesuim cu alți studenți, când telefonul meu începe să sune. Mă gândesc să nici nu răspund, pentru că nu am chef să vorbesc cu mama, dar îl scot ca să-l închid. Înainte să apăs pe buton, văd numele lui Naz pe ecran.

– Bună! răspund eu ezitând.

– Ești ocupată?

– Nu.

– Bun, pentru că te așteaptă o mașină jos, ca să te ducă pe Fifth Avenue.

– Acum?

– Da, chiar acum, spune el. Ai nevoie de o rochie, nu-i așa?

– Da.

– Și ia-o și pe colega ta de cameră. Îmi amintesc că-i sunt și ei dator cu o rochie.

Nu știu ce să-i zic, dar nu contează pentru că oricum nu așteaptă să răspund. Mă sprijin de peretele liftului, așteptând. Se pare că ne oprim la fiecare etaj. Până ajungem la etajul 13, mai rămânem doar eu și Melody în lift. Se oprește și, atunci când Melody dă să iasă, o iau de mână și o trag înapoi în lift, apoi apăs pe parter.

Se uită la mine și ridică din sprânceană.

– Unde mergem?

– Nu știu, recunosc cu sinceritate. Undeva pe Fifth Avenue.

– De ce?

– Presupun că mergem la cumpărături.

Pare și confuză, dar și entuziasmată, de parcă ar vrea să sară în sus de bucurie, dar n-are nici cea mai mică idee cum putem să mergem la cumpărături, având în vedere

că am supraviețuit cu tăieței toată săptămâna. Nu-i dau explicații. Mă gândesc în continuare la nota mea, în timp ce ea își îndeasă eseul în geantă. Mă privește încruntată.

— Nu știu ce are cu tine, spune Melody. Ești mult mai bună la pocăriile astea decât mine. Tu ar trebui să iei numai zece.

Habar n-am ce să-i zic, așa că doar ridic din umeri, în timp ce coborâm din lift și ne îndreptăm spre ieșire. Văd atunci, parcată pe alee, chiar în fața căminului, o mașină neagră și elegantă. Un bărbat așteaptă rezemat de ea. Își ridică privirea și se îndepărtează de mașină atunci când ne vede.

— Domnișoara Reed?

— Da.

Zâmbește politicos și ne deschide portiera. Ezit, dar Melody mi-o ia în față și se urcă pe bancheta din spate. Mă așez lângă ea și oftez în timp ce șoferul închide portiera și se urcă în față. Melody este entuziasmată și vorbește tot drumul, chiar dacă habar n-are unde mergem sau ce facem.

La naiba, nici eu nu știu.

Tot ce știu e că am nevoie de o rochie.

Șoferul ne duce pe Fifth Avenue, în cartierul Midtown West și ne lasă în fața unui magazin luxos. Stau în mijlocul drumului, privind prin ușile de sticlă, în timp mașina se îndepărtează, dispare în trafic și ne lasă acolo. Melody face ochii mari și se uită la magazin cu același entuziasm de mai devreme, dar până și ea pare că ezită puțin.

— Acum ce facem? întreabă ea.

— Cred că intrăm.

Ridică din umeri, mă ia de braț și mă trage după ea în magazin. Este scăldat într-o lumină difuză și se aude muzică clasică în surdină. Magazinul este aranjat după culoare și un anume sistem, cu secțiuni pentru designeri

diferiți. Hainele sunt aranjate pe toate laturile, în timp ce mijlocul e ca un living, de parcă suntem la cineva acasă.

Nu e ca magazinele cu care sunt eu obișnuită, cu rafturi peste rafturi îngrămădite, cu haine de toate mărimile la grămadă, produse în masă și distribuite oricui vrea. Acest magazin e unicat. Îți ții respirația, alegi o rochie și speri din suflet să te încapă.

Mă opresc fix în dreptul intrării, uitându-mă în jur, când apare vânzătoarea. Merge țanțoș și elegant și are o figură surprinsă, de parcă se apropie de niște animale sălbatice și crede că s-ar putea s-o mușcăm. Sunt pe cale să-i zic că e o greșeală, că sunt cu siguranță în locul greșit, când ea îmi zice pe nume.

— Karissa Reed?

O privesc uimită.

— Da.

— Domnul Vitale mi-a zis că vei veni în după-amiaza asta, spune ea cu un zâmbet care vrea să fie călduros, dar pare destul de distant. Mi-a lăsat instrucțiuni. Ținută de seară pentru tine și o rochie pentru prietena ta... ca înlocuitor pentru cea care a fost deteriorată?

— O rochie deteriorată? întreabă Melody și se uită la mine. Te referi la rochia mea stil pulover? Cea neagră?

Încuviințez spășită.

— Da, noi cam... Vreau să zic, el a cam...

Ridică mâna ca să mă oprească.

— Ai zis destule.

Râd agitată și mă uit la vânzătoare. Ne privește cu și mai multă răceală. Își drege teatral glasul și trasează cu mâna o linie imaginară împrejurul magazinului.

— Ei bine, puteți să probați orice. Cabinele de probă sunt acolo, zice ea, făcând semn spre partea din spate. Vă stau la dispoziție dacă aveți nevoie de ajutor.

— Mulțumesc, murmur eu în timp ce ea se îndepăr
tează.

Mă întorc spre Melody. Sunt pe cale să-i zic ceva
orice, când ea începe să chițăie. Își lasă geanta în mijlocul
magazinului, mă ia de mână și mă trage spre un raft
Pare că e pe modul repede-înainte prin magazin. Ia
rochii, și le pune pe lângă ea, fuge la cea mai apropiată
oglindă și se învârte. Fata asta este o mașinărie de făcut
cumpărături. Mă uit la rafturi și observ că nimic nu are
etichetă cu preț.

— Și eu cum aflu cât costă o rochie?

Destul de aproape de noi, vânzătoarea își dregе glas
nou vocea tăioasă.

— Domnul Vitale a zis să alegi ce îți place, nu ce
crezi că poți avea.

— Pare stilul lui, murmur eu, luând o rochie neagră
și elegantă și studiind-o, înainte de-a o pune înapoi.

Mă îndoiesc că mi-ar intra un picior în chestia asta.

Melody strânge douăsprezece rochii pe care vrea să
le probeze și mă obligă și pe mine s-o fac. Nu o refuz și le
încerc, înainte să le pun deoparte. Sunt prea ostentative
și lasă prea multă piele la vedere. Nu sunt nici pe departe
genul meu. Găsesc o rochie neagră simplă, mărimea mea
și o iau. Mă duc înspre cabina de probă, când îmi sare altă
în ochi. Este în zona de rochii roz și roșii, dar nuanța ei
este undeva între, are culoarea zmeurei.

Mă apropii și ating materialul. Rochia este moale,
dintr-un material brodat și transparent. Are mâneci
trei-sferturi, cu toate că modelul rochiei dă iluzia că
acestea sunt inexistente.Nu prea știu multe despre modă –
nu recunosc numele designerului și nici nu știu din ce e
făcută —, dar este superbă.

Și este mărimea mea.

O iau în cabina de probă. Uit complet de rochia
neagră și mă îmbrac cu cea de-a doua. Mă chinui să trag

fermoarul de la spate până sus și ies din cabina de probă. Melody se admiră într-o oglindă mare. Poartă o rochie neagră care pare să fie făcută din piele și dantelă, decoltată și mulată. Privirile noastre se întâlnesc și ea înțepenește.

— Poți să mă închei? o întreb eu, întorcându-mă cu spatele.

De îndată ce mă întorc, privirea mea întâlnește ochii aceia familiari. Naz.

Intră în magazin. Vânzătoarea îl întâmpină cu căldură — mult mai călduros decât pe noi—, dar el mă țintuiește din priviri în timp ce Melody îmi încheie fermoarul.

Rochia este strânsă pe corp, mulată în zona pieptului, dar e acceptabil.

Și, fir-ar, este frumoasă.

Naz se îndreaptă spre noi, ignorând-o pe vânzătoarea care încearcă să lege o conversație. Mă privește de sus până jos în timp ce se apropie. Când ajunge în dreptul nostru, atenția lui se îndreaptă înspre Melody. Îi întinde mâna.

— Încă n-am avut plăcerea să te cunosc. Presupun că tu ești Melody Carmichael.

Ridic din sprânceană. Nu-mi amintesc să-i fi spus numele ei complet, dar, dintr-un motiv sau altul, nu sunt surprinsă că-l știe.

Melody se fâstâcește, clipind de câteva ori în timp ce îi întinde mâna.

— Ignazio Vitale, spune el, sărutându-i mâna. Am auzit multe despre tine, domnișoară Carmichael.

— Eu... și eu despre tine.

Râde, îi eliberează mâna și se întoarce spre mine.

— Mă îndoiesc.

Mă scanează iar din priviri. Ochii i se opresc pe sânii mei, apoi coboară spre abdomen, urmând forma

șoldurilor, apoi înspre picioare. Rânjește puțin, suficient cât să-i văd gropița din obraz.

— Frumoasă rochie.

— Crezi? îl întreb, privind în jos la cum îmi stă.

— Da, spune el. Arată foarte frumos pe tine.

Melody se uită când la mine, când la el în timp ce vine spre noi.

— Nu e împotriva tradiției? Nu trebuie să vezi înainte rochia.

— E valabil doar atunci când te măriți, murmur eu, apucând rochia de unde începe să devină evazată și învârtindu-mă puțin.

— N-am ajuns în punctul ăla... *încă*, zice Naz, cu o mică pauză.

Cuvintele alea mă lovesc atât de tare încât mă albesc la față.

Totuși, nu mă privește pentru că o caută pe vânzătoare din ochi. Îi face semn și ea schițează un zâmbet în timp ce se apropie.

Naz arată spre rochia de pe mine.

— Cât o să mă coste rochia asta?

— Rochia Monique Lhuillier costă unsprezece mii, răspunde după ce verifică.

Icnesc.

— De dolari?

Se uită intens la mine.

— Da, de dolari.

În clipa în care o zice, am impresia că nu mai pot să respir. Rochia devine dintr-odată prea strâmtă, îmi îngreunează respirația. Sunt pe punctul de a face un atac de panică, când Naz indică spre rochia lui Melody.

— Și cea a domnișoarei Carmichael?

— Rochia Stella McCartney e opt mii cinci sute, e la reducere.

— Opt mii cinci sute ce?

— Tot dolari, răspunde femeia.

— Ooo...

Mă uit la rochia lui Melody. Tot scumpă e, dar e ceva mai bine.

— Pot s-o aleg pe asta atunci?

Înainte ca femeia să poată răspunde, Naz se opune şi îi spune că o să le cumpere pe amândouă.

Se întoarce spre mine, cu o privire uşor amuzată.

— Alege şi o pereche de pantofi care să se potrivească.

Dau să-i spun că n-am nevoie de pantofi, cum n-am nevoie nici de o rochie de unsprezece mii de dolari, dar Melody mă apucă de braţ înainte să protestez. Aproape că mă împiedic de marginea rochiei.

— Nu ştiu cum ai pus mâna pe tipul ăla, Kissimmee, dar să faci bine să-l păstrezi, ai înţeles? Orice bărbat care se oferă să-ţi cumpere pantofi care să se potrivească cu rochia trebuie să fie păstrat. Nu poţi să-l laşi să plece pentru nimic în lume.

Râd sceptică. Mă simt de parcă sunt prinsă într-un vârtej. Mă aşez pe unul dintre scaunele confortabile şi mă încalţ cu pantofii pe care Melody mi-i pasează. Alege o pereche de pantofi bej-metalizat, despre care zice că se potrivesc perfect cu rochia mea. N-o contrazic şi nici nu întreb cât costă.

Mi-e frică să ştiu.

Naz plăteşte cu un card American Express. E prima dată când îl văd plătind cu cardul. Spun asta încet. Nu sunt sigură dacă e atent la mine, dar râsetul lui îmi dă de înţeles că a auzit. După ce semnează bonul şi totul e achitat, se întoarce spre mine. Se uită în jur şi vede că Melody e atentă la manechinele de lângă intrare.

— Rar se întâmplă să cheltui așa de mulți bani încât să n-am cum să plătesc cash.

— De ce umbli cu atâția bani cash după tine? îl întreb eu, încercând să insist asupra faptului că a cheltuit atât pe mine. Nu ți-e teamă că o să fii jefuit?

Râde în hohote, de parcă e cel mai ridicol lucru pe care l-a auzit vreodată.

— Cine să facă asta, Karissa?

— Cineva, zic eu ridicând din umeri. Orașul e periculos. Sunt oameni răi peste tot aici. Sigur, poate că în alte orașe nu e periculos, dar în New York, da. Nimeni nu e în siguranță aici.

Se apropie de mine și mă ia de braț, imobilizându-mă, atunci când încerc să mă dezlipesc de el. Pare serios. Se uită iar împrejur înainte să mă fixeze cu privirea.

— Cine ți-a zis asta? Mama ta?

— Da. E speriată că o să fiu jefuită sau violată, sau omorâtă. Crede că inevitabil se va întâmpla asta dacă mai rămân mult aici.

— Prostii, spune el imediat. E cea mai sigură metropolă din America. Nu zic că nu există oameni răi, pentru că sunt. Dar nu-mi e frică de nimeni și nu vreau să-ți fie nici ție.

Mă lasă fără cuvinte, așa că doar dau din cap. Naz ia cumpărăturile, rochiile și pantofii, și se îndreaptă cu ele într-o mână spre ieșire, cu mine în dreapta lui. După ce ne luăm rucsacurile, Melody ne urmează fără tragere de inimă și se încruntă în timp ce se uită la vitrine cu jind.

— Aș putea să trăiesc aici.

— Eu nu. Cu o rochie și o pereche de pantofi mă simt deja ca Vivian din *Pretty Woman*.

— Nu există comparație, intervine Naz. În plus, încă n-ai văzut colierul.

Capitolul nouă

Am crezut că glumește.

Am sperat că glumește.

Deja a făcut suficiente lucruri pentru mine.

Dar, în timp ce stau în sufrageria lui și mă uit la cutia mare din catifea neagră pe care o ține în mână, îmi dau seama că vorbea serios. Mi-a cumpărat bijuterii.

Nu știu cum să reacționez. Sunt îmbrăcată cu rochia mea lungă, de culoarea zmeurei. Îmi tremură genunchii în timp ce încerc să-mi păstrez echilibrul într-o pereche de pantofi cu toc foarte înalt. Sunt aproape la fel de înaltă ca el. Este prima dată când ne privim în ochi de la același nivel. Și în privirea lui văd acel întuneric tulbure pe care îl descopăr de fiecare dată când își dă masca la o parte.

Ar trebui să mă sperie asta, dar simt doar un fior.

La prima vedere am crezut că e îmbrăcat ca de obicei, dar când m-am uitat mai atent, mi-am dat seama că greșesc. Poartă un costum din trei piese. Vesta îl face să pară mai solid ca niciodată, iar cravata are aceeași nuanță ca restul costumului. Butonii strălucitori îi scot în evidență cămașa albă — cred că sunt diamante. Ceva îmi spune că n-ar purta o imitație. Pantofii îi lucesc, costumul este făcut la comandă și batista din buzunarul de la piept al vestei este de un alb imaculat, cămașa la fel.

Arată de parcă tocmai a coborât de pe un podium și a venit țanțoș spre mine. I se citește vârsta în ridurile din jurul ochilor și în bărbia pe care nu pare să și-o bărbie-

— Of, zic eu strâmbându-mă. Și acum, ce o să fie jumătatea?

— O să beau mai mult decât atât. La cât am plătit pentru biletele astea, am de gând să beau fiecare firicel de alcool.

Mă încrunt când aud ce spune.

— Bilete? Ce fel de dineu festiv e ăsta?

— E mai mult o strângere de fonduri, dar m-am gândit să-i zic „festiv" ca să fie tentant pentru tine.

— Ce fel de strângere de fonduri?

— O chestie politică.

Sunt uimită. Mă bâlbâi puțin, dar rămân fără cuvinte. Mă duce la o strângere de fonduri în scop politic? Îmi imaginez discursuri, smochinguri și bărbați în vârstă crispați, cu neveste tinere și nefericite, intenționând să bombardeze alte țări și să calce în picioare libertățile civile.

Cu astfel de oameni are de-a face Naz? Ăsta e genul de oameni care ar trebui să fim?

Pentru că eu nu sunt așa și n-o să fiu niciodată. Și nu sunt sigură că el ar putea să fie vreodată așa.

Îmi imaginez o cameră plină de bărbați ca Santino, care judecă și îi iau pe alții în râs, în timp ce își îndreaptă indicatoarele spre oamenii despre care ei cred că n-au ce căuta acolo.

— Nu cred că pot face asta.

— Eu cred că poți, zice Naz, luându-mă de mână și conducându-mă afară.

În fața casei este parcată o limuzină. Șoferul deschide portiera și Naz îmi face semn să intru. Scaunele din piele sunt răcoroase, temperatura este moderată, iar în fața mea se află o sticlă de șampanie într-o găleată cu gheață.

— E absurd.

Naz râde și îmi toarnă un pahar de șampanie.

— Bea. Relaxează-te.

Iau paharul și sorb din el, în timp ce își toarnă și el în altul.

— Știi, am doar 18 ani, în caz că ai uitat.

— N-am uitat.

— N-am voie să beau.

Cu toate astea, îmi beau șampania. O dau pe gât așa de repede, încât îmi mai toarnă un pahar înainte ca el să ia măcar o înghițitură.

— Nu am vârsta necesară.

— Nu-ți face griji, spune el, relaxându-se și cuprinzându-mă pe după umeri de parcă nu contează.

— E în regulă.

— E ilegal.

— Te deranjează?

— Ce anume?

— Să încalci legea, spune el. Ai remușcări? Vrei să te căiești? Să ceri iertare? Să te predai? Să implori clemență? Să juri că n-o s-o mai faci niciodată, că o să fii mereu o fată bună, că nici măcar n-o să arunci gunoaie pe stradă, n-o să mergi cu viteză, n-o să profiți de conexiunea la internet a cuiva, n-o să traversezi neregulamentar și nici n-o să urinezi iar în public?

Râd.

— N-am urinat niciodată în public.

— Dar pe restul le-ai făcut?

— Da.

— Toate sunt ilegale, zice el. Nu e mare scofală.

— Ție ți-e ușor să zici.

— Da, recunoaște el, ciocnind paharul de al meu. Practic, ajut și sunt complicele unui infractor în clipa asta.

— Dar...

Mă întrerupe.

— Nu-mi trăiesc viața după regulile altcuiva. Sunt propriul meu șef, judecător și jurat. Sunt propriul guvern. Guvernul te declară adult și se așteaptă de la tine să plătești taxe, dar nu îți dă voie să te bucuri de un pahar de vin ca să te relaxezi? Nu sunt de acord. Nu-mi pasă ce se spune.

— Și, cu toate astea, nu conduci băut.

— Nu o fac pentru că este ilegal, zice el, ci din cauză că vreau să mai apuc ziua de mâine, să profit la maximum de o altă zi. Motivele mele sunt pur egoiste. Sunt un bărbat egoist.

— Nu mi se pare că ești egoist.

— Ba sunt. Sunt egoist, posesiv și am tendința de a controla... și n-am răbdare... și sunt puțin obsedat de curățenie.

— Am observat — cel puțin ultima chestie. Nu știu de restul, dar clar ești maniac în privința curățeniei. Casa ta este lună. Cât de des vine cineva să facă curat?

— Niciodată, spune el, fac singur curățenie.

Asta mă surprinde. Sunt sigură că glumește, totuși pare că vorbește serios. Nu mi-l pot imagina în genunchi, frecând podeaua din bucătărie o dată pe săptămână.

— De ce?

— Nu-mi place să vină oameni în casa mea. Nu am încredere în ei.

Drumul până în Manhattan se termină într-o clipă, în timp ce șampania pare să se evapore iar sub privirile mele. Când ajungem la petrecere, sunt un pic amețită și mâinile lui deja mă înnebunesc. Doar o mică atingere pe braț, o mângâiere, și am impresia că tot corpul îmi ia foc.

Strângerea de fonduri are loc într-un hotel de fițe pe Park Avenue. Limuzina ne lasă în fața hotelului și Naz mă

cuprinde de talie cu o mână și mă trage mai aproape de el. Mă sărută pe creștet înainte să șoptească:

— O să te descurci grozav.

Sper să fie așa.

Întinde biletele și, în secunda în care intrăm pe sală, fața lui Naz se luminează și gropițele îi ies complet la iveală, în timp ce se salută cu toată lumea. Mă prezintă simplu, „Karissa", în timp ce ne facem loc printre marea de mese mari și rotunde spre una din centrul încăperii. Sunt cartonașe cu nume pe fiecare loc și îl pot repera ușor pe al lui, Ignazio Vitale. Pe cartonaș este scris numele lui, apoi cuvântul *invitat*.

Trage scaunul pentru mine și mă așez. Mă uit pe celelalte cartonașe de la masa noastră, dar nu recunosc niciun nume. Scaunele încep să fie ocupate de oameni pe care Naz pare să-i cunoască. Mă prezintă, dar ei nu-mi acordă nicio atenție. Sunt prea preocupați să lege o conversație cu partenerul meu.

Partenerul meu.

Sună așa ciudat.

Când ajunge la masa noastră, un ospătar îmi umple paharul cu șampanie, fără să mă întrebe câți ani am sau să ezite. Iau paharul și sorb imediat o gură. Îl aud pe Naz cum chicotește. Mă cuprinde cu mâna în jurul umerilor și se apleacă spre mine. Se apropie de gâtul meu, mă sărută pe ureche și îmi șoptește:

— Frumoasa și micuța mea prizonieră.

Deși mă ia prin surprindere, nimeni nu se sinchisește că-și manifestă public și ghiduș afecțiunea față de mine. Mă întreb dacă e din cauză că face asta des, că vine cu diverse femei și le prezintă oamenilor ăstora. Dar îmi dau seama că nimeni nu este atent. Nimeni nu se uită, privesc în oricare altă direcție, dar nu spre noi, de parcă ne oferă dinadins intimitate.

O strângere de fonduri în scop politic este așa cum mă gândeam, și totuși e total altfel. Sunt smochinguri și discursuri și câțiva snobi care cred că sunt politicieni, dar cei mai mulți sunt relaxați. Mâncarea e sofisticată, șampania este scumpă, iar oamenii sunt captivanți. Atmosfera pare să se destindă în valuri: la început, toată lumea este protocolară și serioasă, apoi puțin mai relaxată, după care este destinsă, pentru ca în final toți să discute și să râdă de parcă sunt prieteni vechi.

Sau poate că, în punctul ăla, toată lumea e beată.

— Dansează cu mine, zice Naz, aruncându-și șervetul pe masă și ridicându-se.

O trupă cântă un fel de baladă pe o scenă aflată în cealaltă parte a încăperii. Nu sunt mese acolo, iar cuplurile dansează. Clatin din cap, dar el nu bagă de seamă sau poate că nu-i pasă. Mă ridică de pe scaun și mă duce în direcția aia.

— Nu cred că e o idee bună, zic eu, de îndată ce ajungem pe ringul de dans.

— Haide, zice el și mă ia în brațe. Nu-mi spune că nu știi să dansezi.

— O, știu să dansez, zic eu, doar că nu pot dansa pe melodia asta.

Sună ca muzica din lift.

Chicotește și își așază mâinile pe șoldurile mele ca să mă tragă mai aproape de el.

— Ține-te după mine.

Îmi pun mâinile în jurul gâtului său în timp ce mă joc cu buclele lui de la ceafă. Este ușor, n-are nicio noimă, dar ne legănăm. Peste câteva clipe, scot un oftat adânc.

— OK, e plictisitor.

De îndată ce termină propoziția, începe altă melodie cu un ritm mai alert. Naz mă învârte și aproape cad. Fiecare pas al lui mă face să mă împiedic, dar nu pare să-l

deranjeze, iar eu, sunt prea beată ca să-mi pese de ce crede lumea... cu excepția lui.

El e tot ce contează.

Mă leagăn și mă învârt. Mă clatin și râd, mă împiedic în picioarele lui și el doar râde cu mine. Mă lasă pe spate o dată, atât de mult încât îmi pierd echilibrul și cad. Se apleacă și rânjește în timp ce mă face să-mi recapăt echilibrul. Atunci aud o voce de bărbat în spatele meu.

— Te superi dacă intervin?

Vocea este aspră, dar nu are răgușeala aceea sexy. Sună mai degrabă ca un șmirghel. Mă întorc rapid și văd un bărbat vag familiar, pe care nu l-am cunoscut, dar pe care l-am văzut în poze și la televizor.

Mai ales la știri.

Pe prima pagină a ziarelor.

La rubrica de infracțiuni, în fiecare zi.

Numele lui este un avertisment scris, fața lui este sinonimă cu noțiunea de „periculos". Când eram mică, mama nu mi-a povestit niciodată despre bau-baul din dulap sau monstrul care se ascunde sub pat. Mi-a povestit despre monștri reali, inclusiv despre cel care stă în fața mea.

Raymond Angelo.

Întrebarea lui este clar menită pentru Naz, deși se uită la mine cu răceală în privire. Are vreo 60 de ani, părul cărunt, este înalt și plinuț. Are pielea încrețită și miroase a țigări.

Sunt recunoscătoare că Naz a spus că este posesiv fiindcă nu cred că există vreo șansă să mă dea pe mâna unui bărbat precum Raymond. Inima îmi bate cu putere în timp ce Naz ezită pentru o clipă, înainte să pufnească.

— Nici n-ai ști ce să faci cu ea, bătrâne.

Raymond ridică din sprânceană.

— Proabil că nu, dar aș încerca, desigur.

Râd amândoi.

Râd.

Cumva, inima mea începe să bată și mai tare.

Naz face un semn înspre Raymond și îmi face cunoștință ca Ray și Karissa. Bărbatul mă privește curios. Se uită apoi lung la Naz, de parcă poartă o conversație care se încheie cu o clătinare din cap.

Raymond mă privește din nou.

— Mă bucur să te cunosc, Karissa. Îmi pare rău că te întrerup, dar trebuie să-l răpesc pe Vitale pentru o clipă.

— O, în regulă.

Nu știu ce altceva să zic. Naz mă sărută pe umăr și îmi șoptește că o să se întoarcă repede, în timp ce îl urmează pe Raymond spre capătul ringului de dans. Vorbesc încet, apoi se îmbrățișează și pleacă fiecare în altă direcție.

Naz se întoarce și mă privește. Mă ia din nou în brațe și se comportă de parcă nu am fost întrerupți.

— Știi cine e bărbatul ăla? îl întreb eu, neputându-mă abține.

Vorbesc în șoaptă. Nu vreau să mă audă nimeni, mai ales Raymond Angelo. N-are o reputație bună. E periculos.

Cum de Naz nu știe?

Se dă un pas în spate ca să mă privească mai bine.

— Întrebarea e dacă *tu* știi cine e.

— Sigur, șoptesc eu. E un gangster.

Naz se strâmbă din cauza cuvântului pe care l-am folosit.

— E un oportunist. Un om de afaceri.

— E un infractor.

— Spuse micuța prizonieră.

— Eu nu sunt deloc ca el. Da, beau, dar el...

— El, ce? întreabă Naz. El ce face?

— Răneşte oameni.

— Aşa e, recunoaşte Naz, dar face parte din familie.

Încremenesc.

— Ţi-e rudă?

— Din familie nu fac parte numai rudele de sânge, Karissa. Îţi aminteşti?

Mă holbez la el în timp ce încerc să asimilez informaţia. Presupun că există un motiv pentru care nu îi este frică de nimeni din oraşul ăsta. Cei de care multora le este frică sunt aceiaşi pe care el îi numeşte familie.

— Eşti bine? întreabă el cu o privire tăioasă. Spune-mi dacă ţi-e rău.

Dacă sunt bine? Doamne, nu ştiu. Probabil că n-ar trebui, ştiind ceea ce ştiu, amintindu-mi despre ce mi-a zis mama, dar mai mult decât atât, sunt uimită. Dau din cap o clipă mai târziu şi el mă trage mai aproape şi mă sărută. Atingerea buzelor lui mă relaxează şi simt fiori pe şira spinării. Vrea să mă liniştească, să-mi spună că o să fiu bine.

Aleg să cred asta.

Nu vreau să cred altceva.

Râneşte când face un pas în spate şi îmi mângâie buza de jos.

— Am rezervat o cameră sus. Ce-ai zice să profităm la maximum de noaptea asta?

Camera e modestă, mobila este demodată şi veche, dar are un anumit farmec, parcă am călătorit în timp şi m-am teleportat cu cincizeci de ani în trecut. Naz aprinde veioza de pe noptieră la cea mai slabă intensitate şi o lumină difuză cuprinde încăperea. Adaugă o tentă aurie

la mobila în aceeași nuanță, iluminând covorul cafeniu și așternuturile asortate.

Străbat camera și mă duc la fereastra mare, foarte la înălțime și văd tot orașul, luminile care străluceau în noapte. Mi se pare că sunt în alt loc, că trăiesc o altă viață, că respir un altfel de aer aici, în timp ce privesc lumea dintr-o altă perspectivă.

E greu de crezut că, la cinci kilometri distanță, mă așteaptă viața mea, să mă întorc de dimineață, soția Cenușăreasa și mă întreb dacă treaba asta va avea un final fericit.

Naz își dă sacoul jos și îl pune deoparte în timp ce se apropie în spatele meu. Îmi mut privirea de la orizont la reflexia lui distorsionată în oglindă în vreme ce el își deschide fermoarul rochiei. Sunetul pare amplificat de tăcerea din cameră când îl trage până jos, atingându-mi spatele cu degetele aspre.

Îmi dă fiori.

Rochia îmi alunecă pe podea. Rămân într-un chilot tanga care are aproape aceeași culoare ca pielea mea.

Femeia din reflexie pare complet dezbrăcată, expusă și dezgolită pentru el. Este ciudat să mă văd așa. Nu prea obișnuiesc să mă uit la mine în oglindă, dar când îl privesc mângâindu-mi brațele și sărutându-mi omoplatul, mi se pare frumos ce văd.

Mă întorc cu fața la el, ies din rochie și mă descalț. Regret că m-am descotorosit de câțiva centimetri atunci când mă ridic pe vârfuri să-l sărut. Îl sărut delicat și îmi așez mâinile în jurul gâtului lui.

Este un sărut dulce, leneș și suav. Îmi tremură degetele pe pielea lui.

Face un pas în spate și mă analizează.

– Ești sigură că te simți bine?

Dau încet din cap.

— De ce să nu mă simt?

Ridică din umeri în timp ce își mută privirea pe corpul meu.

— Vrei să ne jucăm puțin?

— Da.

Răspund imediat, nici nu mă gândesc ce poate însemna asta, apoi îl văd cum zâmbește. Are un aer oarecum sumbru, de parcă e un prădător care observă prada în depărtare. Îl sărut în colțul gurii și încerc să-mi domolesc anxietatea, în timp ce el mă trage de lângă fereastră și mă așază în pat. Îl mângâi pe piept. Vreau să-l deschei la nasturi, dar el mă apucă de încheieturi.

— Ți-am zis eu să faci asta?

— Dar nici nu mi-ai spus să n-o fac.

Îmi dă mâinile la o parte în timp ce se apleacă și șoptește:

— N-o face.

Cuvintele astea nu sunt decât o răsuflare caldă care îmi aprinde flacăra pasiunii și intețește un foc lăuntric. Respir sacadat, dar înainte să pot vorbi, mă împinge și mă întoarce cu spatele la el. Icnesc în timp ce mă ridică și mă aruncă pe burtă pe pat, imobilizându-mi picioarele.

— Așteaptă, zic, cu inima bătându-mi cu putere.

Simt cum greutatea lui mă strivește când îmi trage chiloții și îi rupe.

— Stai o clipă, Naz.

— N-am buton de pauză, draga mea.

Vocea lui este terifiantă, pare oarecum detașat.

— Dacă nu vrei să ne jucăm, știi cum să mă oprești. Tot ce trebuie să faci e să rostești cuvântul.

— Oprește-te.

— Nu-i ăsta.

Nu se opreşte şi asta nu mă surprinde deloc. Ştiam că nu e cuvântul corect, dar n-am putut să-l zic. N-am putut să rostesc cuvântul de siguranţă. Nu acum, nu pentru asta. Nu pot să ţip „roşu" şi nici măcar „galben" când tot ce vreau e verde. Când tot ce vreau e să-l simt în mine, să mă consume, să fiu aerul pe care îl respiră şi singurul lucru de care are nevoie.

Mintea mi-e în ceaţă şi căldura corpului său care mă presează este bine-venită. O mână mă apasă pe spate, iar cu cealaltă încearcă să deschidă cureaua.

Încerc să mă uit, încerc să văd. Sunt cu faţa lipită de pat şi îmi întind gâtul ca să arunc o privire, dar abia dacă văd ceva, doar un costum închis la culoare în lumina slabă. Nu se dezbracă, nici măcar nu se descalţă. Doar se desface la pantaloni suficient cât să se mişte în voie.

Se aşază între picioarele mele, le desparte şi mă penetrează brutal. Ţip în timp ce intră în mine şi mă umple. Nu mă doare — corpul meu a început să reacţioneze de îndată ce m-a atins.

— La dracu`, eşti aşa de udă, zice el lăsându-se pe mine.

Simt cum costumul lui mi se freacă de piele. Îi simt nasturii reci pe spate.

— Îţi place aşa, nu?

Mă penetrează adânc de câteva ori. Îmi muşc buza ca să mă nu ţip, dar el nu îmi acceptă tăcerea.

— Te-am întrebat ceva, mârâie el.

— Da, icnesc eu, închizându-mi ochii. Îmi place la nebunie.

— Ştiu că îţi place.

Vocea lui se transformă într-un murmur lasciv în timp ce îmi încojoară cu mâna abdomenul şi îşi croieşte drum spre clitoris. Mă lipeşte şi mai tare de el şi mă aşază în aşa fel încât să mă poată penetra şi mai adânc.

— Eşti o mică păpuşă din cârpe, nu-i aşa? Vrei să fii întoarsă pe toate părţile, vrei să te folosesc cum vreau. Pentru că ştii... la naiba, chiar ştii...

Mă penetrează atât de tare încât simt cum durerea îmi străpunge abdomenul.

— Eşti jucăria mea preferată.

N-ar trebui să mă excite aşa de mult, dar cuvintele astea aprind o scânteie în interiorul meu. Fiorii îmi cuprind întreg corpul, din creştetul capului până-n vârful picioarelor. Îi răspund cu pasiune, incredibil de sincer, pentru că nu mă pot abţine să spun asta.

— Vreau să fiu.

— Eşti, spune el, în timp ce îmi atinge clitorisul şi mi-o trage mai tare... şi mai tare... şi mai tare cu fiecare mişcare a şoldurilor. Am ştiut de când am văzut zâmbetul ăla timid şi ochii ăia mari şi inocenţi. Era greşit... la naiba, era aşa greşit s-o vreau, să te vreau, dar n-am putut rezista.

Vorbeşte greoi, cuvintele îi ies ca nişte gâfâieli.

— Am crezut că mă pot juca puţin cu tine şi apoi să-ţi dau drumul, dar de îndată ce te-am avut, Karissa, a trebuit să te păstrez. N-am putut să renunţ.

— Atunci n-o face, şoptesc eu.

Nu ştiu dacă am spus-o suficient de tare încât să mă audă, dar el mă strânge şi mai puternic, îmi mângâie clitorisul şi mai tare, mă penetrează şi mai tare în timp ce îmi şopteşte în ureche.

— N-o s-o fac, zice el. Nu pot. Eşti a mea acum.

Degetele lui fac minuni. Simt cum mă destram, prinsă în îmbrăţişarea lui, captivă sub el, dar nu m-am mai simţit niciodată atât de liberă. Plăcerea îmi cuprinde întreg corpul şi îmi şterge cu buretele fiecare urmă de anxietate, fiecare grijă şi nesiguranţă avute vreodată. Mă răvăşeşte, apoi mă întregeşte, mă umple cu tot ce zice, cu tot ce face. Mă face să simt ceea ce el crede.

Sunt frumoasă.

Sunt specială.

Sunt a lui.

Nu mai spune nimic. Încetinește și lasă orgasmul să mă cuprindă, ca mai apoi să se risipească, înainte să mă întoarcă iar.

Dint-odată se transformă într-o bestie care mă pipăie, mă zgârie și face ravagii pe fiecare centimetru din corpul meu la care poate ajunge. Mi-o trage fără milă până în punctul în care nu mai pot gândi. Nu pot decât să accept, să absorb impactul. Scot doar niște sunete incoerente cauzate de ospățurile lui animalice.

Pot oricând să rostesc cuvintele; sunt foarte aproape să zic „galben" de fiecare dată când devine așa brutal încât nu mai pot respira, dar mă abțin iar și iar, și trag adânc aer în piept. Nu vreau să se oprească. Nu vreau să încetinească. Nu vreau să se stăpânească. Vreau tot ce-mi oferă. Mâinile lui sunt puternice, corpul lui este precum oțelul, dar când mă penetrează mă gândesc că poate ce e în interior are cea mai mare greutate.

Își curăță sufletul și, indiferent de cât de înfricoșătoare cred că sunt cele mai întunecate părți ale lui, vreau tot.

Vreau să văd asta.

Iese din mine ca să termine și stă acolo în genunchi, trăgându-și răsuflarea, înainte să se dea jos de pe mine. Nu pot să mă mișc. Nu pot să fac nimic, pot doar să stau întinsă acolo. Cred că acum sunt una cu patul, nimic mai mult decât un fir care a început să se destrame. Stă în tăcere și, chiar dacă țin ochii închiși, știu că mă privește. Pot să-i simt privirea.

O clipă mai târziu, se lipește de mine și îmi mângâie delicat spatele. Am pielea plină de pistrui, o moștenire de la tata... singurul lucru pe care mi l-a dat bărbatul ăla.

Naz trasează o linie cu degetul între ei, așa cum am făcut și eu cu cicatricile de pe pieptul lui, de parcă unește punctele ca să formeze o imagine. Am deschis ochii, dar nu mă mișc. Nu vreau să-l întrerup.

Mă calmează.

— Ce desenezi? îl întreb încet.

— Viitorul.

Zâmbesc în sinea mea.

— Cum arată?

— Încă nu sunt sigur, zice el. Încă se formează.

E liniștit, relaxat, încă îmbrăcat complet și ghemuit lângă mine, nu arată nicidecum precum cineva care tocmai mi-a tras-o fără milă. Este un uriaș blând, inofensiv și moale, ca un ursuleț de pluș.

Doar că, în adâncul sufletului meu, știu că nu e.

Și atunci când se uită la mine și văd întunericul de la suprafață, îmi amintesc că omul ăsta umblă cu monștri.

Iar unul dintre ei s-ar putea să existe chiar în interiorul lui.

Capitolul zece

Mă bosumflu.

Fac niște ochi de căţel şi îmi tugui încruntată buzele.

Of, jalnic.

Cam atât cu femeia puternică de azi-noapte, stăpână pe sexualitatea ei şi care ştie ce vrea de la viaţă. M-am întors în trecut cu zece ani la preadolescenta bosumflată şi capricioasă care îi face mamei sale scandal pentru că nu vrea să-i dea voie să iasă după lăsarea întunericului ca să meargă la o petrecere organizată la şcoală.

— E atât de nedrept, murmur eu, ghemuindu-mă în scaunul răcoros de piele.

Rochia elegantă de aseară pare ridicolă în dimineaţa asta. Este atât de mare, ostentativă şi grea.

Naz chicoteşte lângă mine. Stă cu picioarele ridicate în timp ce costumul lui e aranjat pe jumătate, nodul de la cravată este slăbit, iar sacoul şi vesta sunt lângă el, pe banchetă. Stă cu ochii în telefon, atent la ce-o fi făcând. Habar n-am.

— Eşti singura persoană vinovată, zice el. Ţi-am zis că eşti bine-venită la mine acasă.

— Dar tu ai treabă şi încă port rochia asta, şi chiar trebuie să fac un duş, şi oricum am un curs dimineaţă, aşa că ar trebui să mă întorc la cămin.

— Mi-ai mai zis.

E a treia oară când îi enumăr toate pretextele, dar nu par mai convinsă decât prima dată. Sigur, toate sunt adevărate, însă nu vreau să-mi iau la revedere de la bărbatul ăsta.

Așa că mă bosumflu și mai tare.

— Să știi că am apă caldă, spune el, și haine curate.

— Haine de femei?

Râde iarăși.

— Mi-e teamă că nu, dar sunt sigur că am ceva care să ți se potrivească.

— Pun pariu că aș arăta grozav într-unul dintre costumele tale.

Asta îi atrage atenția. Se uită curios la mine pentru o clipă, cu o sprânceană ridicată.

— Ha.

Ha. Atât zice înainte să-și întoarcă privirea în telefon.

— Și mâine am ore, îi atrag eu atenția.

— Pot să te duc acasă dimineață, zice el.

— Dar n-ai chestii de făcut? Nu vreau să te deranjez.

— Ba am, dar nu m-ai deranja.

Are un răspuns pentru toate. Cu toate astea, stau bosumflată pe bancheta din spate în timp ce șoferul traversează Greenwich Village, direct înspre NYU. Mașina oprește pe alee și șoferul coboară. Naz își lasă telefonul jos, îmi ia obrazul în palmă și se apleacă să mă sărute.

Nu știu ce să mai spun, având în vedere că am zis tot ce era de zis când i-am mulțumit la nesfârșit pentru noaptea minunată, așa că nu zic nimic și mă dau jos când șoferul îmi deschide portiera. Merg desculță, cu pantofii în mână, și îmi scot legitimația din poșetă ca să intru în clădire.

Mă simt privită în timp ce străbat foaierul. Simt perechile de ochi în timp ce aștept liftul, cât urcă, perfect conștientă că merg pe calea rușinii.

Dar nu mă rușinez, câtuși de puțin.

Când ajung la etajul al treisprezecelea, străbat holul și merg direct în camera mea din colț. Muzica rap răsună prin pereți. Apăs clanța, recunoscătoare că Melody nu încuie niciodată ușa, pentru că nu cred că am cheia la mine. Când deschid, îi aud vocea.

– O, Doamne, o, da! Așa, da.

Bufniturile patului lovindu-se de perete sună ca un ciocan pneumatic. Mă opresc imediat, pentru că nu vreau să văd ce se petrece înăuntru. Îmi iau mâna de pe clanță și închid ușa. Pentru că ea țipă foarte tare, niciunul dintre ei nu aude ușa.

– O, Paul, iubitule, mă simt așa de bine!

Plec dezgustată, dând din cap. *Penibil*. În drum spre lift, îmi scot telefonul și oftez resemnată în timp ce formez numărul. Apăs pe butonul liftului fix când răspunde.

Naz trece peste orice formă de salut.

– Te aștept jos, zice el.

Și chiar așa și e. Mașina e parcată în continuare exact unde era când am plecat. Șoferul așteaptă pe alee. Îmi deschide portiera și intru. Îl văd pe Naz că este în continuare concentrat la telefon, dar e la fel de degajat.

Se uită la mine când portiera se închide.

– Ha.

– Ha, repet eu. Ce înseamnă asta?

E al doilea cuvânt preferat de el, după „prostii".

– Înseamnă că nu ți-a luat așa de mult pe cât am crezut să te răzgândești. Mă așteptam să te schimbi măcar înainte să regreți.

– Și, ce, aveai de gând să aștepți aici? întreb eu.

— Cât de mult era nevoie.

— Și dacă nu mă răzgândeam?

— Te-ai fi răzgândit, spune el prozaic. Mă placi.

— Oare?

— Da.

Râd, dar nu-l contrazic, pentru că, da, îl plac. Îl plac mult, atât de mult încât mi-e frică să recunosc. Și după felul în care se uită la mine și după zâmbetul din colțul gurii, bănuiesc că s-ar putea să știe la ce mă gândesc, s-ar putea să știe cât de mult îl plac.

— E OK, pentru că și eu te plac.

E frig la el acasă. Văd aburii fiecărei expirații, un nor de ceață în jurul meu. Tremur și mă cuprind cu brațele în jur, dar frigul nu pare să-l deranjeze pe Naz. Își lasă sacoul și vesta pe canapeaua din living în timp ce mă privește.

— Știi unde e baia. Du-te și fă un duș fierbinte. O să dau drumul la căldură cât ești sub duș.

Ezit.

— Și o să trebuiască să pun iar rochia pe mine?

— Nu, o să-ți las ceva pe pat cu care să te îmbraci.

Ure singură la etaj. E întuneric, chiar dacă soarele e sus pe cer, de parcă jumătate din casa lui este mereu învăluită în umbre. Mă duc direct în baie, închid ușa și dau drumul la apa fierbinte ca să se mai încălzească înăuntru. Îmi întind mâna la spate și mă chinui să-mi deschid fermoarul rochiei. Mi-o dau jos. Nu sunt sigură ce să fac cu ea, așa că o las într-un colț. Mă bag sub duș și tresar atunci când mă atinge apa fierbinte, dar nu îndrăznesc s-o dau mai rece. E prea frig.

Stau sub duș până mi se încrețește pielea și devine roz. Profit cât pot, bucurându-mă de apa care îmi atinge pielea. Presiunea se simte ca niște mâini care îmi masează mușchii încordați și îmi atenuează durerile. Am niște vânătăi estompate pe corp, rămășițe ale strângerii lui

puternice, ale felului în care mi-a posedat corpul, de parcă era doar al lui.

Folosesc niște săpun, și chiar puțin din șamponul lui, și ies din duș mirosind a Irish Spring și Frizz-Ease pentru bărbați. Mi se face pielea de găină de îndată ce simt aerul rece. Mă usuc, apoi mă înfășor într-un prosop alb gros și fug din baie.

Așa cum a zis Naz, hainele sunt pe pat — o pereche de pantaloni negri de trening și un maiou alb simplu. Las prosopul jos și mă îmbrac, încruntându-mă că nu am chiloți și sutien. Trebuie să răsucesc pantalonii de câteva ori în talie ca să stea pe mine, dar tot îmi sunt lungi și îi târâi după mine.

Cobor cu mâinile încrucișate la piept căutându-l pe Naz și întrebându-mă unde oare a plecat. Mă îndrept spre biroul lui atunci când nu-l găsesc nicăieri și îi aud vocea în timp ce mă apropii de ușă.

— Da, ai dreptate, e mai complicat decât mă așteptam.

Stau la câțiva metri de ușă. Îmi dau seama că vorbește la telefon și nu vreau să-l întrerup. Știu că ar trebui să plec, să-i ofer puțină intimitate, dar rămân.

Din curiozitate, să zicem.

— Nu m-am răzgândit, zice el, și nici nu o s-o fac. Știi bine că nu fac treburile pe jumătate, mai ales o chestie de genul ăsta. Aștept de mult timp clipa asta, Ray. La fel de mult ca tine.

Încep să tremur. Nu sunt sigură dacă din cauza frigului sau a numelui.

— Santino trage de timp, spune el. O să-i mai fac o vizită săptămâna asta și o să-l pun pe jar ca să fac rost de dosar.

Un dosar? Asta vrea?

— Nu, nu vreau să fac asta dacă nu e nevoie. Ți-am zis, datele problemei s-au schimbat... e complicat. Santino

o să-și facă treaba. Știi tu, îi e frică să se bage și să nu intre în belea. A crezut că nu va mai trebui să mă vadă după ce ți-a dat banii, dar ar trebui să știe că nu toate datoriile se șterg cu bani.

Face o pauză un moment. Tăcerea este asurzitoare. Inima îmi bate așa de tare, încât mi-e teamă că o să audă și o să afle că sunt aici. Dar, o clipă mai târziu, începe să râdă.

— Haide, Ray, mă știi doar. Știi că îmi place să mă joc cu focul. Este una dintre specialitățile mele.

Continuă să vorbească, dar nu-l mai aud. Mă îndepărtez de ușă și fug la etaj atunci când cred că sunt în siguranță și nu-mi va auzi pașii. Mă întorc în baie și iau rochia. O duc în cameră, unde prosopul e încă pe podea. Îl ridic și pe ăla. Mă uit în jur după un coș de rufe, dar nu e niciunul. Mă întorc și dau să ies din cameră să caut unul și pe-afară, când aproape mă izbesc de corpul care blochează ieșirea. Mă sperie atât de tare încât scot un țipăt strident și aproape îmi cedează genunchii. Naz stă în ușă și mă privește suspicios, în timp ce eu strâng rochia la piept.

Nu l-am auzit când a urcat.

— Te sperii ușor, zice el. Voiam doar să văd ce faci. Ai dispărut o vreme.

— Da. Eu... am stat mult sub duș și n-am vrut să ies pentru că era bine și aici e frig... de ce e frig?

Nu mă pricep deloc să mint. Știu asta.

Se uită la mine de parcă și el știe asta.

— Am uitat să dau drumul la căldură ieri înainte să plecăm, spune el. Temperatura a scăzut în timpul nopții. Am aprins șemineul din birou, acolo e cald.

— O, super, zic eu, cu rochia și prosopul în brațe. Aveam de gând să las astea undeva... unde ar trebui.

Mi le ia din mână și îmi face semn să ies. Trec pe lângă el și cobor înapoi la parter. E fix în spatele meu. Intră

în dreapta într-o cameră în care n-am mai fost niciodată — spălătoria. Lasă hainele și mă urmează în birou.

E cald și mă bucur de senzație în timp ce mă îndrept fix spre sursă. Simt căldura flăcărilor de la câțiva metri depărtare. Nu îmi mai e frig, dar nici asta nu mă scapă de pielea de găină.

— Ce zici de un film? sugerează el.

— Sigur. Alegi tu de data asta.

— Ai văzut *Doisprezece oameni furioși*?

Îmi amintesc, este filmul lui preferat. N-am auzit niciodată de el, așa că clatin din cap. Pare deranjat.

— Ha, va trebui să remediem asta.

Pornește filmul în timp ce eu iau loc pe canapea. Se pare că este un film alb-negru. Naz se așază lângă mine, îmi înconjoară umerii cu brațul și mă trage spre el. Oftez și mă cuibăresc lângă el.

Este tăcut, absorbit de film. Mă mângâie absent, gâdilându-mă și luându-mi gândul de la film. După o vreme, se apleacă și mă sărută pe creștet.

— Miroși ca mine.

— Am folosit șamponul tău. Și săpunul tău. Sper că nu te deranjează. Probabil ar fi trebuit să te întreb întâi.

— Ți-am zis să te simți ca acasă, zice el. Nu vreau să crezi că trebuie să mergi pe vârfuri, să te temi că ai făcut ceva în neregulă sau că ai auzit ceva ce n-ar trebui, cum ar fi o conversație la telefon.

Simt cum îmi îngheață sângele în vine. Și-a luat ochii din ecran și se uită la mine.

— Eu...

Nu știu ce să zic.

— E în regulă, spune el.

Cuvintele alea mă liniștesc.

Mă sărută iar pe creștet și închidem subiectul, revenind la film. După câteva minute, Naz începe să râdă.

— Spune-mi... m-ai căutat măcar pe Google?

Mă încordez.

— Poftim?

— Haide, zice el, foindu-se în neștire în timp ce eu mă ridic. Nu-mi spune că nu ai căutat informații.

Pufnesc. Sigur că l-am căutat pe Google. Am făcut asta după ce m-am trezit în patul lui în prima dimineață, fix după ce am aflat cum îl cheamă. Nu sunt proastă. Ce femeie n-ar face-o?

— Da... am căutat. Dar mă poți învinovăți?

— Sigur că nu, zice el. Ai găsit ceva?

— Nu, bombăn eu. Nimic.

— Dezamăgitor, zice el pe un ton glumeț. Dar, dacă te consolează cu ceva, nici eu nu prea am avut noroc cu tine.

— M-ai căutat pe Google?

— Sigur că da, spune el. Nu poți să fii niciodată suficient de precaut. A trebuit să mă asigur că erai cine susțineai că ești.

Capitolul unsprezece

Schimbarea nu se întâmplă peste noapte. Nu există un buton care, odată apăsat, poate să modifice ca prin magie totul.

Schimbarea vine uşor-uşor.

Pe zi ce trece.

De la o oră la alta.

Este ticăitul unui secundar care se mişcă încet. Nu îţi dai seama până nu termină. Minutul s-a dus pentru totdeauna şi eşti aruncat în următorul. Timpul tot trece, indiferent dacă vrei sau nu.

Înainte să-ţi dai seama, ţi-e greu să-ţi aminteşti cum era lumea, persoana care erai atunci. Erai prea concentrat pe lumea din jurul tău.

O lume plină de promisiuni.

O lume plină de entuziasm.

O lume plină de Naz.

Nu-mi pot imagina altfel lumea.

Nu sunt sigură când s-a întâmplat, când a fost secunda care m-a adus la disperare, care m-a împins peste margine şi m-a făcut să cred că pot zbura fără aripi. Bărbatul acesta a devenit bătăile inimii mele şi sângele care îmi curge prin vene, furând bucăţica de suflet pe care am ţinut-o mereu ascunsă. A trecut peste toate platoşele mele şi mi-a dărâmat toate zidurile în doar câteva secunde, unul după altul, schimbând încet totul.

— Te-ai schimbat.

Stau cu telecomanda televizorului în mână și o privesc pe Melody în celălalt colț al camerei. Schimbă programele de zece minute și o fac atât de rapid încât lumina ecranului se comportă ca un stroboscop. Stă zgribulită în pat cu manualul de filosofie în poală.

— Poftim?

— Te-ai schimbat, repetă ea.

Mă holbez la ea.

— Avem un afurisit de test despre Confucius într-o oră și nu cred că ți-ai deschis cartea toată dimineața. De obicei, tu ești aia care citește până în ultima clipă, dar acum pare că nu dai nici doi bani pe testul ăsta. Ești foarte relaxată, n-ai nicio grijă. Confucius spune că te-ai schimbat.

Râd.

— E inutil. Aș putea să răspund corect la toate întrebările la test și nemernicul acela tot mi-ar scădea puncte pentru că am uitat niște diacritice sau ceva de genul.

— Și ce, ai de gând să renunți?

— Adevărata cunoaștere este să-ți cunoști dimensiunea ignoranței.

Ridică din sprânceană.

— Ești drogată?

— Nu, râd eu. E din Confucius. Înseamnă că nu contează dacă deschid sau nu cartea, Melody. N-o să știu niciodată totul, oricum n-o să înțeleg cum trebuie. În fine, sunt OK cu asta.

Pare șocată.

— Te-ai schimbat mai mult decât Biggie Smalls[19].

— S-a schimbat? întreb ridicând din sprânceană.

19 Rapper american crescut în Brooklyn, New York (n. red.).

– A fost un sărăntoc, apoi un nesuferit și acum are stil, nu-i așa?

Râd în timp ce ea fredonează una dintre melodiile lui. Mă sprijin de perete și îmi întind picioarele pe pat.

– Ei bine, și tu te-ai schimbat. Nu te-am văzut niciodată învățând așa de mult la o materie. Cum de se întâmplă asta?

– Paul a luat nouă anul trecut la cursul lui Santino, așa că vreau și eu să iau nouă, ca să nu creadă că sunt vreo proastă sau ceva.

– N-ar trebui să te schimbi pentru un tip.

– Ha, uite cine vorbește! Ai trecut de la cizme la preț redus la pantofi Jimmy Choo de nouă sute de dolari.

– Asta tot un rapper o zice?

– Nu, asta a fost de la mine. Mi-a ieșit bine, nu-i așa?

OK, poate ea nu s-a schimbat *așa* de mult.

– Oricum, sunt tot eu. Eu cu mai multe lucruri.

Mult mai multe lucruri.

Mă uit prin toată camera când spun asta. Jumătatea mea de cameră începe să semene cu cea a lui Melody. Camera noastră a devenit mult prea mică pentru câte avem de îngrămădit. Un lucru pe care l-am învățat rapid a fost că Naz e generos și nu ezită niciodată să mă răsfețe cu tot ce-i mai bun. Pantofi. Haine. Flori. Orgasme.

Atât de multe orgasme date naibii.

Mă pot descurca fără lucrurile materiale și îi zic asta mereu, dar numai o fraieră ar refuza un orgasm de la el.

– Faza e, zic eu, întorcându-mă spre Melody, că n-ar trebui să te simți obligată să-l impresionezi pe Paul. Dacă nu e impresionat deja, dacă nu crede deja că ești deșteaptă, atunci dă-l naibii.

Se încruntă la mine, dar nu-mi răspunde pentru că știe că am dreptate. Își lasă cartea deoparte, se ridică,

se întinde și se duce la oglindă ca să se dea cu luciu de buze. Încep să schimb iar canalele la televizor. Sunt mai pregătită ca niciodată. Port jeanși, un pulover și eșarfa mea preferată. Tot ce trebuie să mai adaug sunt cizmele despre care a pomenit Melody.

— I-ai spus mamei tale? întreabă Melody.

— Ce să-i zic?

— Despre „sponsorul" tău.

Mă strâmb și îmi dau ochii peste cap. Nu sunt sigură cum să-i răspund.

— În primul rând, nu e „sponsorul meu", e...

— Ce e?

La naiba dacă știu. Iubit sună așa ridicol. Nu definește bine forța naturii care este Naz. E mult prea complex ca să-i pun o etichetă.

— E doar... al meu.

— Ei bine, i-ai zis mamei tale despre el, orice ar fi el?

— Sigur că nu. O să-și piardă mințile, am pufnit eu batjocoritor.

— Crezi?

— Sunt sigură. E femeia care a încercat să mă convingă să nu merg la petrecerea de absolvire a liceului pentru că era speriată. Am căutat să-i explic că o să fie supraveghetori, dar asta a speriat-o și mai tare. Aproape că a plâns când am insistat să merg. Mi-a zis că nu e sigur, că trebuie să-i promit că n-o să plec de la petrecere, că n-o să merg nicăieri singură cu cineva fără să știe ea. Mă mir că n-a stat în parcare să mă urmărească în tot timpul ăla.

Fac o pauză.

— De fapt, cred că a făcut asta. Dar ideea e că sunt toate șansele să facă infarct dacă îi spun despre Naz.

— Tot va trebui să-i zici până la urmă.

— O s-o fac. Dar trebuie să-mi petrec următorul weekend cu ea, așa că aș prefera să nu-mi facă crize când încerc să-i explic ceva ce abia înțeleg eu.

— Nu te invidiez, murmură Melody, atentă la reflexia ei în oglindă. De fapt, mint. Sunt invidioasă pentru pantofii ăia negri Louboutin pe care i-ai primit. Ar arătă grozav cu rochia pe care o s-o port diseară.

— Îi poți împrumuta.

Se întoarce ca să mă privească mai bine.

— Serios?

— Da, de ce nu? Tu m-ai lăsat tot timpul să împrumut haine de la tine.

Mai degrabă m-a forțat, dar e cam tot aia.

Chițăie și vine în fugă spre mine ca să mă îmbrățișeze, dar o gonesc ca să mă pot încălța. După ce îmi adun lucrurile, îmi pun rucsacul în spate.

— Mergi așa? întreabă Melody. Cu pulover și eșarfă?

Îmi dau ochii peste cap.

— E doar un test. Și așa trebuie să mă întorc ca să fac duș pentru diseară. Cui îi pasă cum arăt?

Melody ridică din umeri, își ia lucrurile și mă urmează. În 15 minute parcurgem drumul înspre clădirea în care se ține cursul de filosofie. E mare aglomerație, iar studenții sunt într-un du-te-vino frenetic. Melody trăncănește ca de obicei plină de viață când intrăm în clasă.

Santino stă la catedră, cu mâinile împreunate în față, și urmărește cu privirea studenții în timp ce ne așezăm. Stăm în locurile noastre obișnuite din spate, dar chiar și de acolo îmi pot da seama că arată ca naiba, cu ochelarii strâmbi și părul neîngrijit.

— Se pare că Diavolul n-a dormit, spune Weston, fost prea ocupat să tortureze niște sufleți sărmane ca a se odihnească.

Nu irosește deloc timpul și ne împarte testele înainte să se așeze toată lumea. De îndată ce-i primesc, arunc o privire pe el, evaluând potențialele probleme. O mare parte sunt întrebări cu răspuns multiplu, dar chiar și cele câteva exerciții cu răspuns deschis par destul de ușoare.

Dacă nu trec, am încurcat-o.

O aud pe Melody cum pufnește lângă mine în timp ce eu parcurg lejer testul. Termin în 15 minute. Restul clasei termină la scurt timp după mine. Melody e ultima, mai are 20 de minute la dispoziție. Santino strânge testele și, în loc să ne dea drumul mai devreme, ia o bucată de cretă și scrie un singur cuvânt cu majuscule pe tablă.

CRIMĂ.

Se aud niște șușoteli în sala de clasă. Le amuțește atunci când ia afurisitul ăla de indicator. Dă așa de tare cu el de catedră încât mă mir că nu s-a rupt.

— Ridicați mâna, spune el. Cine crede că e greșit să comiți o crimă?

Toată lumea ridică mâna în același timp.

Se uită la noi.

— De ce?

La fel de repede, aproape toată lumea lasă mâna jos. Santino se uită la cei care au rămas cu mâna ridicată și arată înspre un tip din primul rând.

— Pentru că este ilegal.

Santino se uită la el de parcă e un prost, înainte să arate spre fata de lângă el.

— Este imoral, zice ea. Este

Trece mai departe. Îi numește pe alții care dau cam aceleași răspunsuri. După ce vorbește toată lumea care s-a oferit, se uită iarăși la noi și clatină din cap.

— De ce știți cu toții că e greșit să ucizi, dar nu puteți să-mi ziceți de ce e greșit, cu excepția faptului că e și atât? E greșit deoarece crima este ilegală; este ilegală pentru că este greșit; este greșit pentru că este imorală; este imoral pentru că este greșită. Dar de ce?

Liniștea este asurzitoare.

— Ridicați mâna, zice el. Cine crede în pedeapsa cu moartea?

Majoritatea ridică mâna, inclusiv Melody. Ezit, dar într-un final o ridic. Nu sunt așa de tâmpită încât să vreau să mă pună să răspund. Rânjește, cu o privire de om nebun ce trece peste mâinile noastre ridicate.

— Aha, deci nu credeți că e greșit să omori?

Lumea începe încet să lase mâna jos.

— Dacă definim crima ca fiind uciderea premeditată a unei alte ființe, nu e trimiterea cuiva la moarte tot crimă? De ce e atât de corect într-un caz și atât de greșit în celălalt?

— Pentru că oamenii care urmează să primească pedeapsa capitală sunt criminali, zice același tip de mai devreme, fără să mai ridice mâna de data asta.

— Deci, e în regulă să omori dacă și persoana aia a omorât la rândul ei? întreabă Santino. Justiție egală? Ochi pentru ochi?

— Da, zice tipul. Dar asta nu e crimă. Crimă este atunci când omori pe cineva nevinovat.

— Știați că, spune Santino, lovind ușor podeaua cu indicatorul, de când a fost reintrodusă pedeapsa capitală, o sută treizeci și nouă de oameni condamnați la moarte au fost exonerați și eliberați? În timpul ásta, am executat peste douăsprezece mii de oameni. Câți credeți că erau nevinovați? Poate că niciunul, dar dacă măcar unul a fost,

nu înseamnă că e crimă? Până la urmă, ați omorât un om nevinovat.

Toată lumea tace... cu excepția aceluiași tip.

— Din păcate, au trebuit să moară, dar este pentru binele nostru comun.

— Și fix asta ar zice mulți criminali despre victimele lor, spune Santino. Deci, încă o dată, ridicați mâna. Cine crede în pedeapsa capitală?

De data asta, doar câțiva curajoși se încumetă să mai ridice mâna.

— Un eseu de două pagini despre crimă, spune el, întorcându-se cu spatele la noi și fluturând din mână, semn că s-a încheiat cursul. Până marți.

Un vaiet colectiv străbate încăperea. Este weekendul de Paște. Mă ridic și îmi iau rucsacul, îndreptându-mă spre ușă împreună cu Melody. Străbatem clădirea și, când ies afară și ridic privirea din pământ, dau nas în nas cu Naz. Stă rezemat de Mercedesul parcat chiar în față și se uită la mine.

— Hei, bună, zic eu când se îndreaptă spre mine, dorindu-mi să mă fi aranjat puțin totuși.

— Hei.

Mă sărută în colțul buzelor înainte să se întoarcă spre Melody.

— Bună din nou.

— Bună, zice ea zâmbindu-i amabil, înainte să-și întoarcă privirea spre mine. Ne vedem în cameră, Kissimmee.

Naz ridică din sprânceană în timp ce Melody se îndepărtează.

— Kissimmee?

— Așa îmi zice mama, răspund eu, ridicând din umeri. E un fel de joc de cuvinte.

– Kissimmee, spuse el din nou. Ca orașul din Florida?

– Da. Deci, ce faci aici? Credeam că ne vedem mai târziu.

– Așa e, zice el. Sunt aici în interes de afaceri.

– A! exclam, uitându-mă ciudat la el. Atunci te las să-ți faci treaba. Ne vedem mai târziu?

– N-aș rata asta pentru nimic în lume.

Mă sărută din nou înainte să plece. Intră în clădire, acum că aproape toată lumea a ieșit. Privesc lung spre ușă. Aș minți dacă aș zice că nu eram tentată să mă duc după el înăuntru, să stau la pândă, să văd ce face, dar mă abțin. M-a prins aproape de fiecare dată și știu că, dacă l-aș urmări, m-ar prinde iar.

Oftez, mă întorc și o iau spre cămin.

Câteva ore mai târziu, când mă întâlnesc iarăși cu Naz, pare să aibă o stare ciudată. Nici măcar nu se uită la mine atunci când intru în mașină și mă așez în dreapta, nici măcar nu are intenția să se dea jos ca să-mi deschidă portiera. Nu aștept de la el asta și nici nu am nevoie, dar mă impresionează când e galant.

De îndată ce îmi pun centura, întoarce mașina și intră în trafic, fără să rostească vreun cuvânt. E foarte atent la drum. Se uită ba în față, ba în oglinda retrovizoare, fără să se întoarcă măcar o dată spre mine. Mă așez mai confortabil în scaun și păstrez tăcerea în timp ce mergem prin Manhattan spre pod.

Trebuia să mergem la cină. Nu sunt sigură unde, dar m-am aranjat pentru asta, ba chiar mi-am luat și perechea nouă de pantofi cu toc pe care mi-a cumpărat-o. Dar când ne îndreptăm spre cartierul lui, e evident că mergem direct la el acasă.

Mă întorc spre el, confuză, și încep să vorbesc, când pentru prima dată se uită la mine. Privirea pe care mi-o aruncă mă face să-mi înghit cuvintele. E întunecată și îmi

spun că starea lui proastă e mai mult decât ce se vede la suprafață.

Cred că prefer liniștea în locul cuvintelor pe care le-ar putea rosti.

În schimb, mă întorc și mă uit pe geam în timp ce trecem pe lângă tot felul de case. Vin așa de des aici încât le recunosc. Ajungem și tot nu vorbește. Iese din mașină și așteaptă să merg înaintea lui.

Descuie ușa și mă însoțește în interior. Tăcerea asurzitoare amplifică sunetul zăvorului. Încuie iarăși ușa. Tresar fără să vreau la zgomot și mă uit la el.

— E totul în regulă? întreb, fără să mă mai pot abține.

A trecut ceva timp de când nu m-am mai simțit așa de agitată în preajma lui. M-am obișnuit cu el, dar acum atmosfera pare altfel. El parcă e altfel. Eu sunt obișnuită cu tipul meu relaxat, arogant, șarmant și neobosit, nu cu bărbatul încordat și intimidant din fața mea.

Dă din cap și își scoate sacoul înainte să se întoarcă spre mine.

— De ce?

— Pari... iritat.

— A fost o zi lungă, zice el. E în regulă dacă o să comandăm aici ceva de mâncare?

— Sigur.

Se îndreaptă spre bucătărie și aprinde lumina. Îl urmez, apoi mă opresc în pragul ușii și privesc în jur. N-am prea fost pe aici, dar se pare că nici el, pentru că e imaculată. Totul strălucește și lasă impresia că este nou-nouț.

Naz ia un meniu de catering dintr-un sertar de lângă frigider. Scoate apoi telefonul din buzunar și formează numărul. E un local cu specific italian. Comandă o pizza

mare cu pepperoni. Ezită și se întoarce spre mine, cât timp e încă la telefon.

— Aveți ceva cu ciocolată? Da, ciocolată, ceva desert.

Rămâne tăcut pentru o clipă, apoi ridică tonul.

— Am zis ciocolată. Nu știu pe ce lume trăiești tu, dar panna cotta cu fructe de pădure nu este ciocolată. Dacă vrei să mă tratezi ca pe un fraier care nu știe ce e o afurisită de panna cotta, o să-ți arăt eu cine e fraierul.

Mă încordez și-l privesc șocată cât furia lui iese la iveală.

— Dă-mi-le pe amândouă. Da. Și grăbește-te, zice el înainte să arunce meniul înapoi în sertar.

Închide, își aruncă telefonul pe masă nepăsător și trece pe lângă mine fără să zică nimic. Cu stomacul ghem, mă uit lung la telefonul lui, în timp ce el urcă la etaj.

Nu-l urmez.

În schimb, mă duc în biroul lui. Nu aprind lumina și nici nu ating ceva.

Mă așez pe canapea și îmi scot telefonul. Mă joc cu el ca să-mi distrag atenția. I-aș da mesaj lui Melody, dar e pe drum. Merge să-i cunoască pe părinții lui Paul și să petreacă Paștele cu ei, și nu vreau s-o încarc cu problemele mele.

Durează ceva până se întoarce Naz. Nu-l aud, niciodată nu-l aud, dar apare în birou și aprinde lumina când intră. Stau cu ochii pe ecran în timp ce lovesc păsările colorate cu degetul, dar îi simt privirea.

Simt cum se uită fix la mine.

Vocea lui e mai lentă, mai calmă, atunci când mă întreabă:

— Ce faci?

— Omor porci.

Râde fără prea mult haz.

— Distracția mea preferată.

Mă uit la el.

— Te joci Angry Birds? îl întreb.

Nu mi-l pot imagina omorându-și timpul cu jocuri de genul ăsta.

— Sigur, ce-o fi.

Se așază pe canapea lângă mine și îmi zâmbește. Asta mai destinde atmosfera. S-ar putea să fie supărat, dar nu e supărat pe mine.

— Ești frumoasă în seara asta. Mă simt prost că nu te-am scos în oraș. Ar trebui să mă mândresc cu tine.

— E în regulă, spun în timp ce îmi las telefonul deoparte și mă întorc ca să mă uit la el. Nu mă deranjează să stau în casă. Îmi place aici.

— Bun, pentru că îmi place să fii aici.

Se apropie și mai mult de mine, îmi cuprinde fața în palme și îmi mângâie buzele. Cred că o să mă sărute, așa că îmi țin respirația de nerăbdare, dar el se concentrează pe altceva.

— Deci, cum merge școala?

— E OK.

Am mai vorbit despre școală înainte, dar asta e prima oară când mă întreabă direct dacă îmi place.

— Sunt OK cam toate cursurile mele.

— Cum e filosofia?

— Groaznică.

— Ha.

Își ia mâna de pe fața mea.

— Dacă devine și mai groaznică, dă-mi de veste și o să am eu grijă de asta.

— Vrei să dai testele în locul meu? Să-mi faci temele?

— Ce vrei tu.

Un zgomot puternic răsună în toată casa. Se încordează dintr-odată și-și îndreaptă spatele. A încremenit, de parcă a fost transformat în stană de piatră de privirea Medusei. Zgomotul se aude din nou.

– Sunt destul de sigură că băiatul cu pizza e la ușă, zic eu.

Mi-aruncă o privire, apoi se ridică și murmură: *„Rămâi aici"*, înainte să plece.

Nu mă mișc de pe canapea și mă joc cu degetele până când el se întoarce cu mâncarea. Așază cutia de pizza pe masă, cu două caserole mai mici deasupra. Sunt curioasă, așa că le deschid și văd că sunt mousse de ciocolată și tiramisu.

– Îți place ciocolata, zice el, arătând spre caserole, de parcă încearcă să explice.

Le-a luat pentru mine.

– Hai, mănâncă. Trebuie să dau câteva telefoane și să mă ocup de niște chestii.

– Tu nu mănânci?

– Nu chiar acum.

– Ți-e teamă că e otrăvită? După cum ai vorbit la telefon cu tipul de la pizzerie, și eu aș fi un pic îngrijorată.

Râde în timp ce pornește televizorul, dă mai tare și lasă telecomanda pe perna canapelei de lângă mine.

– E în regulă. Revin imediat.

Pleacă și mă lasă singură în birou.

Mănânc și schimb canalele la televizor, mai mănânc și iar butonez telecomanda, iar și iar până mă simt sătulă și m-am plimbat deja prin toate programele de câteva ori, oprindu-mă la o emisiune de reality la care nu sunt prea atentă. Mă mai joc pe telefon înainte să mă ridic și să mă plimb prin birou, îndreptându-mă spre rafturile lui de cărți.

Nu știu cât timp trece — cincisprezece, poate treizeci de minute — înainte să intre și să mă surprindă exact când iau o carte veche și uzată de pe raft. *Crimă și pedeapsă*.

— O carte bună, spune el, așezându-se la birou și punându-și telefonul în față. Ai citit-o?

— Nu.

Regret dintr-odată tot ce i-am zis lui Melody mai devreme. Vreau să citesc afurisita aia de carte ca să nu par o toantă în fața lui.

— Ha.

Pun cartea la loc și ating cu vârfurile degetelor cotoarele cărților de lângă ea.

— Ai așa de multe cărți de filosofie, încât cred că ai putea face temele în locul meu.

— E un subiect interesant, zice el. Cel puțin atunci când nu te gândești prea mult la asta.

Mă întorc curioasă spre el.

— Crezi în pedeapsa capitală?

— Da.

Nici măcar nu trebuie să se gândească.

— Crezi că e greșit să omori?

Mă aștept la un alt răspuns empatic, un „da" răspicat, dar de data asta ezită.

— Este o întrebare prea generală. Excluzi omorul legitim?

— Este vreodată legitim?

— Sigur că e.

Mă privește. Pare că vrea să continue, dar ezită din nou.

— Ai auzit vreodată de scândura lui Carneades? V-a povestit Santino?

— Nu.

— Să zicem că suntem naufragiați și vedem o scândură plutind în apă, dar numai unul dintre noi se poate salva cu ea.

— Asta sună ca finalul filmului *Titanic*.

Râde și continuă.

— Tu ajungi prima la scândură, dar știind că o să mă înec dacă nu fac nimic, te împing și ți-o iau. Din cauza asta, tu mori. A fost crimă?

— Da.

— Ești sigură?

Întrebarea lui mă obligă să fac o pauză.

— M-ai omorât pentru scândură.

— Sau doar m-am salvat? întreabă el. Fie mori, fie ești omorât, așa că, da, Karissa, câteodată omorul este legitim.

— Dar nu te-am amenințat.

— Poate că nu, dar tot erai o amenințare.

Mă privește cu ochi critici. Nu știu ce să răspund. Nu știu ce să cred.

— Totuși, e irelevant în cazul ăsta. Ți-aș da scândura, spune el.

— Pentru că n-ai putea să ucizi?

— Pentru că nu te-aș putea ucide.

Cuvintele astea ar trebui să mă sperie. Simt un mic fior pe șira spinării, dar mă cuprinde o emoție ciudată când aud cât e de protector. Orice fată vrea propriul Jack Dawson[20].

Mă apropii de el și mă așez în poala lui, îndepărtându-i picioarele. Îmi pun mâinile în jurul gâtului lui și mă uit fix în ochii lui, savurând urma de emoție pe care o găsesc.

---

20 Personajul principal din filmul *Titanic*, interpretat de Leonardo DiCaprio (n. red.).

Este un vârtej de întuneric și simt cum sunt trasă din ce în ce mai adânc spre fundul abisului.

Mă înec în el.

Își pune mâinile pe spatele meu în timp ce mă trage mai aproape ca să mă sărute. Îi simt erecția puternică prin pantaloni și cum senzația aia mă face să mă încing. E amețitor să știu că am același efect asupra lui pe care îl are și el asupra mea. Tânjesc atât de mult să-l ating, încât îmi tremură degetele.

Îmi cobor mâinile, apuc de curea și dibuiesc catarama pentru o clipă înainte să mă imobilizeze. Mă dau în spate și încep să mă supăr când el se desface la curea, reușind să se deschidă la nasture și la fermoar. Mă trage apoi spre el ca să mă mai sărute o dată.

Nu ratez șansa. În clipa în care mă eliberează, îmi strecor mâna în pantalonii lui și îi ating penisul. Îl scot și îl mângâi în timp ce sărut buzele lui Naz cu toată ființa mea.

Este cald, atât de cald. Simt cum crește în mâna mea și se întărește. Îi ating vârful cu degetul și simt cum devine umed. Dintr-odată vreau să-l gust, să-l ling și să-l bag în gură, dar nu-mi dă ocazia.

Mă ia de șolduri și mă trage înspre el, apoi se freacă de mine.

— Lasă-mă în tine.

Mă trec fiorii.

Nu mă dezbrac, doar îmi dau la o parte puținul material al chilotului meu tanga. Sunt recunoscătoare că am purtat nenorocita asta de rochie până la urmă. Mă ridic pe vârfuri și mă penetrează, dându-mi ochii peste cap.

Îmi mișc șoldurile și îl sărut pasional, savurând fiecare secundă în care este în mine. E diferit de orice altă clipă, un moment de pasiune furat, în care nu ne grăbim să ajungem la linia de finiș sau să sărim disperați garduri

— doar ne bucurăm că luăm parte la cursă. Îi caut mâinile. El mă ia de mână și mi-o așază pe piept. Este cel mai intim lucru pe care l-am experimentat vreodată. Chiar dacă sunt complet îmbrăcată, mă simt cumva expusă, deschisă și vulnerabilă, dar cu toate astea, atât de apreciată. Tipul ăsta m-ar putea rupe în două precum o creangă, dar mă ține ca pe o scândură solidă, de parcă sunt colacul de salvare din apă, mijlocul lui de supraviețuire, singura lui șansă de salvare. Mă ține de mâini așa de strâns încât mă dor degetele, dar pare relaxat, de parcă nu este deloc îngrijorat că o să plutească în derivă.

Încetează să mă mai sărute și își lasă capul pe spate. Închide ochii, își întredeschide buzele și respiră greoi. Îi sărut buzele, obrazul, bărbia nerasă. Buzele mele îi explorează toată pielea. Nu se mișcă. Nu face nimic, doar mă strânge și mai tare de mâini și le trage și mai puternic spre el. Mă simt de parcă încearcă să mă tragă în interiorul lui. Îi pot simți pulsul, bătăile puternice ale inimii care răsună în piept.

E o tornadă de emoții cu care nici nu știu ce să fac, dar îl ador. *Îl* iubesc.

Și știu asta când mă uit la el și văd cât de relaxat este. Vreau fiecare celulă din el în fiecare celulă a mea pentru că mă simt frumoasă atunci când e în mine. Mă simt puternică. Mă simt de parcă știu ce înseamnă dragostea.

Dragostea înseamnă să vezi frumusețea în urât, lumina în întuneric și să accepți că, chiar și atunci când luminile sunt stinse și nu pot să văd ce e în fața mea, o să fie ceva acolo care o să mă ghideze. Dragostea înseamnă să pui totul pe masă, să te lași în mâna altcuiva și să ai încredere în el... să ai încredere să te atingă, să te mânuiască, să te îndoaie, dar niciodată, niciodată să distrugă ceea ce îi oferi.

Și îl iubesc.

La naiba, îl iubesc.

— Te iubesc.

Cuvintele mi se preling de pe buze precum o șoaptă, o răsuflare tremurândă și forțată, în timp ce fluturii din stomacul meu își iau zborul și îmi blochează pieptul până nu mai pot respira.

Deschide încet ochii pentru a-mi întâlni privirea. Nu se mișcă — nu reacționează — și se uită așa de pătrunzător la mine încât mi se pare că îmi străpunge sufletul, de parcă m-a auzit, dar nu-i vine să creadă.

Așa că o să zic din nou.

— Te iubesc.

Acum reacționează. Pare împietrit, de parcă se chinuie să nu tresară. Înainte să pot face altceva, zice în șoaptă:

— N-o spune dacă nu vorbești serios.

— Te iubesc, o zic pentru a treia oară. Te iu...

Mă oprește la jumătatea proprozițiiei. Naz se ridică de pe scaun, cu mine atârnată de el. Mă trântește violent pe birou și simt cum îmi intră chestii în spate. Se așază între picioarele mele și își pune o mână pe șoldul meu ca să nu mă mișc și cealaltă pe gât.

Mă penetrează adânc. Încep să icnesc, dar mă opresc atunci când începe să mă strângă de gât.

Simt cum mă arde îngrozitor pieptul în timp ce încerc să inspir, cum presiunea se adună în interiorul meu.

Mă penetrează cu forță iar și iar și nu-mi eliberează gâtul. Vederea mi se încețoșează și timpul stă în loc, în timp ce degetele lui aspre apasă pe jugulara mea.

Nu pot să respir.

Nu pot să respir.

Nu pot să respir.

Presiunea crește iar și iar până încep să simt că explodez. Îl apuc de braț cu ambele mâini și îl strâng

la fel de tare cum mă ține și el de gât. Mă copleșește un sentiment de groază așa cum n-am mai simțit niciodată. Îl gâtui și încerc să-l dau jos de pe mine, dar e puternic.

Atât de puternic.

Prea puternic.

Secundele par ore. Sunt doar câteva, nu mai multe de zece. Zece secunde care par o eternitate în timp ce mă sugrumă. Presiunea se acumulează până nu mai are unde să refuleze, iar întunericul începe să-mi acapareze privirea în timp ce îmi dau drumul.

E terifiant — felul în care corpul meu pare să fi luat foc, bomba din interiorul meu care mă distruge complet. Trag adânc aer în piept. Simt cum mi se umplu plămânii în timp ce el mai slăbește strânsoarea.

Întregul corp mi se cutremură. Scot un sunet strident, primitiv, inuman. Sunt un afurisit de animal.

Simt cum orgasmul mă răscolește, cum mă gâdilă printre firele de păr și mi se încordează degetele de la picioare. Încerc cu disperare să-mi reglez respirația, dar fiecare spasm muscular mă împedică în timp ce gâfâi... și gâfâi... și gâfâi. Pare că durează o eternitate. Plăcerea este atât de intensă. Mă simt așa de bine, ca în al nouălea cer, încât înainte să se risipească, mi se pare că am fost izbită de pământ.

— Galben, țip eu, abia rostind cuvântul.

Dintr-odată, Naz își ia mâna de pe gâtul meu și încetinește. Nu se oprește, nu iese din mine. Se apleacă peste birou ca să mă privească. Privirile noastre se întâlnesc — pare îngrijorat. Am ochii înlăcrimați și nu mai pot să văd. O lacrimă mi se prelinge pe obraz, iar el o șterge.

Mă ridică, mă așază pe marginea biroului și mă ia în brațe. Pare stăpân pe mișcările lui, atingerea lui este blândă. Mă cuprinde un entuziasm straniu în timp ce corpul meu se relaxează. Simt niște furnicături persistente

în timp ce mă strânge la piept. N-am mai simțit niciodată o așa forță. N-am fost niciodată mai recunoscătoare că pot respira.

Nu m-am simțit niciodată așa vie.

E o nebunie. Poate că eu sunt nebună. Dar aproape că sunt tentată să-i zic s-o facă din nou.

Totuși, nu îi zic. Nu fac nimic.

Nu zic nimic.

Termină și el, nu după mult timp. De data asta, nu mai iese din mine. Simt cum își dă drumul în mine, cum se încordează, cum mă umple pentru prima oară.

Se oprește și îmi șoptește cu respirația întretăiată:

— Și eu te iubesc.

Sunt singură.

Îmi dau seama de asta de îndată ce deschid ochii.

E întuneric beznă în dormitor. E miezul nopții, deși nu sunt sigură cât e ceasul sau cât timp am dormit. Sunt complet goală, dar învelită în cearșafurile lui Naz. Aroma lui mă învăluie.

Mă întorc pe partea mea și încerc să-mi deschid ochii. Mă întind și îmi trec mâna pe așternuturile albe apretate. Partea lui Naz de pat este rece. E plecat de ceva timp.

Mă gândesc să închid iarăși ochii, până când se întoarce, dar mă las cuprinsă de curiozitate.

Unde ar putea să fie?

Mă dau jos din pat, iau cămașa lui Naz de pe podea și mă îmbrac cu ea, încheindu-mă la câțiva nasturi în drum spre ușă. Cobor și aud un foșnet slab atunci când ajung în capătul scărilor. Văd că e lumina aprinsă la spălătorie. Apăs pe clanță și deschid ușa. Mă strâmb, e prea multă

Poartă o pereche de pantaloni de trening închiși la culoare, e desculț, cu pieptul gol și este cufundat în umbre care se risipesc atunci când face un pas în față.

— Ce faci? mă întreabă din nou cu o expresie serioasă, ridicând din sprânceană.

— M-am trezit și tu nu erai, zic eu, strângându-mi și mai tare mâinile la piept în timp ce simt o altă adiere de vânt rece care mă face să tremur.

Înainte să mai pot zice ceva, Naz mă trage de braț înapoi în casă.

Închide ușa, o încuie, apoi îmi zice:

— Nu puteam să dorm.

— Unde ai fost?

— Nicăieri.

— Dar mașina ta nu mai e.

— E în garaj.

— De ce?

— Pentru că acolo o las.

Răspunsurile lui dau naștere și mai multor întrebări, unele pe care nu apuc să i le pun. Se apropie de mine și mă mângâie pe obraz, apoi pe gât. Îmi las capul pe spate, așteptându-mă să continue, dar se oprește. Îmi pune două degete pe gât ca să-mi ia pulsul.

— Ți-a luat-o inima la goană.

— Așa se întâmplă de obicei în preajma ta.

Își mută mâna mai jos în timp ce înghit în sec.

— Te-am speriat?

— Tocmai am zis că da.

— Nu asta am vrut să zic, spune el mutându-și privirea la mâna cu care mă ține de gât.

O, asta.

Încuviințez când privirile noastre se întâlnesc.

— Ți-a plăcut?

Știi înainte să dau iarăși din cap.

Colțul gurii îi tresare când își coboară mâna spre pieptul meu, înainte să se retragă.

— Mașina e în garaj pentru că am curățat-o. Așa cum am zis, nu puteam să dorm.

— Ce era de curățat? întreb eu. Mașina ta arată mereu impecabil.

— N-ai văzut portbagajul.

Râd.

— Ce e în portbagaj?

— Acum, nimic.

Face un pas spre mine și mă ia de talie în timp ce mă sărută pe creștet.

— Trebuie să lucrez. Ar trebui să urci.

Face un pas, dar îl apuc de braț ca să-l opresc. Nu vreau să urc fără el. Se oprește și se uită la locul în care îl ating. Îmi cobor și eu privirea și mă încordez când văd urmele de unghii de pe brațul lui.

— Eu ți-am făcut asta?

Nu răspunde. Doar se apleacă spre mine și mă sărută ușor înainte de a se desprinde din strânsoarea mea.

— Du-te la culcare, Karissa. Vin și eu în curând.

Naz iese din cameră și mă lasă acolo singură în timp ce el se îndreaptă spre o ușă din spatele bucătăriei care presupun că duce în garaj. Câteva secunde mai târziu, aud motorul Mercedesului. Oftez, mă întorc și mă duc la etaj. Nici nu mă obosesc să-mi dau jos cămașa când mă bag în pat.

Naz se trezește înaintea mea în dimineața următoare... dacă o fi dormit vreun pic.

Vlad mă dau jos din pat și cobor, el a făcut deja duș și e îmbrăcat. Stă în bucătărie și spală vase.

E o priveliște neobișnuită, una care mă face să mă opresc cu să admir.

Sacoul se află pe blatul din spatele lui, mânecile sunt suflecate până la cot și stă cu mâinile în apa caldă cu detergent. Privește un pahar cu o intensitate aproape nemaivăzută, de parcă vrea să curețe un perete de cărămidă plin cu graffiti.

Mă surprinde că nu s-a spart în mâinile lui.

Mirosul detergentului de vase învăluie bucătăria, un amestec cinstit de înălbitor și lămâie. Podeaua strălucește, totul e lună în jur.

Nu m-am aventurat mai departe prin casă, dar ceva îmi spune că și celelalte camere sunt la fel de curate.

Având în vedere că Naz nu prea gătește, nu are așa multe vase de spălat.

Termină de spălat paharele înainte să treacă la un cuțit, pe care îl freacă așa de intens cu o cârpă, încât mi-e teamă că o să se taie. Când termină, le pune pe toate într-o mașină de spălat vase și îi dă drumul ca să le mai spele o dată, apoi se întoarce cu fața spre mine.

— Bună ziua.

Îmi pică fața.

— E amiază?

— Da, spune el, uitându-se la blatul de lângă el pe care era așezat ceasul.

— E douăsprezece și un sfert.

Fac ochii mari.

— Trebuie să mă grăbesc, altfel o să pierd autobuzul!

— Autobuzul?

— Autobuzul meu către casă! Știi tu, pentru Paște? Îi-am zis că merg acasă în weekend. Trebuie să prind autobuzul de la unu și jumătate.

Închide robinetul de la chiuveta din bucătărie în timp ce-mi vorbește.

— Am uitat, altfel te-aș fi trezit.

— Ar fi trebuit să-ți amintesc, zic eu încruntându-mă.

Am uitat complet azi-noapte să-i zic să mă trezească.

— Pot să te duc eu, zice el, în timp ce ia un prosop ca să-și usuce mâinile. Nu trebuie să-ți faci griji pentru niciun autobuz.

— E o nebunie, zic eu dând din cap. Ți-ar lua o zi întreagă să te duci și să te întorci.

— E un drum de doar patru ore până în Syracuse.

— Nu locuim în Syracuse. Stăm cam la o oră distanță.

— Nu-i nimic, spune el.

— Dar eu nu... nu-ți pot cere să faci asta. Și nici mamei nu i-ar plăcea asta. Nu-i place să aibă oameni prin preajmă și eu nu i-am zis... Vreau să zic că nu știe...

— Nu știe că te vezi cu cineva, ghicește, aranjându-și mânecile.

— Da. O să-i zic, chiar o să-i zic. Doar că...

— N-o să înțeleagă, continuă el.

— Da, zic eu. Totuși, apreciez că te-ai oferit. Serios. Și o să-i zic, dar nu chiar acum. Dacă ajung repede în oraș, pot să prind autobuzul.

Își ia paltonul și își aranjează gulerul.

— Îmbracă-te atunci, te duc eu.

Se ține de cuvânt și mă duce în Manhattan la timp. Ba chiar avem vreme și să luăm o cafea pe drum. Îl sărut și îi zâmbesc timid înainte să-l sărut din nou.

Şi iar.

Şi iar.

— O să-mi fie dor de tine weekendul ăsta, recunosc eu şoptind.

— O să fiu aici când te întorci, spune el. Du-te, să nu pierzi autobuzul.

Îl mai sărut o dată înainte să cobor fără tragere de inimă din maşină. Mă uit cum se îndepărtează şi simt o greutate în piept pe care n-o pot explica.

El e gura mea de aer proaspăt şi simt că nu mai pot să respir atunci când nu e lângă mine.

Capitolul doisprezece

Mama mea este un fel de doamna cu pisicile, doar că fără pisici.

În schimb, are un câine.

Killer[21] este un metis mic pe care l-a luat de pe drumuri când eu aveam şaisprezece ani, în ziua în care ne-am mutat în Watertown. Nu ştiu cu ce rasă a fost mixat. Blana lui este un amestec de maroniu auriu şi alb prăfuit, urechile îi atârnă şi ochii sunt neobişnuit de mari. Este cât se poate de pasiv — plin de bale, iubăreţ şi complet leneş. I-am dat numele la mişto, având în vedere că n-ar răni nici măcar o muscă.

La propriu. N-ar răni nici măcar muşte.

Chiar dacă nu are pisici, mama mea prezintă toate simptomele clasice ale unei femei destul de nevrotice, fără prieteni, care se pierde în paranoia, o pustnică excentrică scoasă din poveştile lui Tim Burton[22]. Părul ondulat, încurcat şi nepieptănat îi cade pe umeri, iar ochii îi sunt protejaţi de o pereche de ochelari cu rame groase şi negre.

Florăria ei nu este departe de staţia de autobuz din Watertown, cam la un kilometru şi jumătate spre vest. Îmi trag bagajul după mine. Vreau să-i fac o surpriză. Magazinul este alb şi mic şi arată ca un hambar cu o plăcuţă pictată de mână deasupra pe care scrie simplu *flori*.

---

21 Ucigaşul, în lb. engl. în original (n. red.).

22 Regizor, scenarist şi producător de filme american (n. red.).

Nici măcar nu i-a dat un nume locului ăsta.

Nu știu cum de are vânzări. Mă mir că face suficienți bani încât să plătească facturile.

Un clopoțel așezat deasupra ușii se aude atunci când intru. Totul este scăldat în lumină și domnă un miros dulceag. Mai multe buchete de flori sunt așezate de jur-împrejur, plus casa de marcat de pe tejgheaua din fața mea, unde nu e nimeni. Killer stă chircit pe podea cu o mingе de tenis uzată. Își saltă capul aproape în același timp când apare cineva din camera din spate.

— Kissummee!

Mama iese, aleargă spre mine și aproape că se împiedică de câine. Mă ia în brațe în timp ce Killer sare în jurul nostru, lătrând entuziasmat.

— Bună, mamă, zic îmbrățișând-o, înainte să mă aplec și să-l mângâi pe Killer pe cap.

— Hei, prietene!

Killer îmi linge mâna ca să mă salute.

— Ai mers pe jos până aici? întreabă mama, luându-mi geanta din mână și punând-o deoparte.

Mă analizează, îmi netezește părul, îmi aranjează hainele și se agită până o opresc.

— Ar fi trebuit să-mi zici. Te-aș fi luat eu.

— E în regulă, nu e așa de departe.

— Totuși, draga mea, se face târziu, așa că n-ar trebui să umbli singură. Nu știi niciodată ce...

— Mamă... spun eu apăsat, oprind-o înainte să-și înceapă prelegerea obișnuită despre siguranță, sunt în regulă, serios. Încă am toate degetele, capul meu e în continuare pe umeri și nu mi-am rupt niciun os. N-am pățit nimic.

Mă privește sceptică. Zâmbește și se mai înseninează. Mă trage înspre ea ca să mă ia în brațe.

– Mi-a fost dor de tine. Cât stai?

– Doar în weekend. Trebuie să mă întorc pentru cursuri marți, dar sunt toată a ta până atunci.

– Super, super.

Pleacă și începe să zburde prin magazin, punând lucrurile la loc.

– Plecăm de aici de îndată ce fac curat.

Killer fuge, își ia mingea și mi-o aduce. Se freacă de mâna mea și se uită în ochii mei. Îi iau mingea din gură în timp ce mă îndrept spre ușă.

– Te așteptăm afară.

Începe să vocifereze, dar o ignor. Deschid ușa ca s-o ia câinele la goană afară.

Magazinul este înconjurat de niște petice de iarbă, așa că îl conduc pe Killer pe lângă clădire, aruncându-i mingea în spate ca să mi-o aducă înapoi. Latră entuziasmat și mi-o aduce de fiecare dată.

Mamei îi trebuie doar câteva minute ca să iasă. Încuie ușa în timp ce trage de geanta mea.

– Haideți, dragilor!

Conduce un amărât de Jeep Grand Wagoneer, singura mașină pe care a avut-o vreodată, din câte îmi amintesc eu. E mai bătrână decât mine, mare și hodoroagă, o mașină dată naibii și plină ochi cu amintiri. Lucrurile mele au fost împachetate și îngrămădite în portbagaj de cel puțin douăsprezece ori. M-a dus cu regularitate către o viață nouă, un nou început, în alt oraș, atât de des încât sunt surprinsă că știu cine mai sunt.

Mama îmi aruncă geanta pe bancheta din spate și Killer sare și el, în timp ce noi ne așezăm în față. Locuiește la zece minute de Watertown, la periferia lui, într-un oraș numit Dexter. Casa se află între niște copaci în mijlocul pustietății, pe malul unui râu, iar în jur sunt flori și plante.

Abia ce-am fost aici acum câteva luni, de Crăciun, dar acum e altfel — mai mică, mai retrasă, nu așa de veselă precum mi-o amintesc. Vopseaua se scorojește și bucăți mici acoperă veranda.

Are mai multe lacăte la ușa din față acum, așa că îi ia ceva să descuie. Încep să mă agit în timp ce aștept să deschidă ușa, dar nu zic nimic.

Totuși, mă gândesc la asta. Mama începe să se simtă iarăși rău. Semnele sunt acolo, semnele pe care mi le amintesc de când eram mai mică. Uși cu multe încuietori și ferestre cu gratii, nopți albe în timp ce ea face treișpe-paișpe prin toată casa, ascultând vuietul vântului și gândindu-se că stă cineva la pândă. Era bine câteva săptămâni sau luni, câteodată chiar și un an, înainte să înceapă să se comporte de parcă pereții o sufocă și lumea se închide în jurul ei.

Speram să fi găsit într-un final un loc în care să fie liniștită, unde să se simtă ca acasă, dar toate încuietorile alea mă neliniștesc. Încuietorile ar trebui să te protejeze. La ea, încuietorile sunt un semn de vulnerabilitate.

Vechea mea cameră este exact așa cum am lăsat-o, mai mică decât camera de cămin. Este sufocantă. Îmi las geanta acolo înainte să mă duc în bucătărie, unde mama pregătește cina. Mă opresc lângă geam și mă uit la curtea mare din spate năpădită de buruieni, în timp ce Killer aleargă printre copaci.

Nu se îndepărtează. N-o face niciodată. Cred că de-asta îl apreciază mama așa de mult. N-o părăsește niciodată, nu se aventurează niciodată prea departe.

Când se așază undeva în curte, îmi mut privirea de la geam la pervaz și văd cuiele groase care ies din lemnul vechi, bătute la întâmplare cu ciocanul.

A zăvorât geamurile de curând.

— E totul în regulă aici, mamă?

— Sigur, zice ea. Nu s-a schimbat nimic.

Nu pare foarte convingătoare.

Timpul zboară în timp ce povestim. Pare relaxată, chiar fericită. Grijile mele se mai risipesc puțin.

Poate că exagerez.

Crima este ~~uciderea premeditată a oamenilor nevinovați...~~

~~... este greșit pentru că pur și simplu nu e OK să omori...~~

~~... este considerată imorală de către societate pentru că...~~

... ce par să-i fac nenorocitului ăsta de eseu.

Îl omor.

Oftez și scriu cuvintele pe hârtie. Mă las pe spate în vechiul scaun din lemn, cu picioarele proptite de tejghea în timp ce stau la casa de marcat din florărie. Mama se uită la plante, miroase buchetele și aranjează ornamentele. A avut doi clienți azi și a făcut impresionanta sumă de treizeci de dolari.

Nu știu cât o mai poate ține așa.

Nu pare deloc deranjată sau îngrijorată. Killer se așază pe podea lângă picioarele mele și se uită la ea. Este o după-amiază târzie și, oricât de mult îmi iubesc mama și sunt recunoscătoare că am ocazia să petrec puțin timp cu ea, sunt deja megaplictisită în locul ăsta.

Mă întreb ce face Naz. Vreau să-l sun, să-i aud vocea, să văd ce face, dar rezist tentației. Fără să mă gândesc, îmi ating colierul și mă joc cu micul pandantiv pe care mi l-a dat. Mă întreb dacă și el se gândește la mine. Mă întreb dacă îi e dor de mine deja.

Vocea mamei mă face să fiu din nou atentă la ea. Se uită la mine.

— E nou?

— Aă, da.

— E frumos, spune ea apropiindu-se. Îl ia în mână și se uită la el.

— De unde îl ai?

— A fost un cadou de la un prieten.

Se încruntă în timp ce citește inscripția.

— Carpe Diem.

— Este o expresie latinească.

Mă ridic și schimb subiectul.

— Mi-e foame. Mai e standul ăla de hotdog la colț? Să mâncăm de prânz.

— Da, mormăie ea. Ce-ar fi să vin cu tine? O să închid puțin mai devreme azi.

Aștept să termine și mototolesc jalnicul început de eseu, apoi îl arunc la gunoi. Ieșim din magazin și mergem pe trotuar cu Killer chiar în urma noastră. Mama pare neliniștită acum, se uită agitată în jur. Pe la jumătatea drumului se oprește brusc și se încordează toată în timp ce privește traficul de pe Main Street.

— Mamă, zic, luând-o de mână, ești în regulă?

Clipește de câteva ori, se întoarce spre mine și îmi zâmbește forțat.

— Da. Mă gândeam că... orașul acesta se cam mărește în ultima vreme. Prea mulți oameni. Nu mai e deloc cum obișnuia să fie.

— Mie mi se pare că e la fel.

Poate chiar mai mic.

— Nu știu, spuse ea ezitând. Cred că ar fi timpul să mă mut.

— Dar îți place aici. Și ai magazinul.

— Pot să deschid oriunde un magazin, zice ea. Poate în Vest. Să plec definitiv din New York. Mereu ai vrut să vezi California.

— Da, dar...

Nu știu ce să zic.

— Putem să ne luăm o casă mică lângă apă, spune ea. Lui Killer o să-i placă mult plaja. E perfect. O să fie ca în vremurile bune, tu cu mine la drum, luând-o de la capăt în alt loc. Ce zici, Kissimmee?

— Mamă, nu pot să mă mut în California.

— De ce nu?

— Pentru că am școală, zic eu. Am o viață în oraș.

— Poți să ai oriunde o viață.

Atitudinea ei indiferentă mă frustrează așa de mult încât mă doare. O să înțeleagă vreodată nevoia mea de stabilitate? Nevoia mea de un loc pe care să-l numesc acasă?

— Îmi place viața mea aici. Pentru prima dată, am prieteni, prieteni care mă cunosc cu adevărat, prieteni pe care vreau să-i păstrez. Nu vreau să-i abandonez.

Clatină din cap. Pare cam tulburată, de parcă n-a anticipat că o să mă opun. Era altfel când eram mai mică. Când zicea să mergem, n-aveam încotro. Dar acum sunt mare. Acum sunt pe cont propriu.

— Nu înțelegi, zice ea. Orașul e așa de periculos.

— Nu e... nu e mai periculos decât în orice altă parte. Este casa mea. Chiar nu pot să mă mai mut. Sunt fericită unde sunt.

Încetează să mai spună ceva despre subiectul ăsta.

Sinceră să fiu, încetează să mai spună ceva, în general.

Ne deplasăm pe jos ca să luăm prânzul, apoi se întoarce cu mine la magazin și ajungem mai târziu acasă

fără să rostească nici măcar un cuvânt. Mă duc devreme în pat. Stau în camera mică și mă uit la tavan.

Mă roade vina.

O aud pe mama cum colindă prin toate încăperile, cum bălmăjește niște cuvinte pe care nu le pot distinge și pe care sunt prea speriată să le aud. Rostește încontinuu *Carpe Diem* precum o moară stricată. Țin strâns pandantivul medalionului, chinuindu-mă să nu plâng.

Pentru că știu că vorbește cu *el*, i se adresează unui bărbat invizibil pe nume John, cel care a abandonat-o când m-am născut.

Știu că e nu e vina mea. Nu e vina mea că ea e așa. Nu e vina mea că el a părăsit-o. Dar, la naiba, tot mă simt vinovată.

Ușa se crapă puțin. Încuietoarea n-a funcționat niciodată și lui Killer îi este ușor să intre. Sare în pat și se cuibărește la picioarele mele.

Semnalul este prost aici, variază între una și două linuțe la mobil. Abia dacă este suficient cât să dai un telefon. Tastez numărul lui Naz, pun telefonul la ureche și îmi acopăr ochii cu mâna în timp ce ascult cum sună. Nu știu de ce îl sun și mă simt ridicol când intră căsuța vocală.

Este un mesaj automat. Nici măcar nu apuc să-i aud vocea.

Oftez, închid fără să las niciun mesaj și las telefonul deoparte, apoi închid ochii, încercând să dorm puțin.

Duminică dimineața mă trezesc devreme. Lumina soarelui umple camera. O aud pe mama mișcându-se prin casă, așa că mă dau jos din pat, dar îmi bipăie telefonul. Mă uit la ecran. Un apel ratat. Naz.

N-a lăsat niciun mesaj.

Duminică e mai bine. Mama se preocupă de tot ce e legat de Paște, avem crini proaspeți pe masă și tot felul de mâncăruri. Ne uităm la filme și depănăm amintiri. Niciuna nu pomenește vreuna neplăcută.

Dar luni dimineaţă, când mă trezesc şi îmi împachetez lucrurile să plec, ruşinea mă loveşte în piept precum un tren de marfă. Ne-am întors în trecut cu câteva luni, înapoi la luna august, de parcă o părăsesc iarăşi pentru prima oară. Are lacrimi în ochi când mă conduce la staţia de autobuz.

— Promite-mi că o să ai grijă. Promite-mi că o să fii în siguranţă.

— Îţi promit, mamă.

Pentru o clipă, mă întreb dacă tocmai am minţit-o. Mă întreb ce ar crede dacă i-aş zice de Naz chiar acum.

Probabil că m-ar răpi.

— Te iubesc, Kissimmee, spune ea. O să te sun, OK?

O iau rapid în braţe şi îl mângâi pe Killer care îşi înalţă capul de pe banchetă, apoi ies din maşină înainte ca lucrurile să devină mai dificile. Nu vreau să stărui. Nu pot s-o fac.Vina mă va face să vreau să rămân.

Dar orice altă parte din mine trebuie să plece.

Capitolul treisprezece

Eseul meu despre crimă este gata doar pe jumătate, scris pe o foaie din caiet, în autobuz, în drum spre oraș. Am fost prea obosită să-l termin atunci când am ajuns la cămin, cu mintea în altă parte ca să-mi fac griji că trebuie să-l transcriu pe calculator.

Mama nu răspunde la telefon. Fie am supărat-o și mă evită, fie e deja pe cale să se mute. Oricum ar fi, mă face să mă simt vinovată și îmi petrec toată dimineața lăsându-i mesaje, dorindu-mi să mă sune înapoi.

Karma.

Înainte să-mi dau seama, Melody mă grăbește afară pe ușă, pentru că altfel o să întârziem la curs dacă nu ne grăbim.

Când a trecut timpul?

Tac în timp ce ne îndreptăm spre curs. Mă pierd în gânduri, până când Melody începe să râdă încetișor.

— Ia te uită...

Mă uit curioasă și mă opresc. Mercedesul negru este parcat în fața clădirii unde se ține cursul de filosofie. Naz se sprijină de el, cu o mână în buzunar. În cealaltă ține un singur trandafir roșu-sângeriu și învârte floarea în timp ce se uită la ea.

Îmi țin respirația când îl văd. Simt fluturași în stomac și dintr-odată mă ia amețeala. Mă duc ezitând spre el, în timp ce Melody intră în clădire pentru că nu vrea

să întârzie. Lui Santino îi place să-şi bată joc de studenţii care întârzie.

— Ai o întâlnire romantică cu profesorul de filosofie? îl întreb, oprindu-mă în faţa lui.

Zâmbeşte şi mă priveşte lung.

— De fapt, sper să fac sex cu una dintre studentele lui.

Râd, dar îl văd îndepărtându-se de maşină şi zâmbetul îmi dispare când văd că trece pe lângă mine şi se opreşte în faţa unei fete scunde şi blonde. N-o cunosc, dar am mai văzut-o. E cu mine la cursul de filosofie.

— Pentru tine, spune el, oferindu-i trandafirul. O floare frumoasă pentru o fată frumoasă.

Ea îl acceptă îmbujorată, grăbindu-se să intre în clădire, aproape lovindu-se de uşă. Naz râde, de parcă este cel mai amuzant lucru pe care l-a făcut, o fată tânără ameţită de şarmul lui, dar eu simt numai lavă topită în stomac.

Mă arde.

— De ce ai făcut asta?

— Părea că are nevoie de ceva s-o înveselească, spune el, întorcându-se la mine şi ridicând din sprâncene. Nu eşti geloasă, nu-i aşa?

Presupun că e ridicol... poate că sunt ridicolă sau prostuţă, sau naivă, dar este prima oară când mă gândesc că s-ar putea să nu fiu singura. Sigur, ne vedem des, dar mai sunt ore, uneori zile, când nu suntem împreună şi nu ştiu ce face în timpul ăla. Lucrează, desigur... zice că lucrează mult... dar nu are un program obişnuit.

Ar mai putea să fie altele când nu sunt eu prin preajmă.

Nu-mi place deloc nesiguranţa.

— Eşti, nu-i aşa? spune foarte serios. Chiar eşti geloasă.

— Mai sunt și altele? întreb eu încet. Nu mai sunt, nu-i așa?

— La ce te referi?

— Alte fete.

Se uită la mine. Are o expresie serioasă și se apleacă spre mine.

— Nu sunt alte fete. Nu mă îneurc cu alte fete. Nu au ce să-mi ofere. Eu am nevoie de o femeie. Și dacă mă întrebi dacă mă văd cu altcineva, dacă mi-o trag cu altă femeie, atunci răspunsul este nu. Nu sunt interesat de altcineva, Karissa.

Răspunsul lui mă calmează, dar mă și tulbură. Sunt surprinsă de pasiunea din glasul lui.

— Ți-am zis că te iubesc, spune el. Ce trebuie să fac ca să mă crezi?

— Eu...

Mă bâlbâi, sperând că e o întrebare retorică, dar expresia lui îmi dă de înțeles că el chiar vrea să știe.

— Nu știu.

— Nu-ți arăt suficient că te iubesc? Dacă vrei ceva de la mine, dacă mai ai nevoie de ceva, doar spune-mi și o să-ți dau. O să-ți ofer întreaga lume. Trebuie doar să știu de ce ai nevoie.

— N-am nevoie de nimic, zic eu.

Ezită și mă întreabă cu glas răgușit:

— Ți-am dat vreun motiv ca să n-ai încredere în mine?

— Nu.

— Atunci ai încredere în mine, zice el. Acum îți cer să ai încredere în mine. Dacă vrei să merg în sala aia de clasă și să iau floarea înapoi de la fata aia, dacă de asta e nevoie, atunci o s-o fac. O să i-o smulg din mâini și o să ți-o dau.

— Nu, nu vreau să faci asta, zic eu. Eu doar... nu știu.

— Ei bine, acum știi, zice el mângâindu-mă pe obraz.

Se apleacă și mă sărută tandru.

— Te iubesc.

Cuvintele alea mă fac să mă topesc. Dacă nu m-ar atinge, dacă nu m-ar săruta sau ține în brațe, jur că m-aș topi. Mă sărută pe buze, apoi pe frunte și mă apucă strâns în brațe, înainte ca într-un final să se dea în spate, ezitând.

— Ar trebui să mergi la curs. Ai întârziat.

— Uf, da, zic eu încruntată în timp ce o iau spre curs.

— Te conduc eu, se oferă el.

Îmi pune mâna pe spate în timp ce mergem. Intru în clădire, el în urma mea, fără să ne grăbim. Ne îndreptăm spre sala de clasă. Îl aud pe Santino vorbind, a început deja cursul.

Intru fără tragere de inimă și încerc să mă strecor fără să fiu văzută, în banca goală de lângă Melody, dar în zadar. În clipa în care Santino se întoarce spre mine, privirile noastre se întâlnesc și se oprește în mijlocul propoziției. Tăcerea din sală este sufocantă. Toată lumea așteaptă să continue, dar pare că a și uitat ce zicea.

— Ah, domnișoară Reed, ce drăguț din partea ta să ne încânți cu prezența, spune el.

Mai bine de cincizeci de oameni se întorc ca să se uite la mine.

— Te rog, ia un loc, fă-te comodă. Simte-te ca acasă. O să aștept.

Chiar o face. Nenorocitul așteaptă.

Toți sunt cu ochii pe mine cât mă așez și îmi las geanta lângă mine pe podea.

— Îmi pare rău că am întârziat, domnule.

— O, nu, mie îmi pare rău, spune el. Sper că participarea la acest curs nu ți-a cauzat probleme. Nu mi-ar plăcea deloc să te deranjez sau să-ți răpesc prea mult din timpul prețios. Știu că ai mai multe lucruri de făcut decât să vii la cursul de filosofie. Notele tale reflectă cu siguranță acest aspect.

Au. Niște șușoteli stânjenitoare se aud în sală. Încetează atunci când Santino își reia cursul și se întoarce la discuția despre crimă. Oftez, mă uit în jur și câteva persoane continuă să mă privească. Arunc o privire înapoi înspre ușă. Mă simt umilită și mă înroșesc.

Naz e încă pe hol, chiar în fața ușii.

A auzit fiecare cuvânt.

Nu se uită la mine. Îl urmărește cu privirea pe Santino care stă în fața clasei. Rămâne acolo preț de o clipă înainte să facă un pas în spate, clătinând din cap în timp ce se îndepărtează.

Mă întorc și îmi scot caietul și pixul, hotărâtă să fiu atentă și să-mi iau notițe. Dar sunt deja în urmă și înainte să apuc să-mi notez tot, cursul se termină. Mă ridic și îmi bag totul în geantă, când vocea lui Santino răsună în sala de clasă.

— Domnișoară Reed, dacă ai un minut la dispoziție, aș vrea să vorbim puțin.

Melody îmi aruncă o privire compătimitoare și îmi șoptește „baftă", apoi iese. N-o învinovățesc. Nici eu n-aș rămâne prin preajmă. Nu mă grăbesc. Aștept să plece mai toți colegii înainte să mă duc în fața clasei. Santino șterge tabla și nu mă bagă în seamă timp de o clipă, chiar și după ce mă vede că stau în spatele lui.

— E vreo problemă, domnule profesor?

Lasă buretele jos și se întoarce să se uite la mine prin ochelarii lui cu lentilă groasă. Nu pare nervos sau rece. Mai mult dezamăgit. Bagă mâna în servietă în tăcere și scoate o hârtie pe care mi-o întinde. Văd toate corecturile

cu roșu și numele meu scris în partea de sus. Este eseul meu despre Confucius, cu un șase mare în colțul de sus.

Îl iau din mâna lui.

— Nu înțeleg. Știam chestiile astea.

— Nu e vorba despre cunoștințe, spune el, trăgând scaunul și așezându-se la catedră. E vorba despre aplicare. Îmi poți spune ce a zis Confucius, dar nu pari să le poți conecta în lumea reală. Cât despre eseurile tale... aceeași problemă. Poți defini fericirea, dar n-o poți aplica. Îmi spui ce au crezut Artistotel și Socrate despre fericire, dar nu mi-ai zis o dată în toată lucrarea ce te-a făcut pe tine fericită.

Mă holbez uimită la testul din mâna mea.

— Să nu iau note de șase.

— Așa, vezi, spune el. Ți-aș fi dat cel puțin nouă dacă ai fi scris despre tine.

Îmi deschid încruntată rucsacul și bag testul înăuntru. Nu mai am mult până să plâng din cauza frustrării. Nici gând să mai pot face ceva în privința asta, nu mai am nicio șansă să-mi măresc media dacă nu iau notă maximă la examenul final. Și, la cum merge treaba, este imposibil.

— Ai avut un eseu de scris, spune el. Îl ai?

Scot fără tragere de inimă eseul din rucsac. Sunt tentată să nu i-l dau. Se uită la el când îl scot și îl ia. Pare și mai dezamăgit. Îl așază pe restul teancului de eseuri în timp ce clatină din cap.

— Ne vedem joi, domnișoară Reed. Și să nu mai întârzii.

— N-o să se mai întâmple, domnule profesor.

Îmi pun rucsacul în spate și ies din clasă. Simt cum ceva parcă mă apasă pe piept. Ies din clădire și mă opresc când văd că Mercedesul este în continuare parcat pe alee.

Arunc o privire fugitivă, dar nu-l văd pe Naz, așa că îmi scot telefonul și îl sun. Îmi intră căsuța vocală.

Nu contează, mă gândesc că s-a dus undeva pe jos sau că are treabă în cartier. Mă îndrept spre cămin fără să mă grăbesc.

Încerc tot drumul să scap de starea asta proastă. Înainte să dau ochii cu Melody, încerc să zâmbesc, să mă comport de parcă nu s-a întâmplat nimic. Când ajung în cameră și deschid ușa, primul lucru pe care îl văd este fața lui Paul.

Prietenul lui Melody stă întins pe patul ei mic, cu telecomanda în mână, și se uită la ESPN, în timp ce Melody stă la birou și cotrobăie prin rucsac. Se uită la mine cu expresia la care mă așteptam. Milă.

— Ce a zis?

— Că nu sunt făcută pentru filosofie.

Îmi las rucsacul pe podea și mă trântesc în pat.

— A zis o groază de rahaturi, dar nu știu ce înseamnă.

— A zis asta?

— Da, mai pe ocolite, murmur eu și închid ochii. Și mai mult decât atât, după ce îmi zice asta, îi dau un proiect neterminat, dovedindu-i fix ce a spus — că nu sunt făcută pentru asta.

— Nu cred, spune ea. Ce nebunie!

— Pici cursul lui Santino? intervine Paul, nevenindu-i să creadă. Nu credeam că e posibil.

— Nu pic, zic eu în apărarea mea. Doar că nu trec.

Paul râde.

— Care e diferența?

— Diferența e că sunt pe muchie de cuțit, dar nu e suficient de bine încât să-mi păstrez media.

– Ce ghinion, spune el. Serios, totuși, cursul lui Santino e apă de ploaie. Eu am bătut câmpii și am luat nouă.

Cuvintele lui nu mă fac să mă simt mai bine. De fapt, mă enervează și mai tare.

Întinsă în pat, aud că-mi sună telefonul. Îl scot și văd numele lui Naz pe ecran. Oftez și răspund.

– Da?

Tace timp de o clipă.

– Ești în regulă, draga mea?

– Da, de ce?

– Tu m-ai sunat.

– A, da... Am văzut că mașina era tot acolo, așa că te-am sunat să văd ce planuri ai.

– Ah, mă ocupam de niște afaceri. Te-ai întors la cămin?

– Da, tocmai ce-am ajuns.

– Vrei să luăm cina?

– Nu prea mi-e foame.

– Vrei să vii la mine?

– Nu cred că e o idee bună. Am curs de dimineață și încă mai am niște teme de făcut. Și așa cred că o să fie o noapte lungă.

– Nu asta te-am întrebat. Vreau să știu cum te simți, nu ce crezi. Nu contează dacă e o idee bună. Te-am întrebat dacă vrei.

Ezit pentru o clipă.

– Da, vreau.

– Atunci vin să te iau în cinci minute. Ia-ți tema cu tine, o să te ajut.

Protestez, dar îmi închide. Mă ridic, îmi iau rucsacul și îi fac cu mâna lui Melody în timp ce mă îndrept spre ușă.

— Distracție plăcută, puștanilor. Mă duc la Naz acasă.

— O să te întorci pentru cursul de dimineață?

— Da. Dar, nu mă aștepta mai devreme.

Râde și îmi urează noapte bună. Paul nu zice nimic. Nu cred că mă place, dar e OK. Se uită la televizorul meu, îmi mănâncă tăițeii ramen și, cireașa de pe tort, ia o notă mai mare decât mine la cursul de filosofie.

Începe să-mi placă din ce în ce mai puțin.

Mașina lui Naz este parcată în dreptul alteia, fix în ușa căminului. Nu pare să-i pese de oamenii care îl claxonează, enervați că blochează traficul. Râd în timp ce mă urc în mașină. Văd că se uită pe telefon și nu acordă atenție la ce se întâmplă afară.

E în mica lui lume, unde el e regele, și eu sunt din cale-afară de fericită să fiu răsfățata lui... deși, atunci când se uită la mine și i se vede gropița din obraz, mă simt precum regina lui.

Intră în trafic și conduce direct spre Brooklyn. Când ajungem la el acasă, își dă jos paltonul, își slăbește nodul de la cravată și își aruncă cheile pe masa din sufragerie.

— Sigur nu ți-e foame? întreabă el. Pot să-ți fac ceva de mâncare.

— Tu? Să-mi faci ceva?

Râde.

— Probabil am ceva ce ai putea prepara singură.

— Mulțumesc, dar sunt în regulă. Vreau doar să termin cu tema asta ca să mă pot relaxa apoi.

Mă duc în birou și îmi deschid cartea de matematică ca să termin câteva exerciții. Naz mai mult îmi distrage atenția, stând lângă mine pe canapea. Nu se pricepe deloc la matematică. Greșește înmulțiri de bază atunci când încearcă să mă ajute.

Ba chiar îl prind de câteva ori încercând să numere pe degete.

Eu doar zâmbesc. Trebuie să rezolv încă o dată câteva dintre probleme, dar nu prea mă deranjează asta, chiar dacă durează de două ori mai mult. Nu mi se pare muncă atunci când Naz este implicat.

Termin ultima problemă în timp ce el îmi învârte o șuviță de păr pe deget. Este o problemă cu o situație ipotetică, două trenuri care merg al naibii de repede și într-un final se intersectează, dar nimănui nu-i pasă unde. Naz se uită la mine în timp ce o rezolv. Faptul că se uită la mine îmi distrage atenția.

— Am o problemă cu o situație ipotetică pentru tine, spune el.

— Te ascult.

— Dacă Naz renunță la somn și Karissa se dezbracă, câte orgasme îi poate oferi el până răsare soarele?

— Hmm, nu sunt sigură, spun, încercând să nu zâmbesc, dar îmi scapă un zâmbet în colțul gurii.

— Nu sunt sigură că ai suficiente degete încât să numeri.

— O, știu că n-am, zice el. În plus, degetele mele o să fie ocupate cu alte lucruri în noaptea asta.

Capitolul paisprezece

Sunt absolut uimită.

Santino stă în faţa clasei, trăncănind despre ceva. Nu ştiu despre ce. Vocea lui nu pare decât un murmur vag în timp ce mă uit lung la lucrarea de pe bancă.

Mă aşteptam la un patru pentru eseul ăsta. Este incomplet, impersonal şi nu e deloc ce-a vrut Santino.

Deci, de ce un zece scris în partea de sus?

Nu e nimic cu roşu. Niciun comentariu, nicio corectură. Nicio explicaţie. Este prima dată când mi se întâmplă. Nu ştiu ce să cred. Mă uit la Melody. Mă întreb dacă a fost indulgent cu toată lumea de data asta, dar ea a luat mult râvnitul nouă şi eseul ei e plin de corecturi.

N-are niciun sens.

Tac pe tot parcursul cursului. Nu ridic mâna, nu scot nici măcar un sunet. Când se termină cursul, mă ridic, îmi pun rucsacul în spate şi îmi iau eseul.

— Ne vedem în cameră, îi zic lui Melody. Trebuie să-l întreb ceva pe Santino.

Se uită la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap, de parcă tocmai am zis că vine sfârşitul lumii. Se uită la mine de parcă sunt nebună de legat. La naiba, poate chiar sunt, dar trebuie să-l întreb.

Nu înţeleg.

Aştept până când mai toată lumea pleacă, înainte să merg la catedră.

Se uită la mine complet inexpresiv și nu zice nimic. După cum mă privește, pare că sunt ultima persoană cu care ar vrea să vorbească.

— Domnule profesor, am o întrebare despre lucrarea mea.

Santino ridică o sprânceană.

— Ei bine, ideea e că nu am avut ocazia să-l termin sau să-l transcriu așa cum trebuia. Nu era terminat atunci când l-am predat.

— Am observat, spune el.

— Da, așa că sunt curioasă... de ce mi-ați dat zece?

Se holbează la mine. Dacă s-ar uita și mai intens la mine, m-ar putea face să explodez, doar prin forța gândului, m-ar șterge de pe fața pământului fix în fața lui.

— Nu e o notă suficient de bună pentru tine? spune el cu o voce glacială.

— Nu, nu e vorba despre asta, răspund eu repede. Doar că nu mă așteptam...

Râde apăsat. Nu pare deloc amuzat.

— Sunt sigur.

Mă încrunt.

— Uite, domnișoară Reed, nu știu ce ai vrea să zic. Dacă ai vrea să primești nota patru, pe care lucrarea asta o merită, sunt fericit să ți-o dau. Dar sunt destul de sigur că te pricepi la subiectul ăsta, chiar dacă n-ai depus efort s-o demonstrezi.

Mă simt ca o fraieră. Tipul ăsta îmi dă nota zece și eu pun întrebări în loc să accept și să-mi văd de viață. Indiferent dacă e notă meritată sau nu, mi-a aruncat un colac de salvare, îmi oferă o șansă de a supraviețui acestui semestru.

— Mulțumesc, zic eu luând eseul și dându-mă în spate câțiva pași.

— Nu mai spune asta, răspunde el, privind în altă parte. Niciodată.

Încuviințez, mă întorc și ies rapid din sală.

Afară e cald, primăvara și-a intrat în drepturi. Este atât de cald încât până și eu simt căldura și îmi suflec mânecile cămășii până la cot, apoi îmi dau jos eșarfa. Sunt ultimele zile din aprilie și mai sunt doar două săptămâni de cursuri. Mai am multe de făcut până atunci, dar sunt calmă, de parcă simt că n-o s-o dau în bară până la urmă.

Încă două săptămâni și apoi îmi pot lua la revedere de la profesorul supranumit Diavolul și nu va mai trebui să calc în sala aia de clasă blestemată.

Două săptămâni. Pot să rezist două săptămâni.

Sunt în Iad.

Este dichisită ca să arate ca o universitate privată de renume, dar nu te lăsa păcălit — este Iadul. Sunt blocată de paisprezece zile în cea mai adâncă groapă și lumea se strânge în jurul meu până când abia mai pot să respir. Norul toxic de fum care iese din iad a apărut în sala de clasă a lui Santino și a acoperit tot, sufocând pe oricine în calea lui. Ziua Judecății se apropie cu repeziciune.

Examenele finale.

Exagerez, dar e greu să vezi lumea clar atunci când n-ai mai avut parte de o noapte întreagă de somn de două săptămâni. Totul este cufundat într-o negură de notițe și teste.

— OK, ce zici de ăsta? spune Melody, ridicând un cartonaș cu ceva în latină scris pe el: *modus tollens*.

— *Modus tollens*, zic eu cu voce tare, nesigură dacă pronunț măcar bine. E... ăă... unul dintre oamenii Lordului Cap-de-mort în *Harry Potter*.

Râde și îmi recită o definiție care are la fel de puțin sens precum cuvintele. Îi fac semn să-mi arate următorul cartonaș.

Probabilitate.

— O, ăsta e ușor, zic eu. Dacă ceva e, gen, probabil.

Un alt râset.

Un alt cartonaș.

Un alt răspuns greșit.

— Gata, zic eu, aruncându-mă înapoi în pat și acoperindu-mi ochii cu mâna.

De îndată ce fac asta, îmi vine pe la nas un miros rânced.

— Îh, ce miroase așa urât?

— Tu, spune Melody, lăsând cartonașele jos.

— Scârbos, mă strâmb, rostogolindu-mă din pat și căutând un prosop curat. Mă duc să fac un duș.

— Te rog, scapă de duhoare.

Îi arăt degetul mijlociu în timp ce mă târăsc spre baie. Pornesc apa caldă, sperând ca aburul și căldura să mă mai relaxeze. Stau sub duș și închid ochii în timp ce apa mă mângâie, și mai am un pic și adorm.

Mă dezechilibrez, aproape cad și clipesc de câteva ori în timp ce învârt robinetul ca să schimb temperatura. În clipa în care simt apa rece pe piele, mă trezesc brusc și simt cum un fior îmi străbate corpul. Mă spăl rapid înainte să ies. N-am energia necesară să mai stau acolo.

Sunt pe jumătate uscată, înfășor prosopul roz vechi în jurul meu și revin în cameră. Când deschid ușa și fac un pas în cameră, dau nas în nas cu Paul. Stă în mijlocul încăperii, jumătate pe partea mea, jumătatea pe partea lui Melody, aruncând în sus un tricou murdar de-ale ei făcut ghemotoc. Se întoarce spre mine și eu mă blochez. Mă aștept să-și ferească privirea, având în vedere că sunt aproape dezbrăcată, dar el mă măsoară de sus până jos.

Scârbos. Melody icnește atunci când el își ia într-un final ochii de la mine. Râde și îi aruncă tricoul precum o minge de baschet lângă coșul de rufe care dă pe afară. Se retrage pe partea de cameră a prietenei lui, se aruncă pe pat și își pune capul în poala ei. Melody îi acoperă ochii cu mâinile și îmi oferă o privire împăciuitoare.

O ignor. Iau niște haine din dulap și mă întorc în baie, să mă schimb în pace. Când revin în cameră, îi văd sărutându-se. Nu se scuză pentru asta.

Melody este o prietenă grozavă și e mereu dispusă să asculte, dar când vine vorba despre împărțirea unui spațiu de locuit, am decis că este o colegă groaznică.

Îi ignor pe cât de mult posibil în timp ce încerc să-mi aranjez părul și să par prezentabilă. Nici măcar nu mă obosesc să mă machiez sau să-mi fac altceva decât să-mi strâng părul într-o coadă. Mă uit la ceas. E aproape prânz. Mai avem cam două ore până la examen.

Îmi aduc lucrurile și iau cartonașele de pe podea, de lângă patul lui Melody, în timp ce mă îndrept înspre ușă. Când observă ce fac, Melody se dezlipește de Paul.

— Pleci deja?

— Da, cobor să-mi iau o cafea... sau un ibric întreg.

— O, bine, ne vedem jos atunci.

Ies, închid ușa în urma mea și cobor în sala de mese din spatele clădirii. În mod surprinzător, este aglomerat, având în vedere că multe examene s-au terminat deja și câțiva studenți sunt plecați pe timpul verii. E ultima mea zi, ultimul examen înainte de vacanță. Celelalte au fost lejere, dar filosofia este decisivă.

Folosesc ultimii bănuți de pe cardul de tichete de masă pentru cea mai mare cafea pe care o au. Pun zahăr din belșug peste lichidul amar, suficient cât să n-am stare ore întregi. Găsesc o masă mică în colț și mă așez, împrăștiind cartonașele cu notițe în jurul meu. Mă uit la termenii de pe față înainte să le întorc. Încerc să memorez

definițiile de pe spate, dar mi se pare că mi se învârt prin cap și nu reținînimic.

Știam că nu trebuie să îngraș porcul în ajun.

Nu ajută niciodată.

Dar tot o fac.

Le citesc iar și iar, iar între timp îmi umplu cana cu cafea de două ori. Până apare Melody și se așază pe scaunul din fața mea, sunt deja agitată și energică, și gata să scap naibii de examen.

— Arăți ca un drogat care are nevoie de o doză, zice Melody, luând o gură din cafeaua mea. Îh, cât zahăr e în chestia asta?

— Suficient.

Are părul răvășit, dar nu într-un mod intenționat.

— Pare că ai fost în al nouălea cer.

Ia o altă gură zâmbind. Expresia ei îmi zice că da, fix acolo a fost. Mă strâmb atunci când îmi întinde cana de cafea, oferindu-mi restul.

— Mda, mai bine nu. Știu pe unde au umblat buzele alea.

Își dă ochii peste cap și bea restul, înainte să dea cana deoparte.

— Haide, păcătoaso. Diavolul așteaptă și știi ce părere are despre oamenii care întârzie.

Am ajuns devreme, primele în clasă. Santino stă la catedră și își învârte indicatorul. Ne aude și se uită la noi. Privirile ni se întâlnesc în timp ce mă așez în banca în care stau de obicei. Pare că vrea să spună ceva, dar nu zice nimic pentru că apar și ceilalți studenți.

La ora două fix, când toată lumea e așezată, se ridică și apucă un teanc de hârtii.

Fără să zică nimic, le împarte. Așteaptă să aibă toată lumea una, apoi își drege vocea:

— Știu un singur lucru, și ăla e că nu știu nimic. Doamnelor și domnilor, să sperăm că astăzi știți puțin mai mult decât Socrate. Nu aveți limită de timp. Dați lucrarea când terminați.

Își ocupă din nou locul la catedră și începe să se joace iar cu indicatorul. Îl urmăresc pentru o clipă, înainte să trag adânc aer în piept, să mă uit la test și să citesc prima întrebare.

Explicați ecuația universală *modus tollens* folosind exemple din viața reală.

Am sfeclit-o.

Îmi ia mai mult de o oră să parcurg toate cele cinci pagini ale lucrării. Mă doare mâna, îmi bubuie capul și un val irațional de furie îmi traversează corpul privat de somn și plin de cafeină de fiecare dată când cineva se ridică să predea testul.

Cum îndrăznesc să termine înaintea mea?

Întorc pagina, pregătită să scap de test, și citesc ultima întrebare.

Thales a spus: „Cel mai dificil lucru în viață este să te cunoști". Cine ești tu?

Încerc să mă abțin, să-mi mușc limba, dar îmi scapă un hohot amar de râs care îi deranjează pe cei din jurul meu. Simt toate privirile alea asupra mea, dar rămân în continuare cu ochii în lucrare. Ce întrebare nenorocită e asta? Mă tot holbez la ea iar și iar, înainte să întorc capul ca să trag cu ochiul la lucrarea lui Melody. Și ea e la ultima întrebare. Spatele foii este plin, de parcă tocmai și-a scris autobiografia. Mă uit la ea și tocmai atunci își lasă jos creionul. Zâmbește în timp ce se ridică s-o predea.

Aproape că-i pun piedică.

Îmi trece prin minte asta.

Chiar am în vedere asta.

Îmi legăn piciorul, vrând cu nerăbdare s-o determin, s-o împiedic să ajungă la catedră. E copilăresc și irațional, dar pare al naibii de încrezătoare în timp ce eu mă chinui să termin.

Oftez. Mă întorc la lucrare și mă mai uit o dată la întrebare. Melody se întoarce și își ia lucrurile. Îmi zice în șoaptă că ne vedem în cameră.

Doar încuviințez și lovesc cu creionul de marginea băncii în timp ce îi ascult pe ceilalți foindu-se în jur. Sala se golește rapid. Nu-mi place.

Cine sunt?

Cineva căruia nu-i mai place filosofia.

Mă mai gândesc la întrebare o clipă, înainte să scriu într-un final răspunsul.

Nu știu.

Mă ridic și mă duc în fața clasei cu testul în mână. Santino își ridică privirea în timp ce mă apropii. Îi întind lucrarea cu fața în sus, dar el o întoarce când o ia. Îi sclipesc ochii când vede răspunsul ăla jalnic format din două cuvinte și, pentru prima dată în semestrul ăsta, zâmbește.

Zâmbește.

La *mine*.

Sinistru.

Nu zic nimic. Nici nu-i răspund cu vreun zâmbet, și plec. Îmi iau lucrurile și ies pe ușă. Mă simt ușurată în drum spre camera de cămin. N-o să mai am niciodată încredere în Melody când îmi va zice să ne înscriem la un curs pentru că e ușor.

Vreau să merg direct în cameră, dar am o întâlnire cu consiliera mea și deja am întârziat. Mă gândesc să nu mă duc, să-mi bag picioarele, dar o să mă reprogrameze și o să fiu forțată să revin.

Oftez. Trec strada spre altă clădire și intru. Mă așez pe un scaun lângă biroul ei. Mă vede prin ușa întredeschisă și îmi face semn să intru. La început discutăm despre tot felul de banalități.

Îmi intră pe o ureche și îmi ies pe alta.

Sunetul unghiilor ei cu gel pe tastatură răsună în biroul mic. Parcă ciugulește tastele precum o găină. Îi ia prea mult timp să introducă informațiile în sistem. La fiecare câteva secunde, face o pauză exclamând „hmm" sau „aha", sau pufnind. Sunetele astea mă scot din minți.

Putem să terminăm cu asta mai repede?

M-am înscris la toate cursurile pentru semestrul următor și am depus toate actele. Consiliera doar se asigură că nu îmi scapă ceva. Este un proces care ar fi trebuit să dureze treizeci de secunde, dar au trecut deja cinci minute.

— Pare că totul e în regulă, spune ea într-un final. Majoritatea notelor tale au fost deja postate... așteptăm doar la filosofie. Dacă vei obține cel puțin un nouă, media ta va rămâne suficient de mare încât să-ți păstrezi bursa fără niciun fel de problemă.

Face totul să sune așa de simplu. Am nevoie doar de un nouă. O să fiu super-norocoasă dacă o să fiu pe-aproape măcar. Dar am nevoie de o medie de nouă cincizeci dacă vreau să-mi plătească taxa facultatea, așa că, nouă să fie. Doamne, sper să fi luat un nouă.

— Grozav, zic eu, am terminat?

— Da, am terminat.

Mă ridic de pe scaun și bolborosesc niște mulțumiri în timp ce mă reped spre ușă. Probabil că par nepolitcoasă, dar sunt prea epuizată ca să-mi pese. Gândurile mele sunt un vârtej de ecuații matematice și procente în timp ce mă reîntorc la cămin. Ajung la concluzia că am nevoie de optzeci și nouă de puncte la examenul final ca să-mi iasă media nouă la filosofie.

Nu-l mai găsesc pe Paul când ajung în cameră. *Slouo*
Cerului. Melody se dă cu ruj și bălmăjește ceva despre
o ieșire în oraș cu el ca să sărbătorească, dar abia dacă
ascult. Îmi las rucsacul pe podea și îmi dau pantalonii
jos. Nici nu mă mai obosesc să-mi iau alții în timp ce mă
arunc direct în pat.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Ceva mă trezește.

Mă ridic în fund, dezorientată, de parcă am fost smulsă dintr-un vis pe care nu mi-l pot aminti. Camera este cufundată în întuneric și sunt confuză. Este târziu.

Foarte târziu.

Mă uit la ceas și văd că e unu dimineața. Mă uit rapid la patul lui Melody și îmi dau seama că nu e acasă. Mă frec la ochi, mă ridic și mă împleticesc spre baie. În timp ce mă spăl pe mâini, aud cum se deschide ușa și zgomot de pași.

Oftez, închid apa și mă șterg pe mâini. Se pare că nu mai sunt singură. Sper doar să nu-l fi adus pe Paul cu ea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să găsesc un tip acolo.

Închid lumina la baie și mă întorc în cameră. Clipesc, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul, surprinsă că n-a aprins lumina. Mă uit la patul lui Melody și mă opresc încruntată.

E tot gol.

Aud un zgomot în dreapta mea, la numai un pas de mine. Îmi stă inima pentru o clipă și mă blochez, înainte să înceapă să răpăie ca o mitralieră în pieptul meu. Încerc să fac un pas când niște brațe puternice mă apucă brusc și mă trag în umbră.

Îmi vine să țip. Aproape o fac când cineva îmi acoperă gura cu o mănușă și mă reduce la tăcere. Sunt imobilizată.

O, fir-ar.

O, fir-ar.

O, fir-ar.

Mă lasă genunchii, nu mai văd din cauza lacrimilor și, dacă nu aș fi mers deja la baie, probabil aș fi făcut pe mine. Încerc să-mi amintesc tot ce-am învățat despre autoapărare, dar mintea mea este varză.

Sunt într-un mare căcat.

Mă zbat și țip, chiar are mâna peste gura mea, când îl aud cum chicotește.

— Relaxează-te, draga mea.

Aproape că mă lasă picioarele când încep să mă relaxez ușurată. Slăbește strânsoarea suficient de mult încât să mă întorc cu fața spre el și să-l privesc în ochi, în întuneric. Inima încă îmi bate cu putere și simt în continuare un nod în stomac de la valul de andrenalină și frică. Trebuie să scap de el înainte să vomit.

Mă năpustesc asupra lui. Îl lovesc cu pumnii în piept și îl ciupesc tare. Râde amuzat în continuare și mă apucă de mâini. Poartă niște mănuși negre din piele.

— Sau n-o face.

Încerc să mă îndepărtez de el, dar își înfășoară brațele în jurul taliei mele, râzând și mai tare.

— M-ai speriat! bombăn eu. Doamne, Naz, nu-mi poți face una ca asta!

— Ți-aș cere scuze, șoptește el, dar nu îmi pare rău. Îmi place când ripostezi.

— Eu doar... Doamne!

Mă eliberez din brațele lui și îmi așez mâna pe piept ca să-mi calmez bătăile inimii.

— Cum naiba ai intrat aici?

— Pur și simplu, am intrat. Nu prea există măsuri de siguranță pe-aici, Karissa. Fata din lobby s-a uitat direct spre mine și n-a zis nimic. Ca să nu mai zic că n-ai

încuiat ușa. Locul ăsta are practic un semn pe care scrie „vino înăuntru", așa că m-am gândit să intru și poate să... atingă buzele.

Se apleacă și mă mângâie pe obraz înainte să-mi

— ... intru.

Îmi dau ochii peste cap și îl lovesc peste mână.

— Agresivă, șoptește el și râde din nou.

Vreau să fiu supărată. Vreau să fiu furioasă. Tocmai a dat buzna în camera mea și m-a speriat de moarte. Dar nu mai pot să fiu nervoasă fiindcă devin euforică atunci când îl aud cum râde, sunetul fericirii lui.

— Ești un măgar, mormăi eu. Nu pot să cred că tocmai mi-ai făcut una ca asta.

Ridică din umeri și trece pe lângă mine în partea cealaltă a camerei și își scoate mănușile. Mă uit sceptică când se așază pe patul meu.

— Ce pot să spun? Ai fost ocupată și mi-a fost dor de tine.

Am fost. Nu prea l-am văzut în ultimele două săptămâni și, fir-ar, și mie mi-a fost dor de el.

Mă îndrept spre el și mă opresc în fața lui. Lumina lunii intră prin fereastra de lângă el, ajungând până în locul în care stau. Îmi dau seama dintr-odată că nu am pantaloni pe mine. De ce mă prinde mereu când port chiloți neinteresanți? Trag de tivul tricoului, încercând să-i acopăr. I se schimbă expresia și amuzamentul îi piere.

— Haide, nu fi așa, nu te ascunde de mine, zice el apucându-mă de mână.

Se așază pe pat și mă trage spre el în timp ce se descalță. Aud sunetul pantofilor care se lovesc de podea. Mă trage în poala lui și eu îmi încolăcesc mâinile în jurul gâtului său în timp ce el își desface încet cămașa.

Inima îmi bate iarăși nebunește, mai să-mi sară din piept, dar de data asta nu de frică. Îl urmăresc în lumina difuză cum își dă cămașa jos înainte să mă privească.

Îi pot vedea dorința în ochi; același dor care crește înăuntrul meu. Îi sărut buzele, obrazul, bărbia, înainte să cobor. Naz se lasă pe spate când ajung să-l sărut pe piept. Pot să simt marginile cicatricilor în timp ce îi sărut rănile vechi. Îi mângâi pielea cu buzele.

— Ce-ai pățit, Naz?

Îi sărut cea mai mare cicatrice, nu departe de inima lui, înainte să-l privesc iarăși în ochi.

— Mi-am pierdut viața, spune el încet. Și apoi aproape am murit.

Vreau să-l întreb care e diferența, cum de inima-i bate încă dacă i-a fost luată viața, dar privirea lui mă oprește. Mă amuțește înainte să pot spune mai multe. Nu l-am văzut niciodată atât de vulnerabil. Ochii lui sunt întunecați, atât de întunecați la culoare încât pare că se dezlănțuie un uragan înăuntrul lui.

Mă întreb cum de supraviețuiești unui asemenea haos.

Nu-l întreb. Nu cred că are un răspuns. Pur și simplu, îmi pun brațele în jurul lui în timp ce mă sărută. Naz mă așază pe pat și mă întoarce ca să stau lângă el. Este tandru, atingerile lui sunt blânde în timp ce mă dezbracă. Îmi explorează pielea cu vârfurile degetelor. O tristețe subtilă pare să-i însoțească fiecare mișcare. Mă cuprinde dintr-odată dorința de a-l face să se simtă bine.

Vreau râsul ăla înapoi.

Vreau să-l fac fericit.

Vreau să fie fericit *cu mine*.

— Spune-mi cum îți place, șoptesc eu, încercând să nu par agitată. Poți să fii brutal. O să ripostez.

zâmbește în timp ce se dezbracă și de restul hainelor. Ne întoarcem iar ca să stea deasupra mea.

— Data viitoare, spune el. În noaptea asta nu ne jucăm.

— Dar ce facem?

— Dragoste.

Mă penetrează încet. Ne sărutăm din nou în timp ce greutatea corpului lui mă apasă. Este lent și tandru. Este numai plăcere, fără pic de durere. Face dragoste cu mine.

Îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui în timp ce el mă penetrează adânc înainte să iasă din mine, iar și iar. Mă ține lipită de el și corpurile noastre transpirate se freacă unul de altul. Îmi oferă tot ce are. Scrâșnește din dinți și geme în urechea mea în timp ce ejaculează în mine.

Apoi, rămânem acolo întinși, mă ține în brațe și stau cu capul pe pieptul lui. Mă ține lipită de el de parcă sunt fragilă. Stă cu o mână întinsă pe spatele meu și cu cealaltă își trece degetele prin părul meu. Tac. Nu sunt sigură dacă e ceva de zis. Mi-e teamă că dacă o să vorbim despre asta, o să-și piardă din valoare, o să devină rațional ceva ce ar trebui simțit de fapt.

Gândește mai puțin, simte mai mult.

Încep să înțeleg.

Naz e la fel de tăcut. Dacă n-ar fi felul în care mă atinge, aș crede că doarme. Stau acolo, pe punctul de-a adormi, când vocea lui delicată sparge tăcerea.

— A fost o pușcă de vânătoare cu calibrul de douăsprezece. Au petrecut ore întregi încercând să-mi scoată glonțul din piept, dar n-a contat pentru că inima mea era sfârâmată.

— La propriu? întreb în șoaptă.

Nu-mi pot imagina. Un glonț fix în piept. Cine ar face una ca asta?

Oftează, ținându-mă și mai strâns în brațe.

— Se putea la fel de bine, șoptește el.

Melody e acasă.

O văd — sau mai degrabă o aud — imediat ce deschid ochii. Sforăiturile îi fac pieptul să tresalte, sunt lungi și neplăcute. Se aud atât de tare încât mă trezesc speriată pentru a doua oară. Brațul din jurul meu este greu și simt corpul cald lipit de mine. Nu știu de ce sunt așa de surprinsă că el este încă aici. Aproape că mă așteptam ca noaptea trecută să fi fost rodul imaginației mele. Îmi mângâie abdomenul, în jurul buricului, înainte să coboare spre părțile mai sensibile. Mă trezesc de tot.

— Bună dimineața.

— Neața, șoptesc eu somnoroasă. De cât timp ești treaz?

— Am fost treaz toată noaptea, zice el.

Cred că glumește, dar atunci când mă întorc ca să-i văd fața, primul lucru pe care îl remarc e oboseala. Așa arătam și eu acum două săptămâni. Vreau să-l ating, să-i netezesc pungile de sub ochi.

— N-ai putut să dormi?

— De multe ori nu prea pot, spune el. Și, dacă nu ți-e clar, Darth Vader[23] de acolo a intrat clătinându-se acum o oră și s-a dus direct la somn.

Simt cum mă cuprinde rușinea.

— O, Doamne, suntem dezbrăcați.

— N-a observat, zice el. Nici măcar nu s-a uitat încoace.

— Ar fi putut s-o facă.

23 Personaj din „Războiul stelelor" (n. red.).

— Și?

Își ia mâna de pe abdomenul meu ca să-mi dea părul ciufulit la o parte de pe frunte. Îi simt buzele catifelate și calde pe gâtul meu. Mă cuprind fiori pe șira spinării.

— Nu-mi spune că nu te excită gândul ăsta.

— Ce gând?

— De a fi văzută, zice el. Fiorul că poți fi prinsă. Cineva să se uite la tine în timp ce ți se oferă plăcere, dorindu-și să fie în locul tău sau să fie cel care să-ți ofere plăcere, gelos peste măsură că n-o să fie niciodată atât de norocos. Niciodată. N-o să te aibă niciodată, Karissa... n-o să fie niciodată tu. Pentru că ești a mea. Numai și numai a mea.

Își încolăcește iarăși mâna în jurul meu și mă lipește de el. Tremur când îi simt erecția. Îmi pune mâna între picioare. Închid ochii în timp ce îmi mângâie clitorisul, cu buzele în continuare pe gât, sugând și mușcând ușor pielea. Mă înfierbânt toată în timp ce mă frec de penisul lui. El geme și se mișcă mai repede, frecând mai tare, până când îmi scapă niște gemete.

E greșit.

E greșit.

O, Doamne, e atât de greșit.

Atunci de ce se simte așa de bine?

Sforăitul lui Melody abia dacă îmi acoperă gemetele. Aș putea să-l opresc, să mă dau la o parte, dar nu pot. Nu o s-o fac. Nu vreau să înceteze vreodată să mă atingă.

Simt cum crește tensiunea, cum senzațiile devin mai puternice și se duc spre locul pe care el îl mângâie. Îmi țin respirația. Sunt așa de aproape... așa de aproape... atât de al naibii de aproape. Mi se încordează degetele de la picioare și întregul corp pare să fie ca un arc gata să se destindă, când niște sunete slabe străbat camera. Brusc, Naz se oprește.

Deschid ochii. Senzația se risipește în timp ce îl dezlipește de mine și se ridică.

— Nu, nu, nu, repet eu, frecându-mi coapsele, disperată după atingerea lui.

Mă las pe spate și îl caut cu privirea.

— Te rog.

E tortură. Durerea mi se răspândește prin tot corpul. Naz se uită la mine în timp ce își pune telefonul la ureche.

— Salut, răspunde el încet.

Mă îmbufnez când își ține telefonul la ureche sub umăr, ascultând persoana de la celălalt capăt. Își pune un deget pe buze și îmi face semn să tac, în timp ce își bagă cealaltă mână sub pătura care mă acoperă doar parțial. Sunt cu sânii la vedere, dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă. Nu când mă atinge iarăși și îmi mângâie zona dureroasă de lângă clitoris cu mișcări circulare. Îmi dau ochii peste cap și nu îmi ia mult să mă încordez iarăși. Senzația revine.

— Da, mă ocup, spune el pe un ton serios.

Tonul hotărât și dur mă excită și mai tare. Pot să-l simt cum vine. Apuc cearșafurile și îmi încordez iarăși degetele de la picioare.

— O să fiu acolo weekendul ăsta.

O, Doamne.

O, Doamne.

O, Doamne, Dumnezeule.

Deschid ușor gura. Îmi țin respirația și un țipăt surd mă arde în piept în timp ce mă chinui să nu fac zgomot. Simt cum mă învăluie plăcerea și întreg corpul începe să-mi tremure.

— Nu cred că o să fiu singur, zice el. Sunt sigur că va fi mai mult decât încântată să... vină.

Încearcă să-și ascundă amuzamentul din glas, dar râde ușor. Îl privesc în timp ce tensiunea se risipește și

corpul meu începe să se relaxeze. Se uită la mine și privirea lui aproape că mă face iarăși să-mi dau drumul.

Își ia mâna de jos și și-o mută pe abdomen. Apoi, o așază pe un sân și îmi mângâie un sfârc întărit.

— Da, știu, zice el. Ne vedem acolo.

Închide, aruncă telefonul la loc pe pat și se apleacă să mă sărute. Mă apropii de el și îmi bag mâna pe sub pătură. Îmi pun mâna pe penisul lui. Îl mângâi o dată, de două ori, până se dă la o parte și mă oprește, apucându-mă de încheietură. Se uită la mine ciudat, cu un rânjet pe față.

— Aha.

— Aha ce?

— Te pricepi să păstrezi liniștea.

— N-am vrut să-ți întrerup conversația, am șoptit eu. Sau, știi tu, s-o trezesc pe Melody.

Ridică din sprânceană.

— Aha.

Aha. Din nou. El și nenorocitul ăla de cuvânt care nici măcar nu e cuvânt pe bune.

— Ce?

— S-ar putea să mai fie nevoie să încercăm asta, spune el sărutându-mă din nou, blând de data asta, înainte să se dea jos din pat.

Mă uit sceptică la el cum stă complet dezbrăcat în mijlocul camerei. Se mișcă încet, fără grabă, în timp ce își adună hainele.

— Nu acum, totuși. Mi-ar plăcea să rămân, dar știi tu...

Îmi trag pătura pe mine și îmi acopăr corpul ridicându-mă într-o rână pentru a-l urmări cum se îmbracă. Se aranjează cu ușurință. Își trece mâinile prin păr ca să și-l netezească, înainte să se așeze lângă mine pe marginea patului.

— Vino cu mine weekendul ăsta, spune el încălțându-se.

Nici măcar nu e o întrebare, e o cerere. Am observat chestia asta la el. Îmi cere lucruri fără măcar să mă întrebe. Este calm și încrezător, de parcă îmi știe deja răspunsurile, așa că nu pierde vremea cu prostii.

— Unde?

— Departe, spune el.

Un alt lucru pe care l-am observat. Practic, nici nu îmi răspunde la întrebări.

Clatin din cap.

— N-ar trebui.

— Dar vrei.

Sigur că vreau.

— De ce?

— De ce nu?

Râd în timp ce se ridică și își aranjează gulerul cămășii.

— Nu știu.

— Ai terminat cursurile, nu-i așa?

— Da, am dat ieri ultimul examen.

— Ai trecut?

Ridic din umeri.

— Sper.

— Sunt sigur că o să-l treci, spune el. Deci, de ce nu poți veni cu mine?

— Ei bine, am vorbit cu Melody să ieșim sâmbătă să sărbătorim.

— Să sărbătoriți că ați terminat cu examenele?

— Nu, zic eu ducându-mi genunchii la piept și punându-mi brațele peste. Să sărbătorim ziua mea de naștere.

Mă privește buimăcit. E surprins. Este prima dată când îl iau prin surprindere; prima dată când nu e cu un pas în fața mea. Dă din cap și o secundă mai târziu, se apleacă de parcă o să mă sărute iarăși. Mă uit în ochii lui în timp ce el se apropie.

— Vino cu mine weekendul ăsta, repetă el. O să-ți arăt cum să te distrezi cum n-ai mai făcut-o vreodată.

— Mi-ai arătat deja, șoptesc eu. De câteva ori.

— Draga mea, încă n-ai văzut nimic.

Când ajunge la buzele mele, doar le sărută ușor înainte să se ridice. Nu mai spune nimic și nici nu așteaptă să audă răspunsul meu.

Nemernicul ăsta arogant pleacă pur și simplu.

Rămân în pat strângând de pătura din jurul meu, înainte să încep să râd. Doar râd și dau din cap, și mă uit la ușă. Mă întoarce cu susul în jos, îmi face tot sângele să se ducă în cap și apoi mă lasă pur și simplu acolo, amețită și îmbătată de mirosul lui. Mă ridic, iau un prosop și niște haine. Trag și pătura după mine la baie ca să fac duș, sperând să scap de sentimentul persistent de vinovăție pe care îl simt când trec pe lângă colega mea de cameră care doarme — sforăie și n-are nici cea mai vagă idee ce se întâmplă lângă ea.

Am zis că sunt o prietenă groaznică?

Mă spăl și mă aranjez pentru o zi în care n-am nimic planificat. Poate o să împachetez niște lucruri, o să dorm și probabil că toată după-amiaza o să mă uit la televizor, la emisiuni care nu necesită prea mulți neuroni. Ar trebui să-mi găsesc un job, să găsesc un alt loc în care să merg, având în vedere că trebuie să plec peste șapte zile din cămin.

Vacanța de vară. Acum câteva luni o așteptam și număram orele până la finalul semestrului, dar acum mi-e groază și să mă gândesc la asta. Aveam de gând să merg în Watertown să-mi petrec vara cu mama, dar după vizita

de acum câteva săptămâni, nu sunt sigură cât de realist ar mai fi planul ăsta.

Sinceră să fiu, nici știu cât o să mai stea pe aproape, dacă n-a plecat deja.

Încerc să nu mă gândesc la asta. Încerc să mi țin ordine în minte cât stau sub apa caldă, dar nu pot să scap de gândul ăsta, este precum o ploaie pe care o simți că se apropie. Viitorul meu este la fel de tulburat precum un nor de furtună.

Mă întreb dacă Naz a desenat un alt tablou legat de viitor, dacă îi e suficient de limpede.

N-am discutat cu Naz despre asta. Nu sunt sigură cum o să se descurce cu o relație la distanță, chiar dacă sunt doar două luni.

Nu știu cum o să mă descurc eu.

A plecat acum douăzeci de minute și deja mi-e dor de atingerea lui.

Revin în cameră după ce mă spăl și mă schimb. Sunt perfect trează, dar nu vreau s-o deranjez pe Melody. Așa că iau telecomanda, dau încet sonorul și mă uit la televizor în lumina dimineții.

Talk-show-uri.

Drame cu bărbați cu copii.

Iubiți care înșală.

Vedete la dezintoxicare.

Mă pierd în dramele altor persoane și le uit pentru moment pe ale mele. Melody începe să se miște în pat câteva ore mai târziu, aproape de ora prânzului, și se freacă la ochi.

— O, Doamne, mă simt ca naiba.

— Ai avut o noapte lungă? întreb eu, schimbând canalele ca să găsesc niște divertisment care nu necesită inteligență.

Procese televizate.

– Și dimineață, mormăie ea ridicându-se în fund. Poartă aceleași haine de ieri, iar machiajul i s-a întins pe fața obosită.

– Nu te-am trezit când am ajuns, așa-i? Am încercat să nu fac zgomot, dar eram beată ca naiba.

– Nu, zic eu, nu m-ai deranjat deloc.

Se ridică și se târâie spre baie. Eu schimb iar canalele. Nu sunt prea atentă și găsesc ceva mai puțin dramatic.

Concursuri.

– Trezește-te, trezește-te, trezește-te!

Vocea stridentă se aude chiar lângă urechea mea și mă trezește dintr-un somn adânc. Țip și îmi țin mâinile în poziție de apărare, întrucât cineva mă tot zgâlțâie. Dezorientată, deschid ochii și văd în ceață moaca lui Melody fix lângă fața mea. Are un zâmbet larg, de nebună.

– Ce-i?

– Trezește-te! spune ea din nou, trăgând de mine să mă ridic.

Gem, o împing și clipesc rapid.

– M-am trezit, m-am trezit... of, de ce m-am trezit?

– Am reușit, spune ea, țopăind în fața mea. Am luat nouă la filosofie.

Îmi ia o clipă să procesez. Dintr-odată sunt complet trează. Mă uit la ea și simt cum nodul din stomac se face și mai mare.

– Stai, s-au postat notele?

– Da, spune ea entuziasmată. Îți vine să crezi?

– O, e minunat, zic eu, frecându-mă la ochi.

Încerc să-mi păstrez calmul, dar e inutil. Îmi vine să vomit de la atâta agitație. Mă ridic, trec pe lângă ea ca să-mi deschid laptopul și mă loghez în contul școlii ca să-mi verific notele. Cât aștept, îmi bate inima cu repeziciune. Dar de îndată ce pagina se încarcă, simt cum totul se oprește în loc. Mi se face un nod în stomac și inima aproape îmi stă pe loc.

Filosofie: Opt

— Nu, nu, nu, zic eu, dând scroll pe pagină și mergând înapoi ca să mă uit la nota de la examenul final. Optzeci și opt.

Optzeci și opt.

Un afurisit de optzeci și opt.

— Nu poate fi adevărat, zic eu dând din cap.

Simt un nod arzător în gât. Încerc să înghit.

— Am picat cu un punct.

Sunt șocată. Nu știu ce să cred sau să simt. Sunt pe jumătate adormită și pe altă lume în timp ce îmi verific încă o dată notele finale. Melody bălmăjește ceva în spatele meu, dar nu aud ce zice. N-o aud pe ea, nici telefonul care sună. Sunetul e într-o altă dimensiune până Melody îmi pune obiectul care scoate sunete stridente fix în dreptul feței.

Privesc ecranul, înghit în sec și încerc să-mi ascund sentimentele.

Nu te panica, îmi zic. *O să găsești tu o soluție.*

Închid pagina înainte să răspund la telefon.

— Hei.

Vocea mea sună sfioasă. Îmi dreg glasul și repet, dar Naz mă întrerupe înainte să pot termina.

— Ce faci?

— Nimic. Áá... nimic.

Tăcere.

– Ce s-a întâmplat?

Pun să zic „nimic", dar el mă oprește.

– Și nu spune că nimic.

Oftez adânc.

– Am luat opt la filosofie.

– Ai recent, zice el entuziasmat. E grozav.

– Nu, nu e. Aveam nevoie de un nouă ca să-mi asigure bursa. Nu înțeleg de ce nu l-am luat! Am învățat groaznic pentru examenul ăsta. Am ratat cu un punct... doar un punct. Doar atât.

Cuvintele îmi ies în avalanșă și mă usucă ochii de la lacrimi. Un afurisit de punct. E incredibil.

Mă cert singură că n-am luat în serios întrebarea de pe spatele lucrării. Mi-aș fi scris întreaga viață dacă aș fi știut că am nevoie doar de un afurisit de punct.

– A, zice el. Înțeleg.

Indiferența din glasul lui mă face să fiu un ghem de nervi. Simt cum crește furia în mine. Nu e vina lui Naz — e doar vina mea —, dar sunt prea supărată ca să-mi păstrez calmul. Oftez puternic și îmi dau scaunul în spate ca să mă ridic.

– Știi ceva? La dracu' cu asta. O să mă duc să vorbesc cu Santino să văd dacă pot să fac ceva ca să-mi schimb nota.

O aud pe Melody cum trage adânc aer în piept. Nu pare să-i placă planul meu.

– Vrei să mă ocup eu de asta? întreabă Naz.

– Nu, mă ocup eu. E problema mea.

Îmi urează noroc și rămâne să-i zic ce rezolv. Închid telefonul, arunc niște haine pe mine, mă încalț, apoi ies pe ușă. Merg în sala de clasă cu nervii întinși la maximum și mă rog încet la vreun Dumnezeu care mă ascultă să pot rezolva.

...

...

...

Să fie oare o întrebare bonus pentru punctul meu în plus?

– Pentru că sala de clasă este atât de mare și găzduiește atât de mulți studenți, încât e logic să aibă mai mult de o ieșire în caz de urgență, zic eu. Există probabil o obligație în normele antiincendiu, care prevede un anumit număr de ieșiri în funcție de numărul de studenți din încăpere. Cine le-a proiectat a trebuit să țină cont de asta. Încap o sută de studenți, deci presupun că cincizeci de studenți per ieșire?

Ridică din sprâncene.

– Ăsta e răspunsul tău final?

Ezit.

– Da.

– Pentru că e mai sigur, domnișoară Reed.

Ridic din sprânceană.

– Asta am zis.

– Nu, nu-i așa. Ai făcut referință la norme antiincendiu ipotetice și ecuații matematice. Ai zis că e logic, nu că e mai sigur. Și asta, domnișoară Reed, este diferența dintre un nouă și un opt. Întotdeauna complici lucrurile și ratezi esențialul.

– Dar asta am vrut să zic.

– Poate, dar să fie învățătură să-ți alegi cu atenție cuvintele pentru că oamenii te vor lua în serios și îți vor aminti ce ai zis, nu ce ai vrut să zici.

– Dar eu...

Înainte să mai apuc să spun ceva, își ia pixul și se întoarce la treabă, întrerupându-mă.

– O zi frumoasă, domnișoară Reed.

Îmi împing scaunul în spate și mă ridic. Trebuia să-mi dau seama că n-are sens să vin. Ies val-vârtej din sală. Mă ustură iarăși ochii de la lacrimi și de data asta mi se preling cu încăpățânare pe obraz. Le șterg cu dosul

palmei în timp ce îmi scot telefonul și formez numărul lui Naz.

Sună de două ori înainte să răspundă.

— Îl urăsc al dracului de mult, spun eu imediat ce ies afară. E așa un nemernic.

— Să înțeleg că n-a funcționat să apelezi la compasiunea lui.

— Nu, n-a funcționat pentru că n-are suflet. Mă tratează de parcă sunt ignorantă... de parcă sunt doar o fetiță prostuță care nu înțelege nimic.

Îmi tremură vocea în timp ce încerc să nu plâng. Pentru o clipă, nu se aude nimic în telefon. Apoi, zice încet:

— Plângi.

— Nu, nu plâng.

— Nu mă minți.

E ridicol să plâng. Mă simt ridicolă. Mai șterg câteva lacrimi încăpățânate și încerc să-mi revin.

— Sunt bine. Doar că... of, mă enervează așa de rău. E atât de arogant și se comportă de parcă știe totul. Aș vrea să-l pună cineva la punct.

Oftează.

— Nu-ți face griji, Karissa.

— Dar nu știu ce să fac.

— O să se rezolve, spune el. Ai nevoie de puțin timp departe, puțin timp să-ți limpezești creierul și să nu te gândești la nimic. Vino cu mine weekendul ăsta.

Îmi dau ochii peste cap. O spune atât de relaxat, nimic nu îl tulbură. Aș fi vrut să fiu la fel de încrezătoare.

— Știi că o să vin.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Limuzina staționează pe aleea din fața căminului. Șoferul stă lângă ea și mă așteaptă. Mă opresc la câțiva metri distanță. Trag geamantanul după mine cu o mână și cu cealaltă țin o rochie nouă roșie, încă învelită în plastic și pe umeraș.

Sunt un dezastru. Sunt transpirată, obosită și port o pereche de colanți negri și un tricou alb supradimensionat. Iar în picioare am o pereche de șlapi.

N-am putut să mă încalț. Încă nu mi s-a uscat oja la unghiile de la picioare, roșii, ca să se asorteze cu rochia. Îmi făceam unghiile când m-a sunat Naz și mi-a zis că mă așteaptă mașina jos. Nu s-a obosit să mă anunțe din timp. A trebuit să mă grăbesc pe ultima sută de metri ca să-mi adun toate lucrurile. Șoferul îmi ia lucrurile și le pune în portbagaj. Nu aștept să-mi deschidă portiera, o deschid singură. Naz stă pe bancheta din spate, cu telefonul la ureche, îmbrăcat ca de obicei. Mă privește în timp ce mă urc lângă el și vorbește la telefon.

— Ieșim din Greenwich acum, spune el. Ar trebui să ajungem în Jersey cam în treizeci de minute.

Mă încrunt. Mă duce în New Jersey?

Închide fără să-și ia la revedere, lasă telefonul deoparte și se apleacă să mă sărute. Șoferul se urcă, pornește mașina și intră în trafic.

— Deci, ce e în New Jersey? întreb eu curioasă.

— Multe, spune el. Benzinării full-service, Jersey Devils[24], parcul Palisades... Atlantic City, „Jersey Shore"[25] și Snooki[26], desigur.

— Snooki?

— A, și „Sopranos".

Ridică din sprânceană.

— Te uiți la el?

— Ăă, am prins câteva episoade.

— E un serial grozav, zice el. Pur ficțional, desigur.

Râd și dau din cap.

— D-asta mergem în Jersey? Datorită serialelor și benzinăriilor?

— Sigur că nu.

— Atunci de ce mergem?

— O să vezi.

La scurt timp după ce trecem de granița statală, mașina virează înspre un aeroport mic. De îndată ce văd indicatorul rutier, mă uit la Naz.

— Nu mergem în New Jersey, nu-i așa?

— Sigur că nu, zice el. Nu e nimic în Jersey.

Îmi dau ochii peste cap și mă uit pe geam în timp ce ne apropiem de un avion privat staționat. Mașina se îndreaptă fix spre el. Mai mulți oameni stau lângă avion și vorbesc în timp ce din alte mașini le sunt descărcate bagajele pentru a fi apoi încărcate în aeronavă.

Nu recunosc mai pe nimeni dintre cei de pe pista de decolare. Bărbați de vârsta a doua și câteva femei, poate douăzeci de persoane în total. Dar, chiar în mijlocul lor, îl recunosc pe Raymond Angelo.

---

24 Echipă de hockey (n. red.).

25 Serial produs de MTV (n. red).

26 Personaj din serialul „Jersey Shore" (n. red).

Zâmbește voios și la brațul lui este o femeie blondă nu cu mult mai mare decât mine.

Toată lumea este îmbrăcată impecabil — costume și rochii, nici măcar un fir de păr nu e nelalocul lui.

Se potrivesc cu Naz, în costumul lui negru scump, dar nu cu mine. Locul meu nu e aici. Eu nu sunt ca oamenii ăștia. Ei înseamnă homar și caviar, sticle de vin în valoare de mii de dolari.

Eu sunt mai degrabă ceva ce comanzi la un drive-through.

Mă întind și îl apuc pe Naz de braț atunci când mașina oprește. Ezită și îmi aruncă o privire ciudată în momentul în care șoferul deschide portiera.

— Lasă-ne o clipă, spune Naz. Mergi înainte și încarcă-ne lucrurile.

— Da, domnule.

De îndată ce rămânem singuri, Naz se întoarce cu fața spre mine.

— Ce e în neregulă, draga mea?

— Nu pot să fac asta.

— De ce? întreabă el. Ți-e teamă să zbori?

— Nu, șoptesc eu, deși acum că menționează asta, simt cum îmi crește anxietatea. Ce vreau să zic e că n-am mai zburat înainte, dar nu asta e problema. Eu pur și simplu... nu mă integrez.

— Știu.

Cumva mă așteptam să mă contrazică, dar m-a luat prin suprindere că a fost de acord cu mine.

— Poftim?

— Știu că nu te integrezi, Karissa, dar ăsta e unul dintre lucrurile mele preferate la tine. Ieși în evidență.

— Și dacă ei nu cred asta?

— Atunci e bine că nu-mi pasă de ce cred ei.

O spune atât de hotărât, de parcă orice altă opinie diferită este pur și simplu greșită.

— Ai încredere în mine, zice el, cuprinzându-mi fața în palme. O să fie cel mai grozav weekend din viața ta. Dacă cineva de aici ți-l strică într-un fel sau altul, o să mă asigur că va plăti pentru asta.

Coboară din mașină fără să aștepte un răspuns. Simt o presiune în piept.

Ceva îmi spune că n-o să plătească cu bani.

Trag adânc aer în piept în timp ce Naz îmi deschide portiera și, înainte să apuc să mă conving să nu fac asta, ies și îl însoțesc.

Privirile sunt ațintite asupra noastră. Pot să le simt. Întâlnesc ochi curioși în timp ce mă uit prin mulțime. Nu par atât de neprietenoși, cât surprinși să mă vadă. Femeile, mai ales, mă privesc sceptice. Sunt aranjate precum niște capodopere ale lui Picasso, pe când eu mă simt mai degrabă ca una dintre schițele lui.

Raymond se desprinde din mulțime și vine spre noi.

— A, Vitale, la fix.

Naz dă din cap, dar Raymond nu se uită la el. Nu, Raymond se uită la mine.

Îmi ia mâna și mi-o sărută.

— Sunt onorat că ni te alături, Karissa.

Aș vrea să-i zic că n-am intenționat asta, că habar n-aveam că o să mă alătur unor oameni ca el, dar tac și doar zâmbesc ca să mă abțin. Mama m-a învățat destule încât să știu că nu e genul de bărbat care reacționează bine atunci când este jignit.

Naz nu pierde vremea. Își pune mâna pe spatele meu și mă conduce prin mulțime în avion. Pare mai mare în interior decât în exterior. Totul este bej și cu panouri din lemn, cu suficiente locuri pentru toată lumea.

Naz se oprește fix în mijlocul avionului și se așază pe marginea unei canapele lungi, o secțiune cu două locuri

separată de restul. Mă așez agitată alături, dar el îmi mai risipește din anxietate când își pune mâna pe umărul meu și mă trage mai aproape. Mă sărută pe păr. Apa lui de colonie îmi învăluie simțurile și mă amețește, în timp ce toți ceilalți se îmbarcă.

Raymond decide să se așeze lângă mine. Mă desparte doar o cotieră cu căptușeală de amortizare de bărbatul ăsta ticălos. Blonda ia loc lângă el și ni se alătură și restul. Mă uit pe furiș la ea. Nu-mi pot imagina ce vede la el.

Știu că Naz e mai în vârstă decât mine și că poate alții văd diferența noastră de vârstă ca fiind ceva extrem, dar el e destul de tânăr, cu aer nobil și al naibii de sexy. Însă Raymond este mult mai în vârstă, aproape suficient de bătrân încât să fie bunicul femeii ăleia și nu are nici măcar o fărâmă de sex-appeal.

De fapt, seamănă puțin cu Shrek.

Stau tăcută, lipită de Naz. Îmi face inima să bată nebunește și fiecare bătaie îmi răsună în urechi. Este un ritm care mă neliniștește și mi-e teamă că toată lumea din jurul meu îl poate auzi. Se așază toți pe scaune și vorbesc, dar nimic din ce spun nu are vreo însemnătate pentru mine.

Mă simt invizibilă și sunt recunoscătoare pentru asta.

Avionul decolează după ce toată lumea își pune centura de siguranță. Simt cum îmi urcă inima în gât atunci când luăm altitudine și strâng paltonul lui Naz. Îmi țiuie urechile și am un nod în stomac.

Nimeni altcineva nu pare să mai fie deranjat de asta. De fapt, nimeni nu pare deranjat de nimic. De îndată ce atingem altitudinea corespunzătoare, revin schimbând locurile și continuă conversația de unde au lăsat-o, de parcă decolarea nu înseamnă nimic pentru ei. Mai slăbesc strânsoarea paltonului lui Naz, dar nu-i dau drumul de tot.

N-o să-l las să plece.

Prezența lui este singurul lucru care mă împedică să intru în panică.

Lângă mine, Raymond povestește ceva, râde la propriile glume în timp ce toată lumea din jurul nostru ascultă cu atenție. E cu siguranță în centrul micii lui lumi, soarele în jurul căruia se învârt oamenii ăștia.

Toată lumea, cu excepția lui Naz. El nu pare să fie atent. Mă privește pe mine. Îi simt respirația pe obraz în timp ce-mi șoptește:

— Ești în regulă?

Încuviințez.

— Îi recunoști pe toți cei de aici?

Mă încrunt și clatin din cap. Cum aș putea să-i recunosc pe toți? Îl știu doar pe Raymond, dar nu îndrăznesc să zic asta cu voce tare. Stă suficient de aproape încât să mă audă dacă îi rostesc numele.

— Ha.

Mă uit la Naz. Fața lui e la doar câțiva centimetri de mine.

— Ce?

— Sunt doar surprins.

— Tu? Surprins?

Zâmbește.

— Se mai întâmplă din când în când. M-am gândit că o să-i știi pe oameni ăștia, având în vedere că l-ai recunoscut pe Ray.

Așa cum mă așteptam, Raymond ciulește urechile la auzul numelui său. Se oprește la jumătatea poveștii și își mută atenția către noi.

— M-a recunoscut?

— Da, confirmă Naz.

— Mă bucur să știu că reputația mă precede, spune el.

— Așa va fi mereu, șefule, zice un tip din fața noastră.

Șefule. Cuvântul iese în evidență precum un neon în întuneric.

— Cel puțin atât timp cât e Vitale prin preajmă să se asigure de asta, continuă tipul.

Îl simt pe Naz cum se încordează, cum corpul lui se preface în piatră, iar brațul din jurul meu pare dintr-odată greu precum un bolovan. Mă uit iarăși la el și văd cum îl privește pe bărbatul care tocmai a vorbit. Și restul lumii pare să observe încordarea lui. După ce câțiva își dreg glasul și se instalează o tăcere stânjenitoare, conversația divaghează.

Totuși, Naz tot îl privește plin de furie pe tipul ăla.

Nu se relaxează.

Nu știu ce a vrut să zică, cum Naz are un efect asupra reputației lui Raymond, dar este evident că lui nu i-a plăcut deloc.

Este un zbor de cinci ore — cinci ore lungi, sufocante, în timp ce mă uit obsesiv la ceasul lui Naz, numărând minutele. Abia când aterizăm aflu unde mergem. Îl întreb pe Naz de câteva ori, dar el doar ridică din umeri, nu-mi zice nimic, până când roțile avionului ating iarăși pământul. Brațul lui Naz este în continuare în jurul meu, la fel de greu... n-a mai zis nimic de ceva timp. Ceilalți vorbesc entuziasmați despre una-alta, dar Naz mă trage mai aproape de el.

— Bine ai venit în Las Vegas!

Mă uit la el și ridic surprinsă din sprânceană.

— Vegas?

Încuviințează.

— Ce facem aici?

— Ce poți să faci în Orașul Păcatelor? întreabă el.

Înainte să răspund, se apropie de mine și mă apucă de bărbie lăsându-mi capul pe spate. Nasurile noastre se ating înainte ca el să se aplece și să mă sărute — delicat, blajin, abia atingându-mi buzele, în timp ce șoptește „păcatelor".

Mă înroșesc pentru că-și manifestă în public afecțiunea, dar nimeni nu bagă de seamă. O fac intenționat, pentru că toți evită să se uite la noi acum. Îmi amintesc de petrecerea pentru strângerea de fonduri — chiar și atunci când este înconjurat de mulți alții, Naz este în bula lui.

În propriul lui univers.

Ne așteaptă câteva limuzine. Ies din avion și aștept pe pista de aterizare. Îmi simt corpul amorțit și sunt ametită după orele petrecute la înălțime. Soarele tocmai apune și scaldă cerul într-o lumină oranj, transformând totul în jurul nostru în umbre. Este cald, aproape sufocant, dar tot tremur atunci când Naz se oprește în spatele meu și își pune mâna pe șoldul meu. Oamenii trec pe lângă noi de parcă suntem niște pietre într-un râu. Își debarcă bagajele și le duc în mașinile care așteaptă.

Nu sunt surprinsă când Raymond se oprește lângă noi. Pare să tragă în direcția noastră. Limbajul corpului său denotă nepăsare, dar tonul lui este serios atunci când vorbește.

— N-o face.

Mă încrunt. Mă uit la el și văd că privește înainte, de parcă nici n-a vorbit.

Simt cum Naz mă strânge și mai tare de șold.

— N-o s-o fac... pentru moment.

— Doar atât îți cer, spune Raymond.

Conversația lor n-are nicio noimă pentru mine. Se termină la fel de repede precum a început, iar Raymond se îndreaptă spre blonda care îl așteaptă. Privesc cum geamantanul și rochia mea sunt puse în ultima mașină din coloană, alături de bagajul lui Naz. De îndată ce portbagajul este închis și totul este la locul lui, șoferul deschide portiera din spate a limuzinei.

Naz mă împinge ușor în mașină.

— Haide, draga mea.

Nu mă opun. Intru și observ că este la fel de imaculată ca ultima în care am mers, impecabil de curată. Mirosul de piele este pregnant, de parcă nu a mai călcat nimeni în ea înainte, de parcă nimeni nu a respirat aerul ăsta sau nu a stat pe scaunele astea. Naz se așază lângă mine, iar șoferul închide portiera și se urcă în față de îndată ce pleacă ceilalți.

Mă întorc curioasă spre Naz.

— Ce să nu faci?

Ridică din sprâncene.

— Ce?

— Raymond ți-a zis să nu faci ceva.

— Ce?

— „Doar atât îți cer".

Se uită la mine pentru o clipă în timp ce mașina demarează, de parcă se gândește la un răspuns. Ridică din umeri și își mută privirea.

— Nu contează. N-o s-o fac.

— Pentru moment?

Zâmbește fără să vrea.

— Pentru moment.

— O să-mi zici dacă o s-o faci?

— Vrei?

Ezit. Întrebarea lui este la obiect și nu sunt sigură ce să răspund. Instinctul îmi zice că da, sigur, dar oare vreau cu adevărat? Ceva îmi spune că e mai bine să nu știu unele lucruri.

— Nu sunt sigură.

Încuviințează și ăla este singurul răspuns pe care îl primesc.

N-am mai fost niciodată în Vegas și n-am crezut niciodată că o să am măcar ocazia. Este fantastic. Mă uit pe geam și văd luminile orașului. Cerul se întunecă, soarele apune cu fiecare secundă care trece, dar viața pare în

continuare animată pe străzi. Pare că lumea abia s-a trezit la viață și luminile strălucesc în timp ce oamenii misună prin oraș.

Limuzina trece pe lângă hoteluri, nume pe care le recunosc — Venetian, Caesar's Palace, Flamingo și Bellagio — înainte să oprească fix în față la MGM Grand. Mă holbez la hotelul imens. Clădirea mare strălucește în nuanțe de verde, iar numele clipește cu litere aurii în întuneric. Mă uit în jur cu gura căscată în timp ce ies din limuzină. Mi se pare că am pășit într-o altă lume.

Naz coboară și se oprește lângă mine. Nu pare la fel de impresionat, de parcă ăsta este doar un alt loc de pe hartă, o oprire pe drumul vieții, dar pentru mine este o experiență care îmi influențează viața. Cineva ne cară bagajele în timp ce suntem conduși pe o intrare secundară. Naz îmi pune iarăși mâna pe spate, conducându-mă, fără să-mi permită să rămân în urmă. Recepția privată în care suntem conduși este elegantă, izolată de intrarea principală, genul de loc în care mă aștept să stea Naz — aparent detașat, relaxat în timp ce o lume plină de vacarm există la doar câțiva pași distanță.

Totul se mișcă precum viteza luminii în jurul meu. Suntem conduși din recepție spre lifturi, unde bărbatul care ne cară bagajele apasă pe un buton pentru ultimul etaj.

Apartamentele de lux.

Un bărbat — care se dovedește a fi un majordom — ne însoțește la etaj și deschide ușa apartamentului nostru. Rămân mută de uimire imediat ce pășesc înăuntru. Locul imens care mi se dezvăluie nu seamănă cu nimic din ce-am mai văzut. Privesc uluită în jur cât Naz schimbă două vorbe cu bărbatul la ușă.

Apartamentul întrece chiar și casa lui Naz atunci când vine vorba de stil. Există o sală de mese, o bucătărie mică, o sufragerie și chiar și o cameră cu o masă de biliard. Podeaua în carouri albe și negre contrastează cu nuanțele de maro deschis și galben din jur. Fac câțiva pași și mă

opresc atunci când dau de un perete de sticlă. Mă uit și sunt mirată că este o piscină acolo.

Valetul pleacă atunci când Naz refuză turul ghidat, lăsându-ne în pace. Mă întorc spre Naz și mă sprijin de sticla rece în timp ce el se apropie de mine și își dă jos jacheta.

— Îți place?

— Dacă-mi place? Este uimitor.

— E drăguț, zice el, atârnându-și jacheta pe spătarul unui scaun. La etaj e și mai drăguț.

Mă uit cu gura căscată la el.

— La etaj?

— Desigur, spune el, făcând semn spre niște scări aflate pe o laterală. Unde crezi că e dormitorul?

Nu-l las să mai continue. Alerg pe lângă el și urc cele două seturi de trepte. Mă opresc atunci când ajung sus și icnesc atât de tare încât Naz mă aude de jos, pentru că râde imediat.

— Ți-am zis eu! strigă el.

Camera de la etaj este elegantă, cu două dormitoare și cea mai mare baie pe care am văzut-o vreodată. M-aș putea îneca în cada uriașă. Dușul este o cabină de sticlă imensă, aproape la fel de mare precum camera mea de cămin din NYU. Intru și mă învârt, complet uimită. Văd luminile orașului prin ferestrele de la duș, pot să văd și până la palierul care duce jos.

Când ies din duș, Naz este în dormitorul matrimonial și își caută prin lucruri. Mă opresc în prag și dau din cap.

— Cine mai stă aici?

— Nimeni, spune el. Doar noi.

— Dar sunt trei paturi. De ce avem nevoie de trei paturi?

— Nu avem nevoie, spune el fixându-mă din priviri. Totuși, s-ar putea să le încercăm pe toate până la sfârșitul săptămânii.

Zâmbesc. Îmi place planul ăsta.

Scoate hainele din geantă și le atârnă pe umeraș în dulap. Le aranjează de parcă se mută aici. Eu îmi las totul în geantă. Nici măcar nu sunt sigură ce-am împachetat, dar sunt sigură că nu merită atârnate într-un dulap luxos ca ăla. Se uită la mine în timp ce iau un meniu mic de pe noptieră și îl răsfoiesc. Room service.

— Ți-e foame? întreabă el.

— Mm, da, puțin.

Nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată.

— Putem să comandăm ceva?

— Da, spune el, dar ce-ar fi să ieșim undeva?

— Unde?

— Unde vrei tu.

Telefonul îi sună în timp ce termină cu hainele. Îl scoate și abia se uită la ecran înainte să răspundă cu un aer impersonal. Conversația este scurtă și n-am auzit decât „da" și „nu". Închide, pune telefonul în buzunar și se întoarce spre mine.

— Trebuie să rezolv ceva... o să dureze doar câteva minute. Ce-ar fi să te duci să faci duș și să te schimbi, și apoi mergem în oraș?

— OK, zic, uitându-mă prin cameră.

Privirea îmi este atrasă de husa pentru rochie.

— Să port rochia?

— Nu, păstreaz-o pentru mâine.

— Ce e mâine?

Întrebarea mea îl face să zâmbească. Se apropie de mine, îmi cuprinde fața în palme și îmi mângâie buzele.

— De ce să nu ne concentrăm pe seara asta înainte să începi să-ți faci griji pentru mâine? Petrecem prea mult timp în căutarea a ceea ce urmează să fie și nu apreciem ce avem în prezent... și, chiar acum, avem oportunități nelimitate. În lumea mea, cerul nu este limita, Karissa. Nu există limite. Vrei ceva? O să ai. Orice.

— Orice?

— Orice, promite el. Doar să-mi spui.

— Un cheeseburger cu bacon.

Râde.

— Un cheeseburger cu bacon?

— Da.

— OK, atunci.

Se apleacă spre mine și mă sărută înainte să plece.

— Fă duș, apoi mergem în oraș pentru cheeseburgeri cu bacon.

Naz pleacă și eu îmi caut prin lucrurile din geantă. Mă încrunt. Dacă aș fi știut că mergem în Vegas, aș fi împrumutat câteva dintre hainele lui Melody. Până la urmă, aleg o pereche de pantaloni negri, un maiou roz, nimic neobișnuit pentru mine, dar măcar nu sunt blugi.

Mă duc la baie, mă dezbrac și dau drumul la apa caldă. Intru în camera de sticlă și oftez satisfăcută. Apa mă învăluie din toate unghiurile, iar jetul care pulsează se simte ca un masaj.

Mă îmbrac în spumă din cap până în picioare cu săpunul care miroase cel mai dulce. Închid ochii și stau sub apă. O las să se prelingă în jurul meu și să clătească spuma. Aburul se răspândește și îmbracă sticla. O clipă mai târziu, deschid iarăși ochii și privesc în jur. Mă blochez atunci când văd ceva pe palier.

Naz stă acolo și mă privește.

Simt un fior pe șira spinării. Îi pot simți privirea. Probabil că ar trebui să-mi placă ideea de a fi prinsă.

Ezit, mă gândesc o clipă, apoi mă apropii de [illegible] de sticlă și mă uit fix în ochii lui Naz în timp ce îmi [illegible] abdomenul și pieptul și îmi cuprind sânii cu mâinile. [illegible] zâmbet i se răspândește încet pe față, apoi dă din cap și pleacă.

Mă duc înapoi sub duș și opresc apa. Ies schiopătând de curată ce sunt. Mă pregătesc, mă îmbrac, mă machiez puțin și îmi aranjez părul cât de bine pot. Aud iarăși mișcări la parter. Naz revine și intră în baie în timp ce stau în fața oglinzii și mă dau cu luciu de buze. Vine spre mine, se oprește în spatele meu, îmi pune mâna pe șold, se apleacă și mă sărută pe gât.

— Ești o vulpiță.

— Și tu ești un pervers care trage cu ochiul.

Râde.

— M-ai prins.

Desigur, el e deja gata, nu are nevoie să se schimbe. Arată și miroase la fel de fresh ca atunci când m-a luat de la cămin. Nu știu cum reușește tipul ăsta să arate mereu impecabil ca o operă de artă. Mă încalț și îl iau de mână, iar el mă conduce afară.

Un bărbat stă în dreptul ușii noastre. Naz îl salută dând din cap când trecem pe lângă el, dar nu zice nimic. Îl privesc curioasă. Sunt și mai surprinsă când văd că un alt bărbat ne așteaptă lângă lift. Apasă pe buton și ușa se deschide automat. Fără să rostească un cuvânt, bărbatul intră în lift cu noi și apasă pe butonul pentru parter. De îndată ce ajungem la parter, Naz salută iarăși din cap.

Ne îndreptăm spre cazinoul animat. Atunci mă întorc spre Naz.

— E destul de ciudat cum îți fac oamenii ăștia pe plac.

Pare amuzat de aprecierea mea.

— Serviciile lor sunt excelente. Orice ai cere, o să-ți îndeplinească dorințele.

— Orice?

— Da, orice, spune el. Chiar și cheeseburgeri cu bacon.

Mă duce direct la un restaurant... un loc elegant și renumit, cu un nume pe care nu-l pot pronunța, al unui francez, cred. N-a fost nevoie decât ca Naz să-și spună numele de familie, Vitale, și suntem conduși înăuntru la o masă mică din spate, chiar în timp ce un ospătar sosește cu farfurii pline de mâncare.

Mă încrunt în timp ce mă așez pe scaunul pe care mi-l trage Naz. Sunt surprinsă când văd că mi se pune în față exact un burger.

Mă uit uimită la Naz în timp ce ia loc. Are în față o farfurie la fel ca a mea.

— Ai sunat înainte?

— Am menționat la recepție că vrei un cheeseburger cu bacon, răspunde el, așa că ne-au făcut pe plac.

Nu-mi vine să cred că pot fi servită cu tot ce mi-aș putea dori, dar nu zic nimic în timp ce ospătarul ne aduce băuturile — fără alcool.

Apuc burgerul ca să iau o mușcătură. Are o aromă deosebită, amăruie de la oțetul balsamic și cu un fel de verdețuri deasupra, care îmi aduc aminte de spanac. Mestec încet în timp ce dau chifla la o parte ca să scap de toate frunzele alea. Mă uit pe masă și mă încrunt.

— Ce e în neregulă? întreabă Naz.

Mă uit la el. Văd că mă privește în timp ce ia o înghițitură. Pare să-i placă, având în vedere că mușcă iar aproape imediat.

— Nu e ketchup pe masă.

— De obicei nu e într-un loc ca ăsta.

— De-asta îmi plac locurile care *nu* sunt ca ăsta, murmur eu, pentru că au ketchup pe masă.

Îi face semn ospătarului, care vine spre noi. Naz îi spune să aducă niște ketchup și bărbatul încuviințează. Pleacă și se întoarce câteva clipe mai târziu cu un bol mic

umplut cu ce presupun ei că este ketchup, dar arată foarte mult a roșii fierte, la cât de gros este. Bag un deget să gust și mă încrunt.

Simt din nou aroma aia de oțet balsamic.

— Ce e în neregulă? întreabă Naz iar.

Pare că își pierde ușor răbdarea. Clatin din cap, dau ketchupul la o parte și pun chifla înapoi ca să mai iau o gură. Simt privirea lui Naz, întrebarea lui care traversează masa. Pare deranjat că nu-i răspund.

— Karissa, ce-i în neregulă?

— Nimic, zic eu și îi zâmbesc ezitând. Totul e bine.

— Nu mănânci ketchupul.

— Da... dacă îl poți numi așa.

Apucă bolul și face ce tocmai am făcut și eu — își bagă degetul ca să-l guste. Nu se schimonosește, nu scoate niciun sunet, dar când ospătarul trece pe lângă masa noastră, îl împinge spre el. Ospătarul se oprește, face ochii mari și ia bolul.

— Vreo problemă, domnule?

— Ketchup, zice Naz, cu o voce calmă. Am cerut ketchup.

— Da, ăsta e...

— Nu e ketchup, zice Naz, terminându-i propoziția. Heinz 57 e ketchup. Ăsta nu e ketchup. Nu știu ce naiba e ăsta, dar eu am cerut ketchup, așa că mă aștept să primesc ketchup.

Ospătarul pleacă iarăși în grabă în timp ce eu mă uit cu gura căscată la Naz. El continuă să mănânce netulburat, în timp ce ospătarul se întoarce câteva clipe mai târziu cu un alt bol care, fără îndoială, de data asta conține ketchup. Îi mulțumesc și mă uit la bol ezitând. Naz pufnește exasperat.

— Acum ce nu-i bine?

— Nimic, doar că dacă cineva ar încerca să-ți pună otravă în mâncare, ăsta ar fi momentul, zic eu uitându-mă la ketchup.

— Crezi că e otrăvit?

— Sau cel puțin cineva a scuipat în el.

Îmi fac griji că îl enervez. Nu încerc să fiu dificilă. Iau burgerul să mai muşc o dată, îl mănânc, vreau-nu vreau, pentru că mi-e prea foame pentru rahaturile astea. Naz începe să râdă — tare și cu poftă. Își lasă scaunul pe spate ca să se ridice și îmi dă mâna.

— Haide.

Mă uit la mâna lui înainte să-l privesc în ochi.

— Unde mergem?

— Să-ți luăm ce ai vrut cu adevărat.

Îmi las burgerul în farfurie și îl iau de mână. Îl urmez în afara restaurantului și trecem pe lângă ospătarul confuz de lângă ușă. Ne plimbăm prin jur, trecem pe lângă câteva restaurante, unele numite după bucătari celebri, când Naz mă trage într-un bar sportiv aglomerat.

N-are nicio legătură cu locul în care fuseserăm. Barul este un haos abia stăpânit, gălăgios și luminos, cu oameni care poartă jeanși, șepci de baseball, beau bere și țipă la televizor. Mirosul de mâncare grasă care adie în aer îmi face stomacul să ghiorțăie.

Naz alege o masă chiar în centrul barului. O ospătăriță apare cu meniurile. Eu comand o Cola, practic fâțâindu-mă pe scaun, în timp ce Naz îi înapoiază meniurile.

— O bere. Nu contează de care, doar să fie la sticlă și să nu desfaci capacul. Și doi cheeseburgeri cu bacon.

Femeia notează comanda, zâmbește, apoi pleacă.

Când ne aduce băuturile, eu iau o înghițitură din Cola în timp ce el își scoate cheile și folosește desfăcătorul ca să deschidă berea. Ia o gură și se schimonosește. Expresia lui mă face să râd.

— Nu e bună?

— Berea nu e niciodată bună, spune el întinzându-mi sticla.

Rait.

— Ești sigur?

— E ziua ta.

— Mâine.

— Pe-aproape.

— Tot n-o să am douăzeci și unu de ani.

Zâmbește în timp ce o ține și mai aproape de mine.

— Mi se pare că am mai avut conversația asta înainte. Micuța mea prizonieră are dubii despre comiterea unor păcate împreună cu mine chiar în Orașul Păcatelor?

— Sigur că nu.

— Atunci ia-o.

Iau berea din mâna lui și beau strâmbându-mă. E dezgustătoare, dar mai iau o gură și i-o dau înapoi înainte să-și dea cineva seama.

Mâncarea vine repede — un burger zemos pe o chiflă proaspătă. Uleiul se scurge atunci când muște din el. Este atât de bun încât gem și îmi dau dramatic ochii peste cap.

— *Asta* chiar e un cheeseburger cu bacon.

Conversația este relaxată în timp ce eu mă îndop. Naz mănâncă doar jumătate din burger și în rest se satură cu alcool. Beau suficient de la el încât să mă amețesc. Mintea mea este puțin în ceață și corpul îmi devine ușor, de parcă am învățat cumva cum să sfidez gravitația și să plutesc în văzduh.

Naz e la a patra bere în timp ce eu mă las pe spate în scaun și îl privesc în tăcere. Este chipeș, într-un fel întunecat, genul de frumusețe naturală. Nu depune efort și cred că asta îmi place cel mai mult la el — e așa cum e. Naz, cu trăsăturile lui dure și zâmbetul ușor sinistru, este pasiune pură și tărie de caracter, autentică, genul care face

să mi se ridice părul de pe braţe în timp ce simt fiori pe şira spinării. Poate să fie înfricoşător, dar este pe deplin fascinant. N-am mai fost niciodată în preajma cuiva cu aşa de multă influenţă.

Cum poate cineva care are un aer periculos să mă facă să mă simt atât de în siguranţă?

— Eşti tăcută, zice el, ridicând din sprânceană şi uitându-se la mine. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc doar la cât de chipeş eşti, recunosc eu.

Râde în timp ce îşi lasă berea jos şi o împinge spre mine, oferindu-mi ultima gură. O iau, o dau pe gât şi mă strâmb la gustul amar şi cald. Naz îşi scoate portofelul şi lasă un teanc de bani pe masă. Nu se oboseşte să aştepte nota de plată — ospătăriţa noastră este ocupată, atât de ocupată încât n-am văzut-o de ceva timp —, dar sigur e mai mult decât suficient.

Se ridică şi îşi aranjează cravata. Îl urmez şi îl iau de braţ în timp ce ne îndreptăm spre ieşire, spre cazinou.

— Ştii să joci blackjack? mă întreabă el.

— Nu.

— E destul de simplu. Aduni valoarea cărţilor. Cine se apropie cel mai mult de douăzeci şi unu fără să depăşească e câştigător. Ai înţeles?

— Um, sigur, zic eu uitându-mă ciudat la el. Nu prea. De ce?

— Pentru că o să spargem mulţi bani jucând.

Îl privesc uimită şi mă apuc să-i explic că n-am vârsta necesară ca să pariez în Vegas, dar se dovedeşte iarăşi inutil. Trecem pe lângă mesele de la parter şi mă duce într-o cu totul altă parte a hotelului — un cazinou într-un alt cazinou. Locul este atât de luxos şi exclusivist încât trebuie să fim însoţiţi în interior. Suntem conduşi într-o cameră din spate, la nişte mese private de blackjack. De îndată ce păşim înăuntru, recunosc o voce. Mă uit împrejur şi văd

niște fețe oarecum familiare. Toată lumea din avion este aici. Râde și își vede de joc, pariază cât e noaptea de lungă.

Naz ia loc la o masă lângă Raymond. De îndată ce se așază, se apropie un angajat. Ezită și văd frică în privirea lui în timp ce se bâlbâie.

— Domnule, umm, Vitale, domnule... prietena dumneavoastră...

— Iubită, zice Naz.

Cuvântul mă face să mă blochez. Îmi bate inima așa de tare încât încep să amețesc. Iubită. E prima dată când îmi zice așa. O liniște stranie cuprinde camera, niște voci încep să șușotească. Mă uit în jur la bărbați și le văd privirile curioase. Cuvântul ăsta pare să-i fi pus pe gânduri la fel ca pe mine.

— Sunt perfect conștient că nu are vârsta necesară să parieze, dar ea este talismanul meu, așa că dacă o să-mi interzici prezența ei, o să fiu forțat să-mi cheltui banii în altă parte.

— Nicio problemă, zice bărbatul, retrăgându-și cuvintele. Ne face plăcere să vă simțiți confortabil la noi.

Mă opresc în spatele lui Naz și copiez agitată din comportamentul celorlalți. Câteva femei pierd vremea prin salon, pe margine. Blonda lui Raymond stă în spatele lui și îi masează cu atenție umerii, chiar dacă el nu pare să bage de seamă prezența ei. Naz mă ia tare de braț și mă trage spre el. Clipesc uimită de câteva ori, când mă așază în poala lui, și mă las cumva pe spate. Încerc să mă mișc în așa fel încât să nu-i blochez vederea. Câțiva tipi se uită ciudat la el, dar nimeni nu spune nimic în timp ce i se dau cărțile.

Chiar dacă mi-a spus regulile jocului, mi-e greu să țin pasul cu ce se întâmplă. Este evident că bărbații ăștia nu sunt niște novici. Totul se mișcă cu repeziciune. Jetoane albe, galbene și maro, în valoare de mii de dolari, sunt aruncate în jur și puține cuvinte sunt rostite. Discută banalități și își folosesc mâinile ca să dea de înțeles că vor să joace. Mă uit la Naz cum încearcă să-și numere cărțile,

dar mă distrage. Îi simt respirația pe obraz și buzele lui îmi ating gâtul constant între pariuri.

Nu știu cum naiba se poate concentra.

Bărbații au la dispoziție foarte multă băutură. Naz îmi dă să beau de la el și nimeni nu zice nimic. Joacă iar și iar, glumesc și aruncă pe fereastră mii de dolari fără să clipească. Noaptea trece, iar Naz îmi șoptește și mă întreabă de câteva ori ce ar trebui să facă. Sunt conștientă că el știe mai bine decât mine, dar îi fac jocul, îi spun părerea mea. El ascultă de fiecare dată și râde când își pierde aproape toți banii, de parcă asta îl amuză foarte tare.

După o vreme, alcoolul începe să-și facă efectul și îmi amorțește și fundul în scaunul ăsta, așa că mă ridic. Naz se oprește în mijlocul jocului și mă privește întrebător.

— Trebuie să-mi dezmorțesc picioarele, zic eu uitându-mă în jur. Unde e baia?

— A, în capătul holului, zice Naz, arătând spre o ușă.

— O să-i arăt eu, intervine blonda, uitându-se la mine și zâmbindu-mi. O să-ți arăt eu.

Naz se întoarce la joc.

— O să-ți arate ea.

O urmez pe femeie în afara încăperii, spre o baie din capătul holului, așa cum a zis Naz. Aș fi putut s-o găsesc cu ușurință și singură. Femeia mă așteaptă, verificându-și machiajul și aranjându-și părul. Încerc să mă ușurez în liniște în timp ce ea se străduiește să poarte o conversație cu mine prin ușă.

— Deci, tu și Vitale sunteți un cuplu, așa-i? Ce interesant!

— Da... De ce e interesant?

— Nu știu, pur și simplu, spune ea. Nu vine cu femei... n-a făcut asta niciodată. Sunt cu Ray de cinci ani și nu l-am văzut niciodată pe Vitale cu o femeie.

Îmi place să cred despre mine că nu sunt o persoană care să bârfească, dar mi-a trezit interesul. Mă îndrept spre chiuvetă ca să mă spăl pe mâini.

— Naz e doar o persoană mai discretă.

Face ochii mari.

— Naz?

— Da, Naz, zic eu. Nu așa îl strigă toată lumea?

Blonda clatină din cap, uitându-se la mine de parcă sunt nebună.

— Mereu Vitale... sau Ignazio dacă sunt apropiați. Niciodată Naz.

Mă încrunt.

— Ești sigură?

— Da, spune ea. Ray îi spune uneori așa în privat, un obicei vechi, înțelegi? Dar niciodată de față cu el. E un fel de rană deschisă, presupun, așa că toată lumea e atentă. Nu știu când s-a întâmplat...

Cuvintele ei mă bagă și mai rău în ceață.

— Când s-a întâmplat ce?

— Când și-a pierdut familia.

Rămân mută. Habar n-am despre ce vorbește și ea pare să-și dea seama de asta. Se îngălbenește la față și face un pas în spate schițând un zâmbet forțat pe buzele ei roșii precum cireșele.

— Ar trebui să ne întoarcem.

Vreau s-o întreb mai multe, s-o întreb ce naiba a vrut să zică, despre ce rană deschisă e vorba și ce s-a întâmplat cu familia lui — o familie despre care nu vorbește niciodată —, dar știu că are dreptate. Ar trebui să ne întoarcem. Și lui Naz nu i-ar plăcea ca ea să discute despre asta, indiferent despre ce e vorba...

Ne întoarcem în cameră, iar ea îmi zâmbește din nou.

— Apropo, eu sunt Brandy.

— Karissa, zic eu. Deci, tu și Raymond sunteți căsătoriți de cinci ani?

Râde.

— O, nu suntem căsătoriți. Suntem împreună de cinci ani totuși.

— O... Am crezut că e căsătorit.

Se oprește la intrarea în încăpere și-mi aruncă o privire ciudată.

— Este. Eu sunt doar iubita lui.

Brandy se așază la loc în spatele scaunului lui Raymond, cu mâinile pe umerii lui. Se apleacă și îl sărută pe obraz, dar el o ignoră — este prea concentrat la joc ca să fie atent la ea. Ezit pentru o clipă. Îi privesc și mi se face stomacul ghem când îmi dau seama că fata asta este amanta lui. Pare drăguță și cine sunt eu să judec, dar mă îngrijorează.

Mult.

Mă uit apoi la Naz.

Mă întreb ce înseamnă oare să fiu iubita *lui*.

Naz se uită brusc la mine de parcă îmi poate simți privirea. Se încruntă și mă privește întrebător. Îi zâmbesc și mă îndrept spre el. Încerc să scap de gândurile care mă preocupă, dar el a observat deja că starea mea s-a schimbat.

Își lasă jos cărțile și se ridică.

— Renunț.

— Deja? întreabă Raymond surprins.

— Am pierdut deja treizeci de mii de dolari, spune Naz. Probabil e un semn.

— Un semn că talismanul tău nu e așa de norocos precum credeai? zice un tip în glumă, un tip pe care îl recunosc, același care l-a supărat și în avion.

Naz nu-i răspunde pentru că și-a încasat banii. Își ia banii și nici nu se obosește să spună la revedere.

Naz e aproape lângă mine, când Raymond râde sec.

— A doua lovitură.

Asta îl face pe Naz să se mai înmoaie.

Vine lângă mine, mă ia de mână și mă duce spre ieșire. Nu zice nimic până nu rămânem singuri pe hol, departe de privirile indiscrete. Se oprește, se întoarce spre mine și ridică din sprânceană. Are o expresie așa de serioasă încât mă dau un pas în spate.

— Ce ți-a zis?

— Ce?

— Te uiți la mine de parcă aș fi un străin, zice el. Ce ți-a zis fata aia?

Mă uimește cât de ușor mă poate citi.

Mă bâlbâi o secundă, până el îmi cuprinde fața în palme și mă forțează să-l privesc.

— Spune-mi.

— Nu prea multe. Mi-a spus doar că nimeni nu-ți zice Naz, nu de când... ți-ai pierdut familia.

Mă aștept să se înfurie — din cauza ei, a mea, a cuiva. În schimb, nu văd decât durere, o mică tresărire înainte să închidă ochii, de parcă ce-am zis îl doare așa de rău încât nici măcar nu mă poate privi.

Rămâne așa pentru o clipă, dar totul se risipește când deschide iarăși ochii. Își ia mâinile de pe fața mea, dar pe una din ele o așază pe pieptul lui.

— Ți-am zis ce s-a întâmplat.

Cicatricele.

Simt o durere în piept. Încep să mă simt vinovată pentru că am deschis subiectul ăsta. Îi cer iertare, schimb subiectul, dar el mă reduce la tăcere. Se apleacă și mă sărută. Leneș și tandru, nu se grăbește și îmi linge buzele. Gem și el chicotește când se dă într-o parte la final.

Capitolul șaptesprezece

În drum spre cameră nu zice nimic. E atât de aproape de mine încât îi pot percepe mirosul apei de colonie. Și totuși, îl simt plecat la mii de kilometri depărtate. E pierdut și copleșit de gânduri pe care nici nu mi le pot imagina.

Când ajungem în apartament, găsim căpșune acoperite în ciocolată pe masă și o sticlă de șampanie pusă la rece într-o găleată cu gheață. E clar că pregătise ceva, dar ignoră complet totul și urcă la etaj.

Îl urmez în tăcere. Nu mă bag în sufletul lui, ca să-i ofer puțin spațiu, dar ne întâlnim până la urmă în dormitor. Se apropie încet de mine.

— Mă iubești?

— Știi că da.

— Spune-o, îmi șoptește. Spune-mi că mă iubești.

— Te iubesc.

Îmi cuprinde fața în palme.

— Încă o dată.

— Te iubesc.

Își coboară mâna și mă apucă de gât.

— Iar.

— Te iubesc.

Strânge ușor, fără să-mi provoace durere, suficient cât să mă facă să icnesc.

— Iarăși.

Răspunsul meu se transformă în șoaptă.

— Te iubesc, Ignazio.

Se încruntă când își aude numele, iar ochii i se întunecă și mai mult. Monstrul se uită pe furiș la mine din spatele măștii. Vrea să iasă la lumină. Vrea să mă joc cu el. Totuși, nu zice nimic și îmi eliberează gâtul. Își coboară mâna pe piept și pe sâni. Îi strânge prin material înainte să alunece mai jos, să apuce de capătul cămășii și să tragă. Îmi ridic mâinile și îl las s-o scoată. Îmi descheie pantalonii și apoi trage fermoarul, iar eu ies din ei în timp ce el îi dă jos de pe mine.

Mă scanează lent din cap până-n picioare, iar și iar. Privirile noastre se întâlnesc când face un alt pas în față și se apropie de mine. Pot să simt căldura pe care o emană. Mirosul lui mă înnebunește.

Mă amețește.

— Dacă mi-ai putea citi gândurile...

Se oprește și râde malefic.

— ... ai tremura acum.

Aproape că tremur numai fiindcă mi-a spus.

— La ce te gândești?

Vine spre mine, se oprește lângă mine și îmi dă părul la o parte. Mă prinde cu o mână de șold și mă trage spre el, în timp ce se apleacă să mă sărute pe gât.

— Mă gândesc că singurul mod în care ai putea să fii perfectă acum, spune el, ar fi dacă ți-aș trage-o așa de tare încât oamenii de la recepție ți-ar auzi țipetele.

Asta are efect asupra mea.

Tremur, dar el continuă.

— Vreau să te fac să-ți depășești limitele, Karissa. Să te împing dincolo de ele așa de tare, așa de mult, încât să mă urăști.

— Nu te-aș putea urî niciodată.

Nu termin bine de zis că își pune iarăși mâna în jurul gâtului meu și mă forțează să mă uit la el.

– Nu spune asta dacă nu vorbești serios.

– Vorbesc serios, șoptesc eu. Te iubesc.

Mă privește o secundă înainte să se aplece să mă sărute. Mă lasă pe spate așa de mult încât este aproape dureros ca să ajungă la gura mea.

– Și eu te iubesc. Promite-mi că o să-ți amintești asta.

– Promit.

– Bun, zice el. Pentru că sunt pe cale să ți-o trag de parcă nu te-aș iubi.

Vocea îmi tremură.

– OK.

– Amintește-ți cuvintele de siguranță.

– Așa o să fac.

Îmi eliberează gâtul și face un pas în spate. Stau nemișcată, încercând să nu tremur. Mă uit cu coada ochiului și văd cum își dezleagă cravata închisă la culoare.

– Și, dacă mă iubești cu adevărat..., spune el dându-și cravata jos înainte să se uite iarăși la mine.

Pare furios. Simt cum mi se înmoaie genunchii la auzul tonului glacial. Acum, cu siguranță tremur.

– Dacă vorbești serios, atunci o să ripostezi.

Dau să zic ceva, dar mă oprește. Icnesc speriată când Naz mă apucă și mă trage spre pat, apoi mă împinge pe burtă. Nu e nimic tandru în atingerea lui, nimic drăgăstos sau drăguț la bărbatul care mă atinge. Îmi pune cu forța mâinile la spate și mă leagă strâns cu cravata, făcând un nod. Mă smucesc în timp ce mă leagă, dar este prea puternic, prea rapid pentru mine ca să-l opresc. În momentul în care brațele îmi sunt legate, îl aud cum mânuiește cureaua. Îmi bate inima când aud sunetul cataramei.

N-o să mă rănească.

Știu asta.

Mă iubește.

Îmi amintesc.

Dar e greu să gândești, e greu să te supui atunci când un bărbat e de două ori cât tine, când o bestie, un afurisit de *monstru*, te țintuiește.

Așa că nu gândesc.

Simt.

Și simt că trebuie să ripostez.

Dau din picioare, ripostez și urlu la el să se dea jos de pe mine. Degeaba. Sigur că degeaba. Îi intră pe o ureche și îi iese pe alta. Strânsoarea lui devine mai puternică și mai brutală. Sunt noua lui jucărie preferată, știu asta, și el e pe cale să descopere de ce e nevoie ca să mă distrugă.

Totuși, n-o să-l las.

Nu pot.

N-o să mă distrugă. Reușesc să mă întorc pe spate, cu mâinile sub mine, și mă ridic în fund înainte ca el să se poată gândi să mă oprească. Sunt pe cale să mă ridic când el își dă cureaua jos și mă face să mă încordez.

Tresar.

Reacția mea îl face să se oprească timp de o secundă, suficient de mult încât să observ asta, înainte să se aplece spre mine. Nu se leagănă, nu mă lovește, în schimb mă așază înapoi cu forța pe burtă și aruncă deoparte cureaua. Mă imobilizează sub greutatea lui.

— Ce naiba e greșit cu tine? întreb eu pe un ton care mă surprinde chiar și pe mine.

Nu-mi răspunde. Nu vorbește. Nici măcar nu mă bagă în seamă, îmi aruncă doar o privire ostilă.

Îi simt greutatea corpului în timp ce mă zbat. Îmi lasă chiloții în vine. Nici măcar nu se obosește să-i dea jos.

Cu ei așa, mi-e greu să-l lovesc. Mă cuprinde cu o mână și mă forțează să stau în genunchi cu fundul în sus.

— Dă-te jos de pe mine, mârâi eu.

Mă zbat în brațele lui și aproape scap, dar el mă strânge și mai tare.

Bâjbâie după nasturi. Nu se dezbracă de tot, doar își dă jos pantalonii.

— Obligă-mă.

— Du-te dracu'!

Abia rostesc cuvintele astea când mă penetrează — atât de tare, de adânc, de brusc, încât încep să țip. Mă forțează cu fața în saltea iar și iar, înăbușindu-mi țipetele, în timp ce mă penetrează. Cu un braț mă ține ferm în jurul taliei, iar celălalt este pe spate, între umeri. Sunt imobilizată, dar mă legăn, îmi legăn șoldurile și mă opun până el mă penetrează prea adânc și se dă prea mult în spate, apoi iese din mine.

Regret de îndată ce se întâmplă. Simt golul și durerea deja crescândă, dar reacționez instinctiv. Este o reacție de genul „luptă sau fugi", iar lupta clar nu are sorți de izbândă. Își slăbește strânsoarea și îmi ia mâna de pe spate ca să mă penetreze din nou.

Fug înainte s-o poată face.

Ies de sub el, răsuflând greu, și mă ridic. Dar n-am gândit-o până la capăt. La dracu'!

Sunt terminată.

Nu pot să fug. Abia dacă pot să-mi târâi picioarele. Fac doar câțiva pași și aproape cad. Țip când mă împiedic, dar Naz mă apucă și mă aruncă înapoi în pat înainte să cad. Râde și mă forțează iar să stau în poziția aia.

— Chiar credeai că poți fugi așa ușor de mine?

Își bate joc de mine, de parcă încercările mele de a scăpa sunt o nimica toată, de parcă n-am niciun pic de

forță, de parcă nu tocmai mi-am risipit aproape toată energia.

S-ar putea să nu mă rănească fizic, dar la naiba dacă mai devreme nu m-a durut!

Adrenalina pune stăpânire pe mine. Furia și jena sunt copleșitoare. Cine vrea o luptă? Îi dau eu una. Mă zbat cu toate puterile. Cravata mi se freacă de încheieturi și nodurile nu se slăbesc nici măcar puțin.

— Dezleagă-mă, îi cer eu, în timp ce mă penetrează iarăși.

Aș vrea să zic mai multe, dar senzația mă lasă fără cuvinte pentru o clipă. La naiba, se simte așa de bine...

— Dezleagă-te singură.

— Încerc, zic eu, tot zbătându-mă. Te rog! Mai slăbește nodurile.

Râde din nou. Râde. Chiar dacă îmi place să-l simt înăuntrul meu, începe să mă enerveze.

— Știi ceva? Bine, fie, mormăi eu. Crezi că ești așa de dur? Nici măcar nu poți lupta cinstit. Tu ești ăla slab aici. Ești un laș nenorocit. Jalnic.

Nu știu de unde vine dezlănțuirea asta, dar funcționează. Naz mă apucă brutal de brațe și îmi desface nodurile. De îndată ce am mâinile libere, mă întoarce pe spate ca să stea deasupra mea.

Îi întâlnesc privirea. Simt cum mă cuprinde anxietatea, dar mă și excit un pic. Expresia de pe chipul lui mă sperie. Nu spune nimic, dar expresia îl dă de gol.

O să mă facă să-mi înghit cuvintele.

Îmi așază picioarele pe umerii lui lați în timp ce mă penetrează fără milă. Are mâna pe gâtul meu și îmi apasă pe jugulară ameținându-mă în timp ce mi-o trage brutal.

Și mi-o trage.

Și mi-o trage.

Strânsoarea lui este atât de puternică încât cred că o s-o simt și mâine. Urme de degete imprimate pe pielea mea în nuanțe închise, vinețiii, în timp ce îmi răvășește corpul, distrugându-mi măruntaiele. Mă zbat, încerc să-mi las jos picioarele. Fiecare penetrare este dureros de adâncă. Îi zgârii brațul și mă împing în el, continuând să mă zbat. Îmi înfig unghiile în pielea lui și îi las urme. Începe să curgă sânge, dar asta nu pare să-l descurajeze deloc. Eu par mai tulburată decât el.

Indiferent ce fac, el mă subjugă. E mult mai puternic, mult mai dur. Nu-l pot învinge. Nu pot câștiga. Când îmi dau seama de asta, frustrarea mea atinge cote maxime, până îl lovesc cu pumnii în piept, cu toată puterea.

Lovesc așa de tare încât aud impactul, îl lovesc atât de tare încât mă dor degetele. La fiecare lovitură, forța pare să ricoșeze prin ambele trupuri. Simt cum mi se încordează mușchii.

La naiba.

Mă apucă de mână și se apleacă spre mine, atât de aproape încât nasurile ni se ating.

Inima îmi bate cu putere. Mă așteptam la venin. În schimb, el mă ia prin surprindere cu un sărut.

— Așa, draga mea, îmi spune el. Luptă-te cu mine înainte să ți-o trag până rămâi fără suflare.

Mă gândesc că s-ar putea să fie capabil de asta, dar am ajuns prea departe ca să recunosc cu voce tare. Sunt agitată, m-am supraîncărcat emoțional.

— Nu ești suficient de bărbat.

Geme și mă sărută din nou. Sărutul lui este la fel de brutal ca fiecare mișcare pe care o face. Doamne, îi place asta. Pentru o clipă, mă neliniștește. Sexul cu el e mereu pasional, dar asta? E ceva intens. Deține controlul complet asupra corpului meu, dar îmi pot dea seama că a pierdut controlul asupra propriului trup.

Ăsta nu e Naz. Ăsta e monstrul, complet nestăvilit.

Asta e Ignazio Vitale.

Mă iubește. Totuși, încerc să-mi amintesc. Nu vreau să uit vreodată. Dar bărbatul ăsta îmi distruge corpul, mă apucă de gât, mi-o trage de parcă mă urăște, de parcă viața mea este în mâinile lui.

De parcă nu are scrupule să mă omoare dacă așa crede de cuviință.

Este perfid.

Este înfricoșător.

Deci, de ce îmi place așa de mult?

— Oh, Doamne, șoptesc.

Abia dacă mai pot vorbi și vedea. Pot să simt cum lacrimile și presiunea iau proporții... mă simt de parcă urmează să explodez sub el. Sunt un cablu sub tensiune și scot scântei oriunde mă atinge el. Este electrizant. Îmi înfig mâinile în părul lui și trag. Nu știu dacă să mă zbat, să-l implor să se dea la o parte sau să-mi dea mai mult.

Închid ochii, îmi arcuiesc spatele și îmi frec sânii de pieptul lui în timp ce orgasmul îmi zguduie violent trupul. Scot un țipăt strident, înăbușit de mâna lui pe gâtul meu, dar suficient de tare încât să-mi țiuie urechile. Totuși, nimic nu-l tulbură — nu încetinește, nu slăbește ritmul.

Orgasmul îmi răpește totul. Anxietatea, dorința de a lupta. Plutesc în derivă pe un nor de extaz. Mintea mea a cedat, iar corpul i s-a predat lui într-un final. Nu mă mai zbat, chiar dacă e în continuare brutal, chiar dacă fizic insistă.

Oh, Doamne, m-a distrus.

M-a distrus.

Dar habar n-aveam că distrugerea se poate simți așa de bine.

Lacrimi îmi curg pe obraji, iar el le sărută imediat, în timp ce șoptește: *„Să nu uiți"*. Știu că l-aș putea face să se oprească cu un simplu cuvânt și poate că de-asta nici

nu vreau să-l rostesc. Nu vreau să se oprească. Vreau să fiu a lui. Vreau să fiu tot ce are. Vreau să profite de mine, să mă oblige, să mă folosească, să mă abuzeze pentru că el crede că deține controlul și eu știu acum că asta își dorește. Vreau să-i fac jocul acesta pentru că știu că un simplu cuvânt o să-l oprească. Și dacă asta nu e putere adevărată, atunci nu știu ce e.

Ore sau zile. Minute sau secunde. Nu știu cât de mult o poate ține așa, nu știu cât de mult continuă jocul acesta al lui. Îmi amintesc doar că existam, până în momentul în care lumea din jurul meu a început să se estompeze și m-a furat somnul.

Și apoi mă trezesc. Camera este ciudat de întunecată, scăldată într-un fel de strălucire neon, în timp ce luminile se plimbă pe ferestrele cu draperii netrase. Mă ridic și fac o grimasă când simt durerea care mă străfulgeră. Îmi simt corpul inflamat și mă doare totul. Sunt dezbrăcată și murdară. Mă simt de parcă am alergat la un maraton și m-am prăbușit direct în pat.

Nici măcar nu sunt sigură dacă pot să mai merg.

Îmi simt picioarele amorțite.

În cealaltă parte a camerei, scăldată într-o lumină verde și aurie, stă Naz. Se uită pe geam și este complet îmbrăcat.

S-a dezbrăcat măcar?

Stă complet nemișcat, de parcă e o instalație din cameră. Singurul semn de viață este pieptul care i se mișcă, sunt respirațiile ușoare, firești. Nu respiră. Doar se întâmplă să respire.

De fapt, nu face nimic.

Am crezut că m-a distrus, dar am greșit. În schimb, cred că m-a trezit, de parcă viața mea n-a fost decât un vis monoton și el mi-a arătat cum e să-ți deschizi cu adevărat ochii. Nu m-am simțit niciodată atât de vie. Dar când mă uit la el văd ce înseamnă să fii distrus. De parcă un fir a

fost rupt, ceva a fost retezat și îl deconectează pe bărbatul pe care îl știu de corpul din fața mea.

Monstrul a ieșit la suprafață. L-am văzut. M-am jucat cu el. L-am invitat înăuntrul meu și nu l-am izgonit.

Uitându-mă la Naz, cred că monstrul a decis să rămână.

— Naz? îl strig, dar nu reacționează, de parcă nu m-a auzit. Ignazio? șoptesc îngrijorată.

Se mișcă.

Își întoarce capul și mă privește din cealaltă parte a camerei. După ce mai aruncă rapid o privire pe fereastră, se îndreaptă spre pat. Nu zice nimic și se descheie încet la cămașă în timp ce se apropie de mine. Văd gaura din material, urmele de sânge de pe mâneci. Mă uit uimită în timp ce își dă jos cămașa și văd rănile adânci și urmele de unghii pe brațele puternice.

Sunt speriată. Cred că l-am rănit mai mult decât m-a rănit el pe mine.

Se dezbracă în liniște înainte să se urce lângă mine în pat. Se mută ca să fie deasupra mea. Se așază între picioarele mele și își pune fața pe gâtul meu. Nu rostește nici măcar un cuvânt în timp ce mă penetrează.

Primele penetrări sunt blânde, urmate de una adâncă și dureroasă. Icnesc în timp ce mă agăț de el și zic răgușit:

— Galben.

Încetinește până abia se mai mișcă. Îmi acoperă corpul cu al lui, face dragoste cu mine. Îl simt cu fiecare celulă din corpul meu, ascult în timp ce gâfâie și geme. Îi simt respirația caldă pe piele. De obicei, e tăcut în timpul sexului, asta dacă nu mă tachinează, dar acum îl aud... îi aud respirația neregulată și gemetele înfundate. Îmi pun mâinile în jurul său și mă joc cu buclele lui de la ceafă. Este tandru, tandru... al naibii de tandru în timp ce mă

sărută pe maxilar înainte să se dea în spate ca să se uite la mine.

E tot tăcut, dar curbura buzelor lui și zâmbetul subtil pe care mi-l oferă în întuneric aduc lumină. Este frumos. Atât de frumos.

E întreaga mea lume.

El e întreaga mea lume.

Ejaculează în mine, privindu-mă fix în ochi. Are o privire exaltată, de care mă bucur pe deplin. Întredeschide buzele și închide ochii când cea mai delicată șoaptă i se prelinge de pe buze – numele meu.

– Karissa.

Ne întindem apoi pe pat. Eu, pe burtă, lângă el, cu pătura înfășurată în jurul meu. Sunt pe jumătate adormită, epuizată și satisfăcută, când îi simt atingerea delicată pe spate. Degetele lui mă gâdilă în timp ce îmi mângâie pielea. Mi se închid ochii și senzația mă face să-mi încordez degetele de la picioare în timp ce-mi muşc buza ca să nu chicotesc.

Desenează sau scrie ceva pe mine... nu știu ce. Încerc să urmăresc modelul, să-i înțeleg mișcările, în timp ce mi se face pielea de găină.

– Ce faci? șoptesc eu.

Nu sunt deloc surprinsă că nu-mi răspunde la întrebare. Continuă să deseneze timp de câteva minute, aproape făcându-mă să adorm, înainte să se aplece și să mă sărute între umeri. Mă ia în brațe, mă trage spre el și își lipește pieptul cald de spatele meu.

– Uneam punctele, spune el încet. Pistruii tăi sunt precum stelele. Spun o poveste, în funcție de cum îi unești.

Zâmbesc în timp ce el mă ia de mână.

– Și ce ți-au zis?

– Mi-au spus că ești frumoasă și că sunt al naibii de norocos că ești doar a mea.

Capitolul optsprezece

Stau în faţa oglinzii mari şi trag de rochie, încercând să o potrivesc pe mine. E mai strâmtă decât îmi aminteam şi lasă mai multă piele la vedere decât arăt de obicei. Sunt pregătită, mi-am aranjat părul şi m-am machiat. Port pe buze aceeaşi nuanţă de roşu sângeriu cu a rochiei.

În lumina asta, tenul meu are o paloare de porţelan.

Îmi iau pudra şi mai aplic puţin machiaj pe gât, acoperind urmele vineţii. Nu doare şi nu prea mă deranjează, dar îmi fac griji de reacţia celorlalţi.

Ştiu cum pare.

Ştiu ce or să creadă ceilalţi.

Mă pierd în gânduri, mintea mi se tot întoarce la noaptea trecută. Observ cu coada ochiului o siluetă în pragul uşii, în spatele meu. Atenţia mea este atrasă de reflexia lui Naz în oglindă şi, pentru o clipă, sunt uimită.

Nu l-am văzut niciodată îmbrăcat casual.

Blugi închişi la culoare, lejeri şi o curea, cămaşă albă şi un sacou albastru închis îi îmbracă trupul tonifiat. Nu s-a bărbierit sau poate că e doar impresia mea, dar părul lui pare mai răvăşit decât de obicei. În timp ce mă tot gândesc la asta, îşi trece mâna prin păr, confirmându-mi bănuielile.

Este ciufulit.

Este sexy.

Atât de sexy.

Dar nu sunt obișnuită cu el așa. El se comportă mereu perfect, totul este calculat și aranjat și sub control. Bărbatul din fața mea este un haos organizat, ce s-a infiltrat printre crăpături atunci când armura lui s-a fisurat.

Mă uit pentru o clipă la el și simt cum sistemul meu nervos revine la viață. A fost plecat mare parte din zi și m-a lăsat să mă distrez singură. Nu sunt sigură unde a fost sau de ce, dar mă bucur că s-a întors. Totul pare mai rece când nu e prin preajmă.

— Ignazio.

Se duce în baie și mă privește în oglindă.

— De ce mă strigi așa?

— Este numele tău, zic eu, în timp ce îmi pun cerceii. Așa te strigă toată lumea.

— De obicei îmi zic Vitale, spune el, oprindu-se în spatele meu. Și tu nu ești toată lumea.

Se apropie de mine și îmi pune mâna pe gât, în timp ce îmi mângâie cu degetul o vânătaie. Nu zice nimic, dar cuvintele se citesc în ochii lui întunecați și în felul în care se strâmbă.

Nu l-am mai văzut niciodată așa, dar pare să aibă remușcări.

Totuși, nu-și cere scuze. Oftează și își lipește obrazul de părul meu în timp ce eu mă relaxez la pieptul lui. Îi văd reflexia în timp ce închide ochii și mă ia în brațe.

Este un moment atât de intim.

Pare atât de vulnerabil.

Stau nemișcată. Doar mă uit la el și pare că mă îndrăgostesc din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trece.

— Haide, sărbătorito, zice el, noaptea ne așteaptă.

Nu mă simt diferit la 19 ani. Nu că mă așteptam, dar este ciudat. Nu mă simt de parcă ar fi ziua mea. Presupun că fiecare zi este o ocazie specială atunci când sunt cu el.

Naz mă conduce spre cazinou, ținându-mă de mână. Nu-mi pot lua ochii de la el, iar el observă asta, râde timp de câteva minute și mă înghiontește.

– Ce-i cu tine în seara asta?

– Nimic, sunt doar... surprinsă.

– De ce?

– De tine, zic eu. Sunt obișnuită cu costumele elegante.

– Da, păi costumele sunt pentru afaceri.

– Și blugii sunt pentru... plăcere?

Zâmbește.

– Cam așa ceva, deși hainele devin opționale în cazul ăla.

Ne întoarcem în aceeași zonă în care a jucat cu o noapte înainte, într-o curte imensă care înconjoară o vilă luxoasă. Arată ca o vilă italiană, de parcă am fost luați din Vegas și aruncați în *Under The Tuscan Sun*[27]. Aroma florilor, cu iz de lămâie, învăluie aerul în proprietatea îngrădită cu pereți din sticlă. Este uluitoare.

Soarele de seară se simte plăcut pe fața mea în timp ce stăm pe terasă. O să se întunece în curând. Luminile s-au aprins deja pe clădire, dar eu mă bucur de ultimele raze cât încă mai pot.

Naz s-a așezat în fața mea și comandă pentru amândoi o sticlă de vin. Nu pune nimeni întrebări.

Poate că e diferit la 19 ani.

Poate că par suficient de matură încât să beau în noaptea asta.

Sau poate că el este prea intimidant încât cineva să aibă dubii atunci când cere ceva.

---

27 Comedie romantică scrisă și regizată de Audrey Wells, cu Diane Lane în rolul principal (n. red.).

Bem și mâncăm, vorbim și râdem. Atmosfera pare relaxată. Sunt sigură că mai sunt și alți oameni prin jur, dar nici nu-i văd, nici nu-i aud. Suntem ascunși într-un loc retras, unde nimic și nimeni altcineva nu mai există.

— Mereu am vrut să merg în Italia, zic, lăsându-mă pe spate în scaun și uitându-mă în jur.

Simt cum alcoolul alunecă în sânge. Îmi relaxează corpul și mă liniștește.

— Știu, șoptește el distras.

Aproape că-l întreb cum de-ar putea să știe asta, dar n-are rost. Ce nu știe el?

— Tu ai fost vreodată în Italia?

Încuviințează și ia o gură din băutură.

— Au făcut o treabă bună recreând atmosfera de acolo, dar nimic nu se compară cu originalul.

— Sunt sigură că e Raiul pe pământ.

— Este, spune el. O să te duc într-o zi.

— În Rai?

Zâmbește.

— Unde vrei tu.

Îmi dau seama că vorbește serios, pare sincer.

— Nu ți-aș putea cere asta.

— Știu, spune el. De-asta m-am oferit.

Naz îi face semn ospătarului și îi spune să ne aducă un desert cu ciocolată. Câteva minute mai târziu, vine și desertul. Nu știu ce este, dar este atât de cremos și sățios, unul dintre cele mai bune lucruri din care am gustat vreodată. Îl mănânc în grabă.

— Sunt îndrăgostit de tine, Karissa, zice încet Naz.

Mă blochez cu lingura în mână și mă uit la el.

— Și eu te iubesc.

— Nu, nu doar că te iubesc, spune el. Eu sunt *îndrăgostit* de tine.

Vorbește atât de serios încât mi se face pielea de găină.

– E vreo diferență?

– Da. Când iubești o persoană, vrei ce-i mai bun pentru ea... dar când ești îndrăgostit de ea, o vrei doar pentru tine. Și asta nu înseamnă mereu același lucru. Doar pentru că te vreau, nu înseamnă că sunt cea mai potrivită persoană pentru tine... pentru că nu sunt. Știu asta. Nu este ușor să mă împac cu asta. Pentru că știu că ar trebui să te eliberez, să te las să pleci de lângă mine chiar acum, dar nu pot s-o fac. Nu pot. Sunt egoist și sunt îndrăgostit de tine, și vreau să te păstrez doar pentru mine.

– Nu vreau să plec de lângă tine. N-o voi face vreodată.

– N-o spune dacă nu vorbești serios.

– Jur. Am vorbit serios atunci când ți-am cerut să rămâi în noaptea aceea și vorbesc serios și acum. Și eu sunt îndrăgostită de tine.

– Te gândești vreodată la viitor? întreabă el.

– Tot timpul.

– Ce vezi?

– Nu sunt sigură, recunosc eu, învârtindu-mi lingura în desertul misterios cu ciocolată. Nu știu nici ce mă așteaptă în New York. Dacă nu mai am bursă, nu mai am nici facultate.

– Nu-ți face griji pentru asta.

– Cum aș putea să nu-mi fac? îl întreb eu. Nu mai sunt sigură de nimic... cu excepția ta, oricum. Tu ești singurul din viața mea de care sunt sigură. Știu că te vreau... am nevoie de tine. Știu că te iubesc. Nimic altceva nu mai are sens.

– N-o spune dacă...

– Dacă nu vorbesc serios, mormăi eu întrerupându-l. Crede-mă, vorbesc serios.

— Vrei să știi viitorul pe care îl văd eu? Ce am în plan pentru tine?

Mă uit în ochii lui.

— Ce?

— Tot ce ți-ai dorit vreodată, zice el. Tot ce ai visat vreodată. Haine, pantofi, case, mașini... bărci.

Râd.

— Bărci?

Ridică din umeri.

— S-ar putea să vrei o barcă. Știi tu, una pe care să naghivezi pe canalul din Veneția când o să vizitezi Italia într-o bună zi.

— OK, ai dreptate. Totuși, n-am nevoie de toate astea.

— Dar tot le poți avea. Tot ce vrei de la viață. Ai putea să termini școala și să-ți clădești o viață așa cum vrei tu. O familie, copii... ce vrei tu. Văd toate astea în viitorul tău.

Zâmbesc.

— Sună minunat.

— Poate să fie, zice el încet. Cu voia lui Dumnezeu, o să fie.

— Faci și tu parte din viața asta?

— Vrei asta?

— Desigur. Aș renunța la toate astea dacă aș ști că te-aș putea păstra.

Mă privește tăcut o clipă și nu-mi răspunde. Apoi, bagă încet mâna în palton. Scoate o cutie mică din catifea și fiecare mușchi din corpul meu se blochează atunci când o văd. Inima îmi stă pe loc pentru o clipă înainte să înceapă din nou să bată, de parcă a fost resuscitată. Acum gonește nebunește în pieptul meu.

Rahat.

Rahat.

Rahat.

Deschide cutia fără să zică nimic. Ultima rază de soare lovește diamantul oval de pe inel. Îl privesc uimită în timp ce sclipește în bătaia soarelui. Nu știu nimic despre bijuterii, n-am nici cea mai mică idee câte carate are, dar îmi dau seama că este extravagant.

Naz rămâne la fel de tăcut.

Iar eu am amuțit.

Se uită la cutia din mâna lui, scoate inelul și îl ține în fața lui.

N-are cum să facă ce cred eu că face.

Pur și simplu, nu are cum.

Privirile ni se întâlnesc și văd adevărul ascuns în întuneric.

— Chiar vorbești serios?

Încuviințez.

— N-aș zice-o dacă n-aș crede asta.

Trebuie să fie un vis. Este un vis. Dorm sau sunt în comă. Poate că m-a strâns de gât noaptea trecută până mi-am pierdut cunoștința sau poate că sunt moartă, sau poate că doar glumește. Sau poate că mă înșel.

Poate cineva face o glumă proastă.

Cineva, ceva... dar n-are cum să fie adevărat. N-are cum să se întâmple ce cred eu, dar el chiar vorbește serios. N-are cum să fie pe cale să zică...

— Mărită-te cu mine.

Cuvintele astea captează tot oxigenul din curte. Mă arde pieptul și am vederea încețoșată. Trag adânc aer în piept. La dracu', nu pot să respir.

Clipesc rapid și mă uit ba la el, ba la inel. Mintea mea protestează, îmi zice că tot ce se întâmplă este greșit. Lista este kilometrică. Îl cunosc de doar câteva luni. Sunt

încă atâtea lucruri pe care nu le știu despre el. Sunt tânără și poate naivă, iar el este înspăimântător și poate puțin periculos. Abia dacă îi știu trecutul, iar mama nici nu știe că există bărbatul ăsta în viața mea.

Atât de multe lucruri sunt greșite, dar de ce par cuvintele astea atât de potrivite?

Mărită-te cu mine.

N-a întrebat.

Nu e o întrebare.

Mă cunoaște.

La naiba, mă cunoaște.

Vocea mă trădează când încerc să vorbesc. Încerc să zic ceva, dar se aude doar o răsuflare tremurândă. Naz mă privește și îmi zâmbește, lăsând să se vadă acele gropițe adânci. Ia inelul și ridică din sprânceană.

Îmi întind mâna și tremur în timp ce el mi-l pune pe deget.

Scot un fel de chițăit înainte să încep să mă bâlbâi, dar mă reduce la tăcere cu un sărut. Îi răspund cu un alt sărut când îmi dă drumul la mâini. Mă ridic și mi le așez în jurul gâtului lui. Este un sărut fierbinte, încărcat de pasiunea lui Naz. Îmi vibrează prin corp sufocându-mi sufletul, buzele și pielea. Cuvintele mă schimbă pentru totdeauna.

Cum aș putea să-i refuz ceva atât de mistuitor? Cum aș putea să refuz pe cineva care înseamnă așa de mult pentru mine? Este nebunesc, stupid și incredibil de copleșitor, dar cum aș putea să zbor vreodată dacă mi-e prea frică să fac primul salt?

— Mă mărit, șoptesc eu. O să mă mărit cu tine.

Capitolul nouăsprezece

Aerul este electrizant.

Simt cum îmi vibrează pe sub piele, cum mi se ridică părul pe brațe în timp ce îmi cuprinde tot corpul. Nu există centimetru de pe pielea mea care să nu mă furnice.

Este atât de multă gălăgie în arenă, încât abia îmi aud gândurile. Mii de oameni se îngrămădesc în sala imensă, se așază pe scaune, țipă și tropăie. Zgomotul îmi face capul să-mi plesnească de durere și alimentează atmosfera electrizantă. Este un infern.

Naz mă duce direct în primul rând, în fața unui ring mare de box. Când ajungem, văd două locuri libere în mijloc. Cei mai mulți din primul rând îmi sunt cunoscuți. Naz mă conduce spre unul dintre scaune și mă așez agitată lângă fata pe care am cunoscut-o seara trecută, Brandy. Se sprijină de Raymond. El are mâna petrecută în jurul umerilor ei și se uită curios la noi. Își mută privirea de la mine la Naz.

— Vitale.

— Ray.

Raymond îmi mai aruncă o privire, scanându-mă. Ochii i se opresc pe inelul de pe degetul meu, de parcă știa unde să se uite. Râde în timp ce încuviințează.

— Ai făcut-o.

— Da, spune Naz, puțin mai devreme.

— Ce ai făcut? întreabă Brandy. Ce s-a întâmplat?

Raymond îi face semn spre mâna mea. Eu mă mut pe alt scaun ca să nu mă vadă, dar nu sunt suficient de rapidă. Brandy face ochii mari în timp ce mă apucă de mână.

— Nici gând! Te-ai logodit?

Simt cum îmi ia foc fața. Toți din rând par să amuțească, zece oameni se uită la noi.

— Am făcut-o, spune Naz.

Tăcerea este întreruptă de șoapte, niște felicitări, dar și mai mult șoc. Brandy mă apucă strâns de mână, admirând inelul în lumină, în timp ce un bărbat râde. Naz se încordează când îl aude, pentru că e același tip care l-a enervat și până acum.

— N-am crezut că o să apuc ziua asta, zice tipul. Vitale își pune din nou pirostriile.

Îmi pică fața când îl aud.

Vitale își pune din nou pirostriile.

Din nou.

Ceilalți tac și se concentrează la altceva. Mă întorc confuză spre Naz și văd că se uită la inel. Nicio expresie pe fața lui. Este ca o statuie. E ca și cum n-a auzit... este aici, dar departe cu gândul.

— A treia lovitură, strigă Raymond, deși abia se aude în urletele mulțimii. Ești descalificat.

O clipă mai târziu, Naz se apleacă, îmi pune brațul pe umăr și mă trage spre el. Am un milion de întrebări (gen, ce naiba a vrut să zică cu *din nou*?), dar știu că nu e momentul potrivit să întreb. Naz mă sărută pe creștet fără să zică nimic în timp ce haosul izbucnește în arenă.

Nu știu ce se întâmplă — cine sunt toți oamenii ăia —, dar toată lumea din jurul nostru este captivată de ce se întâmplă în jur. Doi bărbați se îndreaptă spre ring și muzica răsună în timp ce spectatorii țipă. Unul este în pantaloni scurți albaștri, iar celălalt poartă unii roșii,

cu nume pe care nu le pot pronunța și fețe pe care nu le recunosc.

Zgomotul strident al clopotului marcând începerea meciului mă neliniștește. Stau nemișcată pe scaun, în brațele lui Naz, în timp ce bărbații din ring se aruncă violent unul peste celălalt, rundă după rundă, fără ca vreunul să apuce să stea prea mult pe picioarele lui. Suntem atât de aproape încât pot vedea sângele, transpirația și lacrimile, pot auzi loviturile insuportabile, grohăiturile, respirația greoaie și țipetele. Parcă sunt niște barbari.

Sunt șocată.

Arunc rapid o privire spre Naz și văd că este captivat de ce se întâmplă în ring.

Se uită la luptă cu o fascinație revoltătoare. Ceilalți din jurul nostru aplaudă, fac mișcări, țipă și sar din scaune, dar Naz doar stă încremenit, urmărind cu atenție, în timp ce îmi mângâie absent brațul.

Luptătorii par să fie de același calibru. Naz mă trage mai tare spre el după câteva runde.

— Tu cu cine ții?

— Cu tipul în pantaloni albaștri.

— Tipul în pantaloni albaștri, repetă el râzând. Ai vreun motiv?

Da, dar n-o să recunosc. Tipul în șort albastru e ras cu model pe o parte a capului. Este fascinant.

Nu-i răspund și ridic din umeri. Nu prea îmi pasă cine câștigă.

Lupta continuă. Fiecare pumn face mulțimea să freamete. Aud țipetele exaltate, simt cum vibrează podeaua sub picioarele mele și cum răsună totul în jurul meu. Naz rămâne tăcut. Se uită spre ring și se întunecă la față. La ultima rundă, mulțimea prinde viață atunci când tipul în pantaloni roșii îl lovește pe cel în albastru atât de tare încât aud trosnetul și simt zgomotul puternic când cade la pământ.

Și-a pierdut cunoștința.

S-a terminat. Jumătate din oamenii din arenă aplaudă în timp ce se aud stins niște huiduieli.

Într-un final, Naz își dezlipește ochii de ring în timp ce eu mă încrunt.

— Presupun că tipul în pantaloni roșii a câștigat.

— Așa cred, zice el. E un lucru bun.

— De ce?

— Pentru că am pariat un sfert de milion de dolari pe el.

Îl privesc cu gura căscată în timp ce se ridică. Îmi oferă mâna și eu o accept. Nu ne luăm la revedere, nu rămânem să sărbătorim, nici măcar nu așteptăm anunțul oficial. Părăsim arena, ne îndreptăm spre cazinou, iar pe urmă ajungem înapoi în apartamentul de lux.

Îl las să se cufunde în tăcere pe drum, dar imediat ce ajungem în apartament, nu mai pot rezista. În capul meu este o învălmășeală de gânduri, niște piese de puzzle pe care nu le pot potrivi.

Se întoarce spre mine cu o expresie serioasă imediat ce intrăm. Este întuneric. Lumina difuză îi conturează o siluetă stranie. Abia îi văd ochii. Vreau să-i pun întrebări, dar cuvintele mă intimidează.

Totuși, mă cunoaște.

Știu asta.

— Am fost căsătorit o dată, zice el încet, răspunzând brusc la întrebarea care îmi stătea pe buze. A fost acum mult timp — foarte, foarte mult timp. Mi se pare o eternitate, de parcă s-a întâmplat într-o altă viață. Eram o persoană diferită atunci, un bărbat diferit. Nu aveam multe, dar o aveam pe ea... și apoi n-am mai avut-o.

Sentimentele mele sunt contradictorii. Nu știu exact ce să zic.

— Ce s-a întâmplat?

— Ți-am zis ce s-a întâmplat, spune el.

Atunci am știut. Și-a pierdut familia.

— Avea doar 18 ani. Nu merita să pățească ce i s-a întâmplat. Ar fi supraviețuit... amândoi ar fi supraviețuit.

— Amândoi?

Ezită pentru o clipă, gata să nu-mi răspundă, dar până la urmă îmi zice șoptind:

— Era însărcinată.

Iar simt că mă sufoc și nu simt nicio mână care să mă strângă de gât. Sunt niște emoții pe care nu le pot procesa și care mă lasă fără aer. Un bebeluș.

Oftează adânc.

— Ei au murit și eu am supraviețuit. Eram mai tânăr decât ești tu acum... tânăr și naiv. N-am crezut că lucrurile alea ar putea să mi se întâmple vreodată. Nu mai sunt naiv, Karissa. N-o să mai pierd pe altcineva. N-o să repet greșelile alea.

— Cine ar putea face una ca asta?

— Un laș, zice el. Un nesăbuit. Merita să fie pedepsit, dar autoritățile i-au dat drumul. L-au eliberat. Așa că am jurat că într-o zi o să-l fac să plătească.

— Ai făcut-o? îl întreb eu încet.

— Nu, zice el, făcând un pas spre mine. Încă nu.

Îl pot vedea mai bine acum că e mai aproape, îi pot vedea tristețea din privire. Nu ezit să mă apropii de el și să-i cuprind fața în palme. Îi simt părul aspru și țepos. Lui Naz nu prea îi place să fie atins... preferă să fie el cel care atinge, cel care deține controlul, chiar dacă e doar pentru aparențe. Poate că nu știu totul despre trecutul lui, dar ceva știu. Ceva ce am învățat în timpul petrecut până acum cu el.

Așa că mă aștept să se îndepărteze, să-mi dea mâinile la o parte, să plece de lângă mine sau să-mi distragă

atenția, în schimb, doar stă nemișcat și mă privește. Mă lasă să-i mângâi bărbia și să-i explorez fața.

— N-o să mai permit să se întâmple, repetă el. Ești specială, Karissa. Nu mă așteptam să fii.

— La ce te așteptai?

— Nu știu la ce mă așteptam, zice el, dar nu la inocența ta.

— Nu sunt așa de inocentă.

Chipul i se înseninează.

— Ești o pisicuță drăguță.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu, nu sunt.

— Ba da, ești. Poți să mărâi, să sâsâi și să miauni, poate uneori să-ți scoți la iveală gheruțele, dar știu cum să te fac să torci. Eu sunt regele junglei. Eu sunt prădătorul.

— Și asta mă face prada ta?

Clatină din cap.

— Asta te face regina mea.

Îi mângâi fața înainte să-mi trec degetele prin părul lui.

— Mă faci să mă simt ca o regină.

Nu răspunde și nici eu nu mai zic nimic. Într-un final, mă ia de mâini și mă trage spre scări. Mă duce la etaj, în dormitorul matrimonial, unde mă dezbracă încet și cu atenție. Agitată, stau dezbrăcată în fața lui în timp ce îmi admiră trupul.

După o clipă, se întoarce și pleacă.

Mă încrunt. Îl aud cum caută ceva în dulap. Se întoarce cu una dintre cravatele lui. Stau nemișcată în timp ce el vine în spatele meu. Mă aștept să mă lege iarăși de mâini. Mă gândesc că poate să o să mă lege de picioare, mă pregătesc chiar să mă lege de gât, dar icnesc atunci când el mi-o pune peste ochi. Totul se pierde în întuneric.

Îmi scapă un țipăt când sunt dintr-odată luată pe sus. Naz mă ridică, mă ia în brațe și eu îl caut orbește, mă agăț de el. Mă așază pe pat și îmi șoptește să mă relaxez.

Instinctul îmi spune să mă zbat, să mă încordez. Întunericul mă neliniștește. Încerc să mă relaxez, dar corpul meu este încordat precum un arc întins. Fiecare atingere este ca un șoc. Anticipându-le, senzațiile se intensifică.

Mă pierd în acest întuneric. Stau și îl las să-și facă de cap cu mine. Îmi sărută și îmi mângâie fiecare centimetru din corp și mă aduce în extaz iar și iar. Este lent și blând, tandru și sincer. Îmi șoptește cât de mult mă iubește în timp ce face dragoste cu mine.

Îl ating, mă agăț de el, îl sărut și îl mușc ușor oriunde apuc. Nu știu dacă este pieptul lui, bărbia sau obrazul. Nu contează. Este el și reprezintă totul pentru mine.

Fiecare părticică din el.

Continuă până suntem amândoi transpirați și satisfăcuți. Naz mă dezleagă la ochi în timp ce stă deasupra mea penetrându-mă adânc. Clipesc de câteva ochi ca să mă obișnuiesc cu lumina difuză din cameră și îl văd cum zâmbește.

— Ești a mea pentru totdeauna, șoptește el.

Îi răspund cu un zâmbet.

— Sunt a ta.

— Să nu uiți asta niciodată.

— N-o să uit.

Iese din mine și mă trage spre el. Nu durează mult până când somnul mă răpește de lângă el.

Dorm adânc. Mă trezesc în toiul nopții. Îmi dau seama că sunt singură în pat. Îl strig, dar nu primesc niciun răspuns. Hainele lui nu mai sunt pe podea. Nici pantofii și nici portofelul.

Nu mai este în apartament.

Mă plimb puțin prin camere înainte să mă întorc în dormitor. Mă înfășor în așternuturi și iau perna lui Naz de pe partea lui de pat. E răcoroasă la atingere și are mirosul lui.

Adorm iarăși. Ceva mă trezește mult mai târziu. Razele soarelui intră pe fereastră și scaldă patul într-o lumină caldă. Deschid ochii și îl văd pe Naz exact când intră în dormitor. Poartă hainele de ieri și arată ușor șifonate.

Pare epuizat.

— Hei, mormăi eu, ridicându-mă în fund și apucând cearșaful din jurul meu.

Își scoate tricoul.

— Bună dimineața.

Se dezbracă exact în fața mea, dar nu zice nimic înainte să dispară din cameră. O clipă mai târziu, aud cum dă drumul la duș. Sunt curioasă, așa că mă dau jos din pat și mă duc după el.

Naz stă sub duș cu capul pe spate și cu ochii închiși în timp ce apa îl lovește din toate unghiurile. Mă opresc pentru o secundă ca să-l admir. Apa curge pe trupul lui puternic, în timp ce aburul îl înconjoară ca o ceață. Maxilarul pronunțat îi accentuează expresia dură. În ciuda faptului că este epuizat, se excită. Penisul lui se întărește și zvâcnește de parcă am putea să ne-o tragem de nenumărate ori chiar aici, chiar acum.

După felul în care mă privește, am impresia că o partidă cu el astăzi ar fi la fel de lipsită de milă și de brutală precum meciul de box pe care l-am urmărit.

Își schimbă poziția și îmi face semn din cap să mă apropii. Mă așez sub jet și tresar de la apa fierbinte, în timp ce el mă ia în brațe.

— Unde ai fost azi-noapte? îl întreb încet.

— La muncă, zice el. A trebuit să mă ocup de ceva.

Se întinde pe lângă mine după sticluța de șampon. Este cea oferită de hotel, dar îmi dau seama că nu e rahatul ăla odios pe care l-am avut în locurile ieftine în care am stat de-a lungul anilor cu mama.

Pune puțin șampon în palmă înainte să lase sticluța deoparte. Mă îndepărtez, nu vreau să-l încurc, dar el își trece mâinile prin părul meu. Mă blochez și încremenesc, cât el îmi freacă părul cu șampon. Atingerea lui este fermă și simt fiori pe șira spinării în timp ce îmi masează capul. Închid ochii și gem ușor.

Nu se oprește acolo. Nu pot decât să stau în timp ce el mă spală din cap până-n picioare, săpunind fiecare centimetru al corpului meu înainte să mă clătească. Nu zice nimic. Nici măcar nu se uită în ochii mei până nu termină. Mă privește imediat ce sunt curată, insistând pe vânătăile estompate de pe gât.

Le mângâie cu vârfurile degetelor, dar nu zice nimic.

În schimb, se întoarce.

— Avionul nostru decolează în două ore, zice el. Va trebui să plecăm în curând.

Se simte ca o respingere bruscă. Atitudinea nu-i încălzește deloc răceala din glas.

— OK, bâlbâi eu în timp ce ies din duș și iau un prosop.

Mă usuc, îl înfășor în jurul meu și mă întorc în dormitor.

Privirea îmi este atrasă de hainele lui de pe podea, dar le las acolo și îmi îndrept atenția spre lucrurile mele. Mă îmbrac rapid și împachetez, îmi prind părul într-o coadă înainte să cobor la primul nivel al apartamentului.

Pot să-l aud cum oprește dușul și umblă sus prin cameră, apoi mă îndrept spre ferestrele imense și privesc afară. Suntem aici de două zile, dar pare că am venit de numai câteva ore. Sunt încă atâtea lucruri pe care nu

le-am făcut, atât de multe locuri pe care nu le-am văzut, zone ale apartamentului unde încă nici nu am ajuns.

Naz coboară, îmbrăcat într-un costum negru. Mintea îi e în altă parte în timp ce facem check out-ul, apoi ne urcăm în limuzină și plecăm spre aeroport. Ceilalți sunt deja acolo, pe pistă. Lucrurile lor sunt încărcate în avion. Naz trece pe lângă ei și mă conduce direct la aeronavă.

Ocupăm aceleași locuri ca la venire.

La fel și ceilalți.

Sunt mai abătuți azi. Mai toți tac în timp ce ne pregătim pentru drumul spre casă. Mă uit la fețele lor și atenția îmi e atrasă de scaunul din fața mea.

Este gol.

Ne întoarcem acasă cu o persoană în minus.

Capitolul douăzeci

Nu poți intra de două ori în același râu.

În prima zi a cursului de filosofie, Santino a stat în fața clasei și a rostit cuvintele astea, citându-l pe filosoful Heraclit. A spus-o cu așa de multă convingere, și avea atât de mult sens în teorie, până ne-a pus să explicăm ce înseamnă.

Nu am ridicat mâna.

Au fost câteva răspunsuri, dar erau mereu cam aceleași două idei — fie că te-ai schimbat, fie că râul s-a schimbat. Dezbaterea a durat aproape o oră întreagă. La sfârșitul cursului, cineva l-a întrebat pe Santino care tabără are dreptate.

El a dat din umeri și a bătut ușor cu indicatorul în pardoseala dură.

— Nimeni nu știe. Poate că ambele.

Stând în camera de cămin, multe luni mai târziu, înconjurată de toate lucrurile mele, obosită din cauza diferenței de fus orar și simțindu-mă nelalocul meu, cred că înțeleg până la urmă. Nu sunt aceeași persoană care a plecat din locul ăsta acum patruzeci și opt de ore.

Și când Melody dă buzna în cameră, cu ochii mari, ca ieșită din minți, par să știu brusc: nici locul ăsta nu mai e la fel. Au trecut minute, ore, zile... timp care m-a schimbat, timp pe care nu-l mai pot recupera niciodată sau experimenta aici. Timp în care eu n-am fost pe aici.

L-am pierdut.

Asta schimbă tot.

Melody gâfâie și se uită la mine ca o nebună. Eu rămân blocată în fața șifonierului meu, cu un teanc de umerașe în mână în timp ce mă pregătesc să le pun într-o cutie de carton. Privirea ei deține secrete pe care e disperată să mi le împărtășească, dar îmi pot da seama după expresia pe care o are pe chip că s-ar putea să fie unele pe care să nu vreau să le aud.

— Ai auzit? întreabă ea uitându-se spre biroul meu, unde Naz, cu spatele la noi, îmi împachetează cărțile.

— Ce anume?

— Diavolul, zice ea, închizând ușa. A murit.

Clipesc de câteva ori.

— Ha?

— Diavolul, repetă ea. Santino! A murit!

Simt un nod în stomac. Mă frâng, abia mai pot să-mi reține valul de greață. Am un milion de întrebări, dar articulez doar câteva silabe.

— Ce? Unde? Cum?

— S-a întâmplat joi... sau vineri. Nu știu. Dar cineva l-a omorât! L-au înjunghiat sau ceva... au înfipt ceva în el. Cred că i-au folosit indicatorul, că era înțepenit în pieptul lui! Îți vine să crezi? zice încet, cu vocea tremurândă, în timp ce se apropie de mine.

Nu. Cuvintele ei mă izbesc, dar nu reușesc să le procesez. Cum să fie mort?

— Cine a făcut-o? Cine l-a omorât?

— Nu știu, spune ea. Poliția investighează, dar nu cred că au arestat pe cineva. E doar... uau! Cineva l-a omorât.

— Cine ar face una ca asta?

Mă uit la Naz, care îmi împachetează cărțile în tăcere.

— Naz?

Se întoarce auzindu-se strigat și ridică din sprâncene.

— Da?

— Profesorul Santino... a murit!

Nu pare tulburat.

— Am auzit.

— Îți vine să crezi?

— Da, zise el.

Răspunsul lui sec mă ia prin surprindere.

— Sunt doar uimit că nu s-a întâmplat mai devreme.

— Ce? Ce vrei să zici?

— Daniel nu prea avea prieteni, Karissa, zice el. Era doar o chestiune de timp înainte să apese butonul greșit.

Mă uit la el. Cum poate să fie atât de insensibil? Sigur, Santino nu era drăguț, dar Naz îl cunoștea.

Melody își drege glasul, atrăgându-mi atenția. Începe cu teorii ale conspirației — cine ar fi putut să facă asta, de ce și cum, de parcă e un joc *Clue* pe care îl poate rezolva cu pisele potrivite. O ascult, dar mai mult sunt atentă la Naz. Continuă să împacheteze, dar îmi dau seama că ascultă.

— Este o nebunie, zice Melody după o clipă. Slavă Cerului că ne mutăm săptămâna asta. Nu știu dacă mă mai simt în siguranță acum, știi? E înfiorător.

— Știu, șoptesc eu. Mama a zis mereu că New Yorkul este prea periculos.

Un sunet puternic răsună în cameră. Tresar, iar Melody icnește. Mă uit șocată la Naz, care se apleacă și ridică un manual pe care l-a scăpat pe podea. Fără să zică un cuvânt, îl pune în cutie și continuă cu restul, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Deci, împachetezi acum, spune Melody. Mergi acasă pe vară?

Înainte să pot răspunde, Naz intervine.

— Pentru totdeauna.

— Poftim? întreabă Melody.

— Pleacă acasă pentru totdeauna, clarifică Naz.

Melody se uită când la mine, când la el.

— Stai, ce? Te muți înapoi cu mama ta?

— Nu, zic eu încet. Mă mut cu Naz.

Nu m-am gândit prea mult la lucrurile astea azi-noapte. De fapt, nu mi-am dat seama până am aterizat în New Jersey și Naz mi-a zis că o să mă ajute să-mi strâng lucrurile ca să mă mut.

I-am zis că e o nebunie, că n-aș putea să locuiesc cu el.

Mi-a zis că ar fi o nebunie să n-o facem, având în vedere că suntem logodiți.

Melody mă privește șocată și aproape că mă simt vinovată. Încă nu știe adevărul nici pe jumătate.

— Vă mutați împreună? întreabă ea uimită. Deja?

— Ăă, da.

— Ești pregătită pentru toate astea?

Este o întrebare atât de dificilă, una la care nu sunt sigură că am un răspuns. Înainte să apuc să-i zic ceva, Naz intervine și mărturisește totul.

— Sper că este, având în vedere că a fost de acord să se mărite cu mine.

Melody pare că tocmai a primit o palmă peste față. Holbează ochii atât de mult, încât sunt surprinsă că nu i-au ieșit din orbite. Îmi aruncă o privire, iar eu zâmbesc timid. Îi întind mâna ca să-i arăt inelul.

Mă aștept să fie confuză.

Poate chiar supărată.

Dar nu-i anticipez entuziasmul.

Scoate cel mai strident țipăt în timp ce mă apucă de mână și țopăie încântată. Țipă la mine să-i dau toate detaliile. Îi explic ce pot, ce îmi amintesc. Nu prea e o poveste, dar privirea ei visătoare îmi spune că este suficient cât s-o entuziasmeze.

Naz nu zice nimic cât timp eu povestesc.

Continuă să împacheteze de parcă este singurul lucru care contează.

Melody vorbește prea repede ca să țin pasul. O serie de sunete familiare răsună în cameră și îi întrerup gândurile. Naz își scoate telefonul, se uită la el și se întoarce spre mine.

— Trebuie să plec. Trebuie să mă ocup de ceva la muncă.

— OK.

— O să mă întorc să te iau.

— Eu... aș prefera să rămân aici în seara asta.

Pare ofensat, de parcă i-am rănit mândria sau l-am respins.

— Vrei să dormi aici?

— Da... dacă nu te deranjează. Trebuie să termin de împachetat și așa am și ocazia să mai stau la povești cu Melody.

Pare că o să protesteze, dar începe să-i sune iarăși telefonul și se oprește. Oftează, mă sărută pe creștet și se îndreaptă spre ieșire.

— O să mă întorc mâine-dimineață.

Pleacă fără să aștepte să-l conduc până jos. Îl las în pace.

Ce o să-mi facă? O să mă dea afară din clădire? Cu siguranță, nu e prima dată când s-a plimbat singur pe holurile astea.

Mă întorc spre Melody care se aruncă în pat și privește confuză în gol.

— Ești logodită.

— Da, sunt.

Mă privește sceptică.

— I-ai spus mamei tale?

— Nu, șoptesc eu. Încă nu.

Melody începe să râdă în hohote, de parcă e cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit vreodată. Absurditatea situației mă face să zâmbesc, deși simt un nod în stomac încât abia pot să respir.

Mama n-o să primească bine vestea asta.

O să creadă că orașul m-a corupt.

Și poate că e adevărat, dar sunt fericită așa. Nu pot intra de două ori în același râu, dar e în regulă, pentru că sunt mai multe râuri acolo, ape neexplorate, pe care o să am ocazia să le explorez cu bărbatul visurilor mele.

Cerul este în continuare întunecat. E așa de devreme încât cu greu poți spune că e „mâine" sau „dimineață" când Naz își face apariția în camera de cămin. Încă o dată intră fără să-l legitimeze cineva și fentează măsurile șubrede de siguranță, reamintindu-mi cât de nesigur poate fi un loc ca ăsta. Mă tot gândesc la moartea lui Santino. Mă sperie faptul că umblă un ucigaș printre noi.

Poate că să mă mut cu Naz a fost cea mai bună idee. Cel puțin, sunt în siguranță cu el. Nimeni nu e suficient de prost încât să se pună cu el.

Bate în ușa camerei de cămin înainte de răsărit, trezindu-ne și pe mine, și pe Melody. Noaptea trecută am încuiat ușa. Probabil, pentru prima oară semestrul ăsta. Melody doar se întoarce pe o parte, își pune pătura pe cap

mormăind în timp ce eu aprind lumina și deschid ușa. Nat intră, îmbrăcat ca de obicei, dar de data asta are și o pereche de mănuși negre.

Mă frec somnoroasă la ochi încercând să mă uit la el.

– Este frig sau ceva?

Ridică din sprânceană.

– De ce?

– Porți mănuși.

– Nu, zice el, uitându-se la mâinile lui, înainte să se întoarcă și să arunce o privire peste lucrurile mele.

Am terminat de împachetat azi-noapte. Am îndesat totul în cutii, cu excepția pernei și a păturii.

– Ar trebui să încapă toate în mașină. Dacă nu, putem să ne întoarcem mai târziu după ele.

– OK.

Mă arunc iarăși în pat. Casc și mă uit la el cum așază cutiile una peste alta, le ridică și iese pe ușă.

Îi ia mai puțin de zece minute să ducă totul jos la Mercedesul parcat în locul obișnuit de pe alee. Le-a îngrămădit pe toate înainte să apuc să mă încalț. Îi spun că ne vedem la mașină, apoi înșfac pătura de pe capul lui Melody și o dau la o parte ca să mă așez pe marginea patului.

– Ce? mormăie ea pe jumătate adormită.

Mă lovește în timp ce încearcă să-și apuce pătura.

– Plec, zic eu. Voiam să-mi iau la revedere.

– Pe mai târziu, târfo, zice ea. Pe mai târziu, nu la revedere.

– Pe mai târziu.

Îi arunc pătura pe cap, mă ridic și dau să ies.

– Așa că doar distrează-te, zice ea. Până la episodul următor.

Îmi dau ochii peste cap și plec. Îl găsesc pe Naz la intrare, ținându-mi ușa deschisă. Intru în mașină și încep să simt un nod în stomac când se urcă lângă mine.

— Ești gata să mergi acasă? întreabă el când pornește mașina.

Acasă. Un cuvânt atât de simplu, dar conotația lui îmi dă aripi. Nu m-am simțit niciodată pe teren stabil, n-a existat niciun loc pe care să-l numesc permanent acasă. Viața mea a fost mereu o serie de lucruri provizorii: orașe noi, oameni noi, școli noi și case noi. Totul nou.

Lumea din jurul meu a fluctuat. Au fost așa de multe variabile în viața mea, încât nu mi-am dat niciodată seama cine sunt.

Dar Naz este noul meu punct fix.

Punctul meu permanent.

El face ca lucrurile să fie mai ușoare. Mi-e mai ușor să găsesc răspunsul, să-mi găsesc locul.

Casa mea.

— Da, zic eu, zâmbindu-i timid. Sunt gata.

Sunt tăcută pe drum spre Brooklyn și când ajungem în fața casei. Scoatem din mașină lucrurile mele și le ducem în camera lui... camera noastră... ca să despachetez.

— Ar trebui să...?

Ezit, uitându-mă la comoda uriașă.

— Pot să?

— Poți să faci ce vrei, zice el, răspunzând la întrebarea mea neterminată. Ce e al meu e și al tău, Karissa.

E un șifonier în plus aici. Jumătate din sertare sunt goale, de parcă au așteptat tot timpul ăsta să mă mut. Naz se plimbă prin cameră în timp ce despachetez, dar îi sună telefonul și se scuză. Se întoarce câteva minute mai târziu și se oprește în pragul ușii.

— Trebuie să rezolv niște chestii la muncă... O să mă întorc în jurul prânzului. Instalează-te, fă-te comodă...

– Așa o să fac.

Se apropie de mine și mă sărută.

– Sunt fericit că ești aici, zice el zâmbind.

– Și eu sunt fericită..., șoptesc, dar Naz pleacă înainte să apuc să termin propoziția.

Termin de despachetat aproape toate lucrurile în dormitor, înainte să cobor în biroul lui. Iau cele câteva DVD-uri și cărți și le așez pe rafturi, printre ale lui. Când termin, mă uit la ceas. Este abia zece dimineața. Mai sunt cel puțin două ore până se întoarce Naz și fac ce-ar face orice femeie care se respectă atunci când rămâne pentru prima dată singură cu lucrurile iubitului.

Îmi bag nasul.

Am văzut cum este Naz la suprafață, dar vreau să merg în profunzime. Vreau să văd mai multe din bărbatul ăsta, să-i descopăr părțile ascunse. Caut printre rafturi și în dulapuri, ba chiar și prin sertarul cu vechituri din bucătărie. Apoi revin în dormitor și scotocesc prin lucrurile lui.

Poți să înțelegi multe despre o persoană în funcție de ce ține ascuns în sertarul cu lenjerie intimă. Este un loc personal, singurul unde e de așteptat să nu-și bage nimeni nasul, pentru a respecta intimitatea. Este locul în care mi-am ascuns mereu scrisorile de dragoste, anti-concepționalele pe care am început să le iau la 16 ani fără acordul mamei, vibratorul pe care l-am cumpărat când am împlinit 18 ani... dar sertarul lui Naz este gol.

Ce dezamăgire.

Îl închid și mă uit prin altele, dar nu găsesc nimic ieșit din comun. Iau șifonierul la puricat. Număr douăsprezece costume negre, fără să îl pun la socoteală pe cel pe care îl poartă și ce-o mai fi la spălat, dar are și suficiente haine casual. Mi-aș dori să le poarte mai des. Mă uit la colecția lui de cravate, în culori uni în mare parte, când raftul de sus îmi atrage atenția.

Într-un colț se află o cutie de metal argintie, nu mai mare decât una de pantofi. Curioasă, mă ridic pe vârfuri și o iau. Aproape că o scap imediat ce-o apuc. Este grea. Aud cum zdrăngăne ceva în ea. Are un lacăt, dar n-am găsit nicio cheie cu care s-o deschid.

Mă încrunt și zgâlțâi cutia, încercând să-mi dau seama ce e înăuntru. Renunț și mă întind iar ca s-o pun la loc pe raft.

O altă dezamăgire.

Ies din dormitor și încep să mă uit în dulapuri și în camerele pentru oaspeți, fără prea multă mobilă, înainte să mă întorc la parter. Fiecare din celelalte camere este exact așa cum mă așteptam... în spălătorie sunt doar chestii de spălat, o cameră mare plină cu echipament pentru exerciții fizice, iar garajul uriaș are numai unelte, cu pete de ulei estompate și vechi pe jos.

Găsesc o ușă care duce, presupun, spre subsol, de unde vine un aer cu miros de mosc, umed și rece. Nu există întrerupător, iar scările sunt șubrede. O lumină slabă din spatele meu dezvăluie sute de pânze de păianjen, deci nu îndrăznesc să cobor.

Nu, mersi.

E fix douăsprezece când aud ușa deschizându-se. Stau pe canapeaua din birou, cu picioarele sub mine și tot schimb canalele la televizor. Naz intră și oftează adânc, în timp ce se trântește lângă mine. Parcă a mai îmbătrânit față de acum câteva ore, când a plecat. Pungile de sub ochi îi sunt mai proeminente. După fața pe care o are, pare extenuat.

— Pari obosit, zic eu, oprindu-mă la un program culinar.

— Sunt obosit, zice el. Cred că aș fi în stare să dorm o săptămână.

— Trage un pui de somn.

— Nu sunt un copil mic.

Ridic din umeri.

– Eu mai trag câte un pui de somn.

– Da, ei bine, este somnul de frumusețe pentru fata frumoasă, zice el uitându-se la mine, dar pentru băieții răi nu există odihnă.

Îmi dau ochii peste cap.

– N-aș zice că sunt frumoasă.

– Eu, da.

– Și n-aș zice că ești băiat rău.

– Eu, da.

– Oricum, zic eu, dacă ești obosit, ar trebui să te culci.

– Da, ar trebui, recunoaște el, deși nu pare să intenționeze să urce în dormitor și se întinde pe canapea după ce își dă jos pantofii.

– Ai găsit ceva interesant azi?

Mă încrunt.

– Când?

– Când mi-ai umblat prin lucruri.

Mi se oprește inima pentru o clipă și mă întorc spre el.

– De ce crezi că ți-am umblat prin lucruri?

– Pentru că ești om, zice el. Este normal să fii curioasă și tu ești o femeie deșteaptă. Nu m-aș aștepta la mai puțin.

Nu știu ce să-i răspund. Nu pare deloc supărat, dar tot mă descurajează tonul ăsta categoric cu care îmi judecă din start acțiunile, de parcă mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu.

– Nu, n-am găsit nimic.

– Nu e nici pe departe la fel de interesant așa cum e ceea ce am găsit eu în sertarele tale din camera de cămin.

Acum chiar că îmi stă inima pe loc. Fac ochii mari.

— Mi-ai cotrobăit prin lucruri?

— Sigur. Și eu sunt om.

— Ce...? Când...?

— Când dormeai în prima noapte. Te-ai trezit și m-ai prins.

Știu la ce se referă... se uita la poza înrămată de pe comodă când m-am trezit.

— Deci, asta făceai.

— Da, zice el. Deși, trebuie să recunosc, am fost surprins să găsesc doar un singur vibrator. Nu se potrivește cu vulpița în care te transformi atunci când te dezbrac.

Simt cum mi se aprind obrajii de rușine. Îmi feresc privirea și îmi acopăr fața cu mâinile în timp ce el râde dezlănțuit. Înainte să mă pot gândi la ceva, mă apucă, mă întinde pe canapea și mă trage spre el. Mă cuibăresc lângă el și îmi pun capul pe pieptul lui.

— Of, mi-e atât de rușine.

— N-ai de ce, zice el sărutându-mă pe creștet. Îl folosești des?

— O, Doamne, icnesc eu închizându-mi ochii. Nu mă ajuți deloc, Naz.

— Nu are de ce să-ți fie rușine... sunt doar curios.

— Nu, șoptesc eu. Nu îl mai folosesc. Nu de când te-am cunoscut.

Of, chiar vorbim despre asta?

— Bun, mă bucur, zice el cu o voce adormită.

— Da?

— Da, zice el. Îmi place să știu că te satisfac.

Capitolul douăzeci și unu

Se spune că roata se învârteşte. Că trebuie să le oferi celorlalţi ceea ce ai vrea să-ţi ofere ei ţie. Este regula de aur. Am încercat mereu să urmez asta, să fiu o persoană bună, dar karma m-a prins din urmă.

Zeci de apeluri. La fel de multe mesaje.

Nu mai ştiu nimic de mama de câteva săptămâni.

Regret toate dăţile alea în care am lăsat să intre căsuţa vocală când mă suna, apelurile pierdute de la ea şi zilele în care nu-i răspundeam la mesaje. De fiecare dată când îi intră robotul, devin şi mai îngrijorată şi îi las încă un mesaj la care nu va răspunde.

— Mamă, eu sunt... sună-mă.

— Mamă, sunt îngrijorată... Unde eşti?

— De ce nu mă suni?

— Te rog, zi-mi doar că e totul în regulă.

Stau întinsă pe canapea în pijamale, în biroul lui Naz, locul în care îşi petrece majoritatea timpului atunci când e acasă. Sunt aici de şapte zile şi parcă e ireal, parcă sunt doar în vizită, deşi Naz se comportă de parcă am locuit dintotdeauna aici. A lăsat rapid garda jos — imaginea aia de bărbat perfect pe care a proiectat-o mereu s-a risipit de îndată ce m-am mutat.

Astăzi stă la birou. Poartă tot un costum negru, dar nu s-a obosit să-şi pună cravata şi nici să se încalţe. Cămaşa care iese din pantaloni are nasturii de sus desfăcuţi, iar mânecile sunt suflecate până la cot. Are laptopul în faţă şi

scrie ceva. Habar n-am cu ce se ocupă. Am întrebat și a zis că „mă ocup de oameni".

Pentru unul care se ocupă de oameni în fiecare zi, rareori văd pe altcineva în preajma lui.

Muncește la ore foarte ciudate. Pleacă cum i se năzare, în mijlocul nopții, și se întoarce înainte să mă trezesc. Am suspiciunile mele despre cum se ocupă de oameni, dar nu le aduc în discuție.

Poate pentru că nu cred că o să recunoască.

Sau poate că mi-e teamă că o s-o facă.

Oftez și deschid lista de contacte din telefon. Caut numele mamei și o sun. Îmi duc telefonul la ureche și ascult cum sună de două ori. Aștept să intre robotul. Vocea monotonă îmi spune să las un mesaj, dar se aud niște bipuri înainte să se închidă.

O sun imediat înapoi, sperând că este o întâmplare, dar iar aud bipuri. Simt un nod în stomac. Banda de înregistrare este plină. Nu știu ce să fac, ce să mai cred, dar mi se face rău atunci când îmi dau seama.

Nu mi-a ascultat mesajele.

— Crezi că ar trebui să sun la poliție?

Naz se oprește imediat din tastat și mă privește peste laptop.

— Poftim?

— Nu pot să dau de mama la telefon, zic eu. N-am mai vorbit cu ea de câteva săptămâni, așa că mă întreb dacă n-ar trebui să sun la Poliție, să meargă să verifice.

Mă privește o clipă.

— Unii oameni nu vorbesc cu părinții lor cu săptămânile. Nu e nimic neobișnuit. Eu n-am mai vorbit cu părinții mei de luni bune.

Cuvintele lui mă distrag de la grijile mele.

— Tu ai părinți?

— Desigur, zice el. Nu m-am adus singur pe lume.

Îmi dau ochii peste cap.

— Știu asta. Doar că n-am știut că mai trăiesc. Nu vorbești niciodată despre ei.

— Nu suntem apropiați, zice el. Ray îmi e mai tată decât mi-a fost vreodată tatăl meu biologic.

Acum mi-a trezit interesul. A deschis astfel portița și pot să fac un pas înăuntru, să văd cât departe pot să înaintez.

— Îl știi de mult pe Raymond?

— De când eram de-o seamă cu tine, spune el în timp ce dă din cap. Mai mic, de fapt. Aveam 16 ani.

— Cum l-ai cunoscut?

Tace și mă gândesc că e pe cale să se închidă în sine, să schimbe subiectul, când oftează adânc și își închide laptopul, lăsându-se pe spate în scaun.

— Am furat de la el.

Nu este răspunsul la care mă așteptam.

— Ai furat de la el?

— Da, recunoaște Naz. Avea un magazin atunci... o băcănie mică, dar era doar o fațadă pentru rețeaua asta de jocuri de noroc. Obișnuiam să trec pe lângă ea în drum spre casă, de la școală. Într-o zi am intrat, am luat un suc și am plătit cu o bancnotă de cinci dolari. Când tipul a deschis casa de marcat, cineva din spate l-a chemat. Când nu se uita, m-am întins după tejghea, am luat banii din casă și am ieșit.

— Ai fost prins?

— Desigur, zice el râzând. Am apucat să merg doar câteva străzi. Eram pe punctul de-a traversa când o mașină mi-a tăiat calea. Ray a ieșit din ea și a zis că își vrea banii înapoi. Desigur, i i-am dat. Știam cine era. I-a numărat în timp ce eu mă uitam și m-a întrebat de ce am făcut-o. I-am dat un răspuns șmecher, cum că a fost vina lui că a

angajat idioți care lasă banii așa. Credeam că o să-mi facă rău, așa că m-am gândit să fiu sarcastic cât încă puteam.

— Te-a rănit? întreb eu ezitând.

— Da, dar nu atât de rău cât ar fi putut, zice el. Am încasat bătaia ca un bărbat. Mi-am lins rănile și am plecat acasă. Mai mult decât orice, mi-a rănit mândria. Nu eram nervos că m-a prins sau că m-a bătut. Eram nervos că m-a jefuit. Vezi tu, înainte să plece, *mi-a luat* și cei cinci dolari.

Pot să-mi dau seama unde ajunge cu povestea asta.

— Presupun că ai făcut ceva în privința asta.

Zâmbește.

— Am mers la magazin și mi-am cerut banii înapoi.

— Ți i-a dat?

— Nu, zice el. Mi-a dat altceva în schimb.

— Ce anume?

— Un loc de muncă.

Cuvintele astea mă pun pe gânduri.

— Și de atunci lucrezi pentru el?

Mă privește și văd cum se închide portița pe care mă strecurasem, cum mă dă afară. Nu răspunde, dar faptul că nu neagă este tot ce am nevoie. Tăcerea lui este o confirmare. O clipă mai târziu, își mută privirea și se ridică.

— Dacă ești îngrijorată pentru mama ta, Karissa, du-te să vezi ce face.

— Nu prea îmi permit...

Mă întrerupe cu un râset, de parcă nu-i vine să creadă.

— Te înșeli, draga mea. Ce-i al meu e și al tău.

Face mereu ca lucrurile să pară așa de simple, de calculate, în alb și negru, când lumea este prea haotică încât să fie categorisită atât de simplu.

– În plus, n-ai nevoie de bani ca să vezi ce face mama ta, zice el. Te duc eu.

Fac ochii mari.

– O să mă duci tu?

– Da.

– Îmbracă-te și mergem.

Este deja noapte când ajungem în Watertown. Am adormit pe jumătate în scaunul din dreapta după un drum de cinci ore și jumătate. Grijile sunt singurele care mă țin trează.

Și faptul că Naz nu prea știe unde mergem.

Îmi dau seama abia când iese pe drumul dinspre nord că nu i-am zis decât că e la o oră de orașul Syracuse. Watertown pare mort chiar și la ora asta, atât de devreme. Sunt doar câteva mașini pe străzi, iar majoritatea locurilor sunt închise. Îi spun lui Naz cum să ajungă la florărie, dar nu mă surprinde să găsim locul curprins de beznă. Știu că nu e aici, pentru că nu-i zăresc mașina nicăieri prin apropiere. E prea întuneric să văd ceva, să-mi dau seama dacă măcar a trecut recent pe la florărie.

Oftez și mă foiesc în scaun, cu centura pusă.

– Casa e în Dexter. E la câțiva kilometri în afara orașului.

Îi dau indicații și el pornește la drum fără comenteze. Rămâne tăcut în timp ce urmează drumul din afara orașului. Străbatem drumurile prin întuneric. Mi se pune un nod în stomac când oprim pe aleea care duce spre casa ei.

Mașina nu este nici aici.

Casa este cufundată în beznă.

Naz parchează Mercedesul în fața verandei și oprește motorul. Rămân înțepenită în scaun. Nu e nicăieri prin preajmă. Am la fel de multe întrebări ca acum câteva ore, când eram în Brooklyn.

— Nu e aici.

— Ești sigură?

— Da.

— Haide, zice Naz. Hai să ne uităm oricum.

Nu îl contrazic. Ies din mașină și îl urmez pe verandă. El se oprește și bate în ușă. E ridicol pentru că i-am zis deja că nu e aici, dar sunt impresionată de preocuparea pe care o arată.

Așteaptă, ciocănind până mă neliniștesc și mai tare. Apăs clanța. Nu cred că are vreun rost, având în vedere că are mai bine de zece încuietori la ușă, dar rămân uimită când ușa se deschide.

Scoate un scârțâit, iar sunetul mi se propagă prin tot corpul. Grijile mele se transformă în frică. Nu ar pleca undeva lăsând ușa descuiată așa, nu intenționat, decât dacă n-ar avea de ales. Îmi bate inima violent în piept, iar vederea mi se încețoșează. Simt o arsură pe gât și încerc să înghit.

— Ceva nu e în regulă, șoptesc eu.

De fapt, ceva e al dracului de în neregulă.

Naz nu zice nimic și înaintează în casă. O ia pe hol în fața mea, cu pașii grei pe parchetul învechit. Îl urmez și aprind luminile peste tot ca să văd mai bine. Totul pare la locul lui, exact cum îmi amintesc că era ultima dată când am fost aici. Nu e niciun semn de luptă, niciun semn de act criminal. Deși asta ar trebui să mă mai liniștească, nu mă ajută prea mult.

Zici că a dispărut în neant.

— Killer? strig eu, întrebându-mă dacă e prin preajmă. Killer!

Naz se oprește brusc și se întoarce spre mine.

– Pe cine[28]?

– Este câinele nostru... Killer.

– Ah.

Se uită în jur prin casă.

– Se pare că și câinele a dispărut.

Verific și în celelalte camere. Într-un final ajung în dormitorul mamei și mă încordez când deschid ușa și văd primul semn de dezordine. Lucrurile sunt aruncate peste tot, sertarele sunt deschise și hainele sunt scoase de pe umeraș. Valizele ei — valize pe care le-am văzut umplute cu lucruri de multe ori în viața mea — nu sunt în partea de jos a dulapului, acolo unde le-a ținut mereu.

A plecat.

Și a plecat în grabă.

– A fugit.

Mă întorc spre Naz, care e în pragul ușii.

– Ce?

– Pare că a fugit de aici, zice el. De parcă fugea de ceva.

– Sau de cineva, zic eu dând din cap.

– De ce zici asta?

– Fuge de când m-am născut. De cineva sau *la* cineva... nu știu. Parcă urmărește o fantomă.

– Sau o fantomă o urmărește pe ea.

– Da, șoptesc eu. Presupun că a prins-o iarăși din urmă.

Străbat camera și mă uit prin sertare. Caut prin lucrurile pe care le-a lăsat în urmă, iar Naz iese din cameră. Aud în capătul holului un click pe robotul telefonic când Naz apasă pe buton ca să asculte mesajele. Vocea mea

28 Joc de cuvinte în limba engleză, „Kill'er" (omoar-o), în original (n. red.).

răsună prin casă, mesaj după mesaj, pe un ton din ce în ce mai îngrijorat.

Deschid primul sertar de la comoda ei. Mai mult gol, dar mai sunt câteva lucruri rătăcite. Caut printre ele și găsesc o fotografie Polaroid. Mă uit la ea. Este veche și decolorată, cu o versiune mult mai tânără a mamei care seamănă uimitor de mult cu femeia pe care o văd când mă uit în oglindă.

Este ciudat s-o văd așa. M-am obișnuit cu femeia stresată care m-a crescut, al cărei chip îi trădează vârsta, cu părul încărunțit înainte de vreme. Totuși, este evident că semăn cu ea. Este cu altă femeie în fotografia asta, o brunetă superbă cu ten măsliniu. În partea de jos sunt mâzgălite cuvintele: „Cele mai bune prietene pentru totdeauna". Nu recunosc scrisul.

Nu știu cine e femeia aceea, nu am mai văzut-o înainte. Mă surprinde s-o văd pe mama atât de normală. A avut o prietenă foarte bună.

— Ai găsit ceva?

Naz este iarăși în prag și mă sperie atunci când vorbește. Încuviințez, lăsând fotografia Polaroid pe noptieră.

Mă așez pe patul ei rece și nefăcut. Mă întreb de cât timp n-a mai dormit aici. Zile? Săptămâni? Când a fost ultima dată aici?

Naz se apropie de mine, se oprește în fața comodei și se uită la poză.

Se uită la ea timp de un minut, în tăcere.

— Îmi pare rău, zic eu încet.

Nu se întoarce cu fața spre mine, dar văd cum își încordează umerii când îmi cer scuze.

— Pentru ce?

— Că ți-am irosit timpul, zic eu. Că te-am pus să conduci până aici degeaba.

– N-a fost degeaba, zice el întorcându-se. Măcar acum știm.

Îl las pe Naz acolo și mă duc în camera mea să-mi mai iau din lucruri. Nu știu când sau dacă mama se va întoarce vreodată aici și nu vreau să abandonez totul. Vine și Naz și îmi duce lucrurile la mașină. Arunc o ultimă privire către casă și încui ușa în urma mea. Mă simt prost că las așa de multe în urmă, dar nu le pot lua pe toate cu mine.

Naz e tăcut cât conduce spre casă. Drumul pare mult mai lung decât la venire. Naz zice că măcar acum știm, dar se înșală. Parcă înțeleg și mai puține decât acum câteva ore.

– O să te caute.

Mă încrunt în timp ce mă uit la Naz. Abia îi văd fața în întuneric. Ne apropiem iarăși de Brooklyn. În ultimele câteva ore a fost liniște în mașină.

– Poftim?

– Mama ta, zice el. O să te caute.

– De unde știi?

– Pentru că ți-am zis — doar un laș își abandonează familia.

Capitolul douăzeci și doi

Este liniște în cafenea acum că e vacanță. Studenții care frecventează zilnic zona asta sunt plecați pe timpul verii. Stau în locul meu obișnuit, unde stăteam în fiecare săptămână ca să învăț, și beau ceai de mentă cu ciocolată. Are gust de plăcintă lichidă cu mentă, savuroasă și cremoasă, ceva ce o făcea mereu pe Melody să se strâmbe.

Cu gândul la prietena mea, mă uit la ceasul din apropiere și oftez. Întârzie, deloc surprinzător. Nici măcar nu sunt sigură dacă vine. N-a dat niciun semn toată ziua. Naz lucrează, așa că am venit singură în oraș și am plănuit să-mi petrec niște timp cu prietena mea. Naz mi-a lăsat niște bani, *foarte mulți bani*, și un set de chei de la casă ca să plec și să vin când vreau.

Preuspun că asta o face oficial și casa mea. *Ciudat..*

Mai savurez o înghițitură din băutură, când aud vocea lui Melody în spatele meu.

— Ei bine, presupun că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Mă întorc spre ea și o privesc cu ochi mari. S-a vopsit blond-platinat, cu șuvițe negre și roșu-aprins.

— Îți place? întreabă ea, aranjându-și părul. Îl mai schimb, spre deosebire de voi, târfe plictisitoare.

Râd, dând din cap.

— Ăsta e mai degrabă stilul tău.

— Nu-i așa? Și mie mi se pare.

Își comandă o cafea și se așază lângă mine. Soarbe o dată înainte să se apuce să trăncăne ca de obicei, să-mi povestească în detaliu despre ce a apucat deja să facă vara asta (mult prea multe lucruri) și despre cum merge treaba cu Paul (mai bine decât a sperat, dar, frate, el trebuie să-și găsească de lucru). Apoi mă ia la rost.

— Deci, cum e viața de femeie logodită?

— Bine, zic eu, ridicând din umeri.

— Bine, repetă ea. Atât? Bine.

Ridic iar din umeri.

— Da, bine.

Își dă ochii peste cap și mă asaltează cu o tonă de întrebări: Când este nunta? Unde are loc? Ai o rochie? Cine e invitat? Pot să văd iarăși inelul? Îi fac pe plac și îi răspund, deși nu m-am gândit prea mult la asta.

— Și, ce-ai de gând să faci anul viitor? întreabă ea. Știi tu, având în vedere că n-ai avut media suficient de mare ca să-ți păstrezi bursa.

Preferam să vorbim despre nuntă. Oftez și nu știu ce să-i spun. Am încercat să nu mă preocupe asta, dar gândul la bursă mi-a tot dat târcoale. Urmează să primesc o factură pentru taxele de școlarizare, dar pe care n-aș putea niciodată s-o plătesc. Știu că Naz zice că tot ce e al lui e și al meu, dar cum să-i cer să plătească mii de dolari pentru cursurile mele?

— Văd eu ce-o să fac.

— Ar fi bine să faci ceva, zice ea. Trebuie neapărat să ne înscriem la cursul ăsta — Etică și Societate.

— Nici gând. Nici vorbă. Nu, la dracu'! Fără alte cursuri de filosofie.

Râde.

— Haide, o să fie ușor.

Fac cocoloș un șervețel și îl arunc spre ea.

— Nu.

Ridică din umeri și își termină cafeaua.

– Tu ai de pierdut.

Nu poate rămâne mult, trebuie să ia prânzul cu părinții ei în cealaltă parte a orașului. Îmi iau la revedere și facem planuri să ne întâlnim iarăși aici săptămâna viitoare. Apucă să se îndepărteze, dar se oprește după câțiva pași.

– O, aproape că am uitat! A venit asta pentru tine zilele trecute... a fost trimisă la cămin.

Pune un plic pe masă. Îl analizez, dar nu văd o adresă de retur, iar scrisul mi se pare familiar... este al mamei mele.

Arunc băutura înainte să ies. Deschid plicul și scot o singură foaie ruptă dintr-un caiet și o despăturesc. A fost scrisă în grabă, fără vreun salut călduros sau alte formalități, direct la obiect.

Îmi pare rău dacă ți-ai făcut griji din cauza mea. Mă găsești la numărul de mai jos. Sună-mă cât de repede poți. Te iubesc.

Mă uit la număr și mă frapează prefixul zonei. 201.

Este în New Jersey?

Recitesc de mai multe ori și încerc să reții numărul. Las confuzia deoparte, recunoscătoare că am totuși ceva. Nu am niciun răspuns, dar măcar știu că e bine. E undeva, acolo, și pot să ajung la ea.

Împăturesc foaia la loc și o bag în plic, pe care îl îndes în buzunar. Mă întorc în Brooklyn și, când să intru în casă, aud pe cineva pronunțându-mi numele.

– Karissa Reed?

Mă opresc și mă întorc. Mă mir să îmi aud numele rostit de un necunoscut. Nu l-am mai văzut niciodată. Este un bărbat mai în vârstă, cu părul grizonant și poartă un costum albastru care îi stă aiurea. Un alt bărbat, mai tânăr, așteaptă pe trotuar cu mâinile în șold, având un aer

relaxat. Își dă paltonul la o parte și lasă la vedere o insignă aurie strălucitoare agățată de curea.

Poliția.

— Ăă, da, zic eu ezitând, uitându-mă la insignă pentru o clipă, înainte să mă întorc spre cel care mi s-a adresat. Pot să vă ajut?

— Sperăm, zice el. Voiam să-ți punem câteva întrebări.

— Despre?

— Despre Daniel Santino.

Mă încrunt.

— Profesorul Santino? Ce-i cu el?

— Vrei să ne însoțești la secția de poliție? întreabă el cu un zâmbet forțat.

Observ că refuză să-mi răspundă la întrebare.

— O să dureze doar câteva minute.

Mă uit când la unul, când la altul și apoi la mașina parcată în apropiere — este cu siguranță o mașină de poliție neinscripționată.

— Nu știu.

Polițistul mai tânăr se îndreaptă spre mine cu o expresie serioasă. Mă uit la suficiente seriale proaste ca să cunosc tactica asta cu polițistul bun și polițistul rău. Iar ăsta tânăr sigur e cel rău.

— Poți veni cu noi acum de bunăvoie sau te putem duce noi mai târziu la secție, fie că-ți place sau nu.

Mă încrunt și sunt de acord să-i însoțesc. Polițistul mai bătrân îmi deschide portiera și mă urc pe bancheta din spate. Este mai amabil. Încearcă să fie prietenos și vorbește în timp ce conduce spre stația de poliție. Detectivul Jameson de la Secția Omucideri.

Partenerul lui, detectivul Andrews, este fără niciun dubiu un nemernic înnăscut. Stă tăcut în scaunul din dreapta, încruntat.

Ajungem la secție și sunt dusă într-o cameră mică și sumbră, în care nu se află decât o masă și câteva scaune. Pereții sunt gri și pe ușă este un semn pe care scrie *Cameră de interogatoriu*. Mă așez agitată pe un scaun, iar cei doi, în fața mea. Îmi oferă ceva de băut, dar sunt prea agitată să accept.

La prima vedere, întrebările par simple: „Când ai vorbit ultima dată cu Daniel Santino?" „Despre ce ați vorbit?" „De ce erai acolo?". Îmi pun iar și iar aceleași întrebări plictisitoare, dar formulate puțin diferit de fiecare dată, de parcă se așteaptă să mă încurc și să le ofer într-un final un alt răspuns.

Am fost ultima persoană cu care a fost văzut.

Ora aproximativă a decesului coincide cu vizita mea.

— Stați, doar nu credeți... Vreau să zic, doar nu credeți cu adevărat că am avut ceva de-a face cu asta, nu-i așa?

Amândoi mă privesc.

— Era în viață când am plecat, zic eu, complet șocată pentru că insinuează implicarea mea în această crimă. N-aș putea niciodată să rănesc pe cineva, cu atât mai puțin să omor. N-aș face-o... N-aș putea. Verificați camerele de supraveghere. O să vedeți!

— Nu s-au păstrat înregistrările din clădirea aia, zice detectivul Andrews. Filmările se șterg după douăzeci și patru de ore. Până a fost găsit, înregistrarea era deja ștearsă.

— Ei bine, jur că era în viață. Era! N-aș face niciodată așa ceva. Nu sunt genul ăla de persoană!

— Te cred, zice detectivul Jameson. Încercăm doar să stabilim o cronologie a evenimentelor din acea după-amiază.

Pare sincer, dar cuvintele lui sunt la polul opus față de atitudinea detectivului Andrews. Mă tratează ca pe o infractoare. Are o privire tăioasă și o voce aspră.

— De cât timp ești cu Ignazio Vitale?

Numele lui Naz mă ia prin surprindere.

— Poftim?

— Ignazio Vitale, zice el. De cât timp voi doi...?

— Nu văd de ce v-ar interesa, spun eu.

Îmi iau mâinile de pe masă și mi le pun în poală atunci când își oprește privirea asupra inelului de pe degetul meu.

— Presupun că ești conștientă de reputația lui. N-ar fi greu de crezut că...

— Naz este un om bun, zic eu întrerupându-l. N-are nimic de-a face cu asta.

— Ești sigură?

— Desigur. Nu-mi pasă ce reputație crezi tu că are. N-a făcut nimic greșit și nici eu... eu n-am făcut nimic. Doar am mers să vorbesc cu Santino despre nota mea și apoi am plecat, iar el era încă în viață.

— Și unde era Ignazio în momentul ăla?

Mă încrunt. Înainte să apuc să răspund, ușa camerei de interogatoriu se deschide și se ivește capul unui bărbat. Când îl văd, cei doi își îndreaptă spatele și îl urmăresc cu atenție. Cu siguranță este superiorul lor. Intră și îmi aruncă o privire, în timp ce dă din cap.

— Ești liberă să pleci, domnișoară Reed.

Detectivul Andrews nu este de acord.

— Mai avem câteva întrebări.

— Nasol, zice bărbatul. Are avocat.

Fac ochii mari. Ce am?

Detectivul Andrews este la fel de surprins și se întoarce spre mine.

— Nu te-am auzit cerând un avocat.

Nu știam că am nevoie de unul.

Pe de altă parte, detectivul Jameson se ridică și începe să-și strângă dosarul. Scoate o carte de vizită și o împinge pe masă spre mine zâmbind.

— Dacă vrei vreodată să vorbești, ușa mea este mereu deschisă.

Iese din cameră și trece pe lângă șeful lui. Mă ridic și îmi frec palmele transpirate de blugi. Bag cartea de vizită în buzunar, unde e și scrisoarea de la mama, în timp ce mă uit la ceilalți doi.

— Deci, pot să plec?

— Desigur, zice bărbatul dând din cap. Îți mulțumesc că ai venit.

— Desigur, mormăi eu cu privirea în pământ, în timp ce ies rapid din camera de interogatoriu.

Îi aud șoptind în spatele meu, prinși într-o conversație aprinsă, în timp ce mă îndrept spre hol. Îmi ridic privirea și încremenesc când ajung față în față cu ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd aici.

— Naz.

Văd cum îi tremură colțul buzei.

— Ești în regulă, prizoniera mea?

Îi dau de înțeles că da.

— Bun.

Expresia lui devine serioasă și ochii i se întunecă de furie uitându-se spre polițiștii adunați în spatele meu. Îi privește cu atenție, pe fiecare în parte. Expresia aia ostilă face să mi se zburlească părul.

— Domnilor, dacă mai aveți întrebări, avocatul meu este mai mult decât bucuros să le primească, așa cum bine știți. La urma urmei, de-asta îl plătesc.

— Nu aveam întrebări pentru tine, zice detectivul Jameson. Am avut doar câteva pentru domnișoara Reed.

— Care este logodnica mea. Acum știți și asta, zice Naz. Destul de deplasat din partea ta să intimidezi o femeie tânără, Jameson. Am crezut că mama ta te-a educat mai bine.

Naz nu așteaptă ca polițistul să răspundă. Îmi face semn din cap să-l urmez. Îmi pune o mână pe spate, conducându-mă în afara secției de poliție. Mașina lui ne așteaptă pe alee. Mă urc agitată și simt că-mi vine să vomit.

Naz se pierde printre celelalte mașini și o ia spre Brooklyn. Apoi se relaxează. Se gârbovește oarecum în scaun și oftează adânc. Nu știu dacă de ușurare sau exasperare.

— De unde știai că sunt acolo? îl întreb eu încet.

— Un asociat m-a sunat atunci când a văzut că te-au adus. Am ajuns cât de repede am putut.

— Îți mulțumesc, zic eu. Mă bucur că ai venit.

Mă privește, își întinde mâna spre obrazul meu și mă mângâie.

— O să vin mereu.

— Promiți?

— Jur.

Stau așezată în pat, cu scrisoarea de la mama în poală. Mă tot uit la numărul de telefon și repet cifrele. Trag de timp, știu, și poate că e absurd, dar aproape că mi-e frică s-o sun.

O să-mi pună întrebări.

Aproape aceleași pe care i le-aș adresa și eu.

Ce faci?

Unde stai?

De ce?

Răspunsurile mele sunt probabil mai scandaloase decât ale ei.

Oftez, îmi scot telefonul și apelez numărul. Duc telefonul la ureche în timp ce sună și ascult. Aproape că mă aștept să intre robotul telefonic, când apelul se conectează.

– Alo?

Nu e mama. E o voce de bărbat, aspră, cu un accent pronunțat. Tac pentru o clipă. Nu sunt sigură ce să zic sau cum să reacționez când el își pierde răbdarea și repetă.

– Alo?

– Eu... Pot să vorbesc cu Carrie?

– Cu cine?

Simt un nod în stomac în timp ce mai arunc un ochi pe hârtie. Știu că am format corect numărul.

– Carrie, zic eu. Carrie Reed?

– A, da, stai puțin.

Aud niște foșnituri, apoi vocea lui estompată în fundal.

– Carmela! Cred că ea e!

Mă încrunt. Carmela?

Se mai aud niște foșnituri, apoi un murmur.

– Kissimmee, tu ești?

– Da. Mamă, ce se întâmplă? Cine e tipul ăla? De ce ți-a zis Carmela?

– Nu-ți face griji despre asta acum, spune ea ignorând subiectul. Mă bucur că ești bine.

— Eu? Sunt bine. Unde ai fost? Am fost îngrijorată!

— Aveam nevoie să plec, draga mea. Ți-am zis când ai venit în vizită ultima dată. Era timpul.

— Ai spus că te gândești la asta, zic eu. Nu mă așteptam să-ți faci bagajele și să abandonezi totul. Am fost să văd cum ești și...

— Ai fost acasă? Era răvășită?

— Ăă, nu... de ce ar fi fost?

— Nu contează, zice ea. Uite, chiar nu pot să vorbesc despre asta la telefon. O să-ți explic totul, promit... Am nevoie să vii să mă vezi. Poți să faci asta, Kissimmee? Este important.

— Presupun că da.

— Vino singură, zice ea. OK? Este important să nu știe nimeni unde sunt. Înțelegi?

Da, înțeleg. A luat-o razna. Amintirile și fantomele de care a fugit în toți acești ani au prins-o din urmă și a pierdut și ultima fărâmă de sănătate mintală pe care o mai avea. Este o diferență între a fi nebun și a avea probleme de sănătate mintală, și mi-e teamă că acum a depășit granița aia în ultimele săptămâni.

— O să vin singură. Doar spune-mi unde ești.

Îmi zice o adresă și eu scotocesc prin sertare până găsesc un pix cu care s-o scriu. Apoi îmi mai zice o dată că trebuie să vin singură, înainte să închid. Nu mă întreabă nici măcar o dată cum sunt sau unde am fost, sau ce am făcut.

Arunc telefonul pe pat lângă mine și mă tot uit la adresă. New Jersey. Nu mi-ar lua mult, jumătate de zi să ajung la ea, să primesc răspunsurile și să mă întorc în Brooklyn. Poate că o pot convinge să se întoarcă cu mine, să primească ceva ajutor specializat pentru că nu este normal ce face.

— Ce ai acolo?

Îmi ridic privirea când Naz intră în cameră.

– Este... un bilețel pe care mi l-a dat Melody, zic eu, ridicând din umeri în timp ce îl împăturesc și îl bag la loc în buzunar. Am fost azi la cafea cu ea, înainte de toată faza cu poliția.

I-aș spune dacă ar întreba, i-aș spune adevărul despre scrisoare, că am vorbit cu mama, dar el nu insistă. Se oprește în fața mea și mă apucă de bărbie obligându-mă să mă uit în ochii lui. Se apleacă să mă sărute cu buzele lui catifelate și tandre.

Doar o simplă atingere de la bărbatul ăsta și mă topesc. Prezența lui face mereu ca lucrurile rele să nu mai pară un dezastru, iar lucrurile bune, mult mai bune, lumea din jurul meu, atât de frumoasă și nouă. Mă face să mă simt specială și în siguranță, de parcă Universul s-ar putea nărui, dar el tot m-ar ține în siguranță.

Îmi alungă toate grijile.

O să rezolv chestia asta cu mama mâine.

În seara asta, îl vreau doar pe el.

Cu mâinile tremurânde, mă întind înspre el și încep să-l deschiei la cămașă. Mă lasă, sărutându-mă în continuare, și mă mângâie pe față. Se dă la o parte lăsându-și hainele să cadă pe podea. Rămâne dezbrăcat în fața mea.

Lumina care pătrundă prin fereastră este suficientă cât să văd fiecare contur al corpului lui. Vreau să trasez fiecare linie, să mângâi fiecare crăpătură, să-i gust pielea cu limba și să-i arăt cât de mult îl iubesc. Se așază pe pat și vrea să mă sărute, dar eu mă feresc și mă las în genunchi pe podea.

Pare încordat în timp ce mă privește. Îi iau penisul întărit în mână și îl mângâi de câteva ori. Mă uit la el, înainte să-mi las capul în poala lui. Îi gust vârful penisului.

Un geamăt nefiresc îi vibrează în piept.

Își trece mâinile prin părul meu în timp ce îi iau penisul în gură. Nu-l pot lua pe tot — abia pot jumătate. N-am încercat niciodată să satisfac un bărbat precum Naz, așa că pur și simplu o fac și sper să fie bine.

Nu durează mult până mă oprește. Mă apucă de brațe, mă trage spre el în pat și șoptește:

— Ajunge, Karissa.

— Nu ți-a plăcut? întreb eu agitată.

— A fost minunat, zice el încet. Dar n-ar trebui să îngenunchezi niciodată în fața mea.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu flatată sau ofensată, dar nici nu-mi dă ocazia să-mi dau seama. Preia controlul și mă dezbracă, apoi mă trage mai aproape de el în pat.

Se lasă pe spate, iar eu stau deasupra lui. Îl las să mă penetreze. Simt fiori pe șira spinării atunci când îl aud iarăși gemând. Sunetul este atât de primitiv, sălbatic.

Îl călăresc, mă frec de el, îmi arcuiesc spatele și îl las să mă pătrundă adânc. Își ține mâinile pe șoldurile mele, dar nu mă ghidează. Este prima dată de când suntem împreună când mă lasă pe mine să fac toată treaba.

Îmi dau seama că nu mai are mult până la orgasm. Mâinile mele sunt pe pieptul lui. Îi acopăr cicatricile și îi simt bătăile inimii. Bate cu putere, deși pare relaxat, iar mușchii abdomenului i se încordează și închide ochii.

Simt cum ejaculează și mă umple toată. Geme din nou, de data asta mai tare, și mă apucă și mai puternic de șolduri. Când se relaxează, mă opresc și el își deschide ochii ca să mă vadă. Îi zâmbesc timid, dar el e serios. În schimb, îmi șterge zâmbetul de pe față când mă dă jos de pe el și se așază deasupra mea.

Sunt luată prin surprindere și țip, în timp ce el îmi atinge gâtul și mă mușcă ușor.

— Nu mi-a fost ușor.

Mă penetrează adânc și mă face să gem. Penisul lui este mai întărit acum decât înainte să ejaculeze.

– Știu.

Este o mașinărie care nu se oprește pe măsură ce noaptea ne învăluie. Nu se oprește până nu obosesc, până nu suntem amândoi lac de transpirație. Mă așez în brațele lui, iar capul, pe piept. Tăcem încercând să ne revenim. Inima îi revine la ritmul normal și regulat.

Nu cred că inima mea va mai bate vreodată la fel.

– Ești în regulă? întreabă el șoptit după o vreme.

– Da. De ce n-aș fi?

– Ai fost dusă la poliție astăzi. Trebuie să fi fost neplăcut.

– A fost, recunosc eu. Ei cred că... Au crezut că am avut vreo legătură cu ce-a pățit Santino.

– Nu, nu-i așa, zice el. Ei nu cred asta.

– Dar au zis că...

– Doar pentru că o zic, asta nu înseamnă că o și cred, zice el. Nu cred că l-ai omorât pe Santino.

– Atunci de ce au zis asta?

– Cred că eu am făcut-o.

Mă încordez.

– E o nebunie.

Mă aștept să fie de acord cu mine, să râdă, dar nu zice nimic. Nu scoate niciun sunet. Tăcerea din cameră este asurzitoare și terifiantă, și nu știu ce aș putea să mai zic. Privesc în întuneric, în timp ce Naz mă mângâie pe o parte, ținându-mă strâns, de parcă n-o să-mi dea drumul niciodată.

Iau trenul spre Manhattan, apoi un altul spre New Jersey. Opresc un taxi lângă stația de tren din Newark. Șoferul se uită ciudat la mine când îi citesc adresa. Nu schițează nicio mișcare cum că ar vrea să pornească.

— Ești sigură că e corectă adresa? zice el, uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

— Ăă... da, zic eu, uitându-mă la bilețel.

— OK atunci.

Pornește mașina. Newark îmi amintește de un New York mai mic, cu zgârie-nori și străzi aglomerate. Îl admir în timp ce ne deplasăm prin oraș și devin puțin tensionată când îl lăsăm în urmă. Trecem prin mai multe cartiere, unul mai periculos decât celălalt, până ajungem în ceea ce pare a fi o mahala. Geamurile distruse sunt acoperite cu lemne, clădirile dărăpănate sunt acoperite de graffiti pe ambele părți, iar movile de gunoaie tronează pe străzi.

Nu te opri, te rog.

Nu te opri, te rog.

Se oprește.

Taxiul se oprește în fața unei case vechi din cărămidă. Cea anexată de ea este abandonată, complet distrusă, dar cealaltă pare locuibilă. Cu greu. Mașina mamei nu e pe nicăieri. Nu văd niciun semn de viață în jur. Luminile nu sunt aprinse și pe veranda mică nu e mobilă. Sunt pe cale să-i zic șoferului să nu se oprească, să mă ducă înapoi pentru că trebuie să fie vreo greșeală, când văd că perdeaua din sufragerie se mișcă.

E cineva înăuntru.

Plătesc șoferului și cobor. Mă îndrept spre casă. Intru pe verandă și bat în ușă. Aștept, iar inima îmi bate cu putere. Mama nu poate rămâne aici, în casa asta, în cartierul ăsta. Este periculos.

Ușa se deschide și văd niște ochi căprui-închis. Îi aparțin unui bărbat brunet, cu părul dat într-o parte pe jumătate și lăsat pe spate, lucind de la cât gel a folosit. Are mustață, dar restul feței e proaspăt bărbierită. Poartă pantaloni gri-închis și o vestă, cu o cămașă deschisă la culoare, cu nasturi. Ține în gură o țigară neaprinsă.

Nu te-ai aștepta să-l găsești într-o mahala.

— O caut pe Carrie, zic eu.

— Știu, răspunde el.

Accentul pronunțat mă frapează. E același tip de la telefon.

Se dă la o parte și îmi face semn să intru. Intru ezitând. Casa este aproape goală. Mai rămâne la ușă pentru o clipă uitându-se în lungul străzii.

— Ai venit singură?

— Desigur.

Închide ușa mulțumit. Trece pe lângă mine. Are un mers ciudat, legănat, un șchiopătat straniu de parcă nu-și poate îndoi unul din genunchi.

— Mama ta nu este aici.

Îl privesc încordată în timp ce se așază pe canapeaua veche și ponosită — singura bucată de mobilier din cameră.

— Unde e?

— Ia un loc, zice el relaxat, făcând semn spre canapeaua ruptă și murdară.

— Unde e? îl întreb din nou, dar rămân pe loc.

Mă uit spre ușă să mă asigur că nu este încuiată, în caz că trebuie să fug. Se uită amuzat la mine în timp ce își aprinde țigara cu un chibrit. Aruncă chibritul pe podeaua din lemn și calcă pe el cu pantofii lui eleganți, negri și strălucitori.

— N-o să-ți fac rău, fato.

Încerc pentru a treia oară.

— Unde e?

Se lasă cu spatele pe canapea și își reazemă brațul în timp ce se întinde, fără să mă scape din ochi.

— A ieșit.

— De ce? Unde s-a dus?

— A crezut că e mai bine să nu fie de față, să-ți explic eu.

— Ce să-mi explici?

Trage un fum. Tace pentru o clipă, apoi scrumează fix pe podea.

— De ce te-am abandonat.

Mă uit lung la el. Pare că fiecare fărâmă de putere pe care am încercat s-o clădesc ca să fiu cu garda sus se risipește de la șoc. N-are cum. Îl privesc și nu-mi vine să cred. Mă tot uit la el și nu zic nimic. Chiar și de la depărtare, pistruii răspândiți pe toată pielea ies în evidență precum niște mici leduri. Scot la lumină adevărul înainte de-a fi nevoie să-l spună el.

N-am reușit să dau de mama săptămâni la rând pentru că a fost cu tatăl meu, bărbatul care ne-a abandonat, cel care a plecat de lângă noi. Este vina lui că mama e așa cum e, este vina lui că ea a alergat constant după fantome, după el... și l-a găsit. La dracu', l-a găsit.

Și evident că acum e și mai rău.

— Știu de ce ai fugit, zic eu, făcând un pas în spate.

Sunt doar câțiva metri între noi, dar spațiul începe să pară dintr-odată prea mic.

— Ai plecat pentru că ești un laș.

— Kissimmee...

— Nu, zic eu, dând din cap, furioasă când îl aud alintându-mă astfel. Să nu îndrăznești să-mi zici așa! N-ai niciun drept.

– Având în vedere că eu ți-am zis așa prima oară, cred că am suficiente drepturi, spune el. Ți-am zis așa când mama ta era însărcinată, mica mea Kissimmee. Vezi tu, ai fost concepută acolo, în Kissimmee. Deci, asta îmi dă dreptul.

– N-ai niciun drept nici măcar să vorbești cu mine. Ești un nimeni pentru mine. Un nimic. Ți-ai pierdut toate drepturile. Nu am avut nevoie de tine. *Nu* am nevoie de tine. Dar ea te-a iubit.

– Și eu am iubit-o. Încă o iubesc. Știe asta, a știut mereu.

– Te înșeli, zic eu. A fost o epavă, n-a putut niciodată să-și găsească locul sau să aibă încredere în cineva. A fost mereu pe fugă din cauza ta.

Se ridică. Mă intimidează cu statura lui impozantă. Fac încă un pas în spate în timp ce el vine spre mine.

– Nu eu am pus-o pe fugă.

– Crezi ce vrei dacă asta te ajută să dormi noaptea, amice, zic eu. N-ai fost acolo. N-ai văzut. N-ai trăit. Nu-mi pasă de scuzele tale de rahat... este de neiertat că ne-ai abandonat și dacă ea a crezut că o să fie mai bine să te lase pe tine să-mi explici, atunci se înșală amarnic.

– Nu te comporta așa, spune el. Merit să fiu ascultat. Sunt tatăl tău.

– Nu ești nimic, zic eu, John Reed e un nimeni pentru mine.

Scuip cuvintele cu cât de multă dușmănie pot, cu fiecare fibră din mine. Dar în loc să tresară sau să fie rănit, el râde. Râde atât de tare și pare atât de amuzat încât mă doare mai tare decât dacă ar fi dat cu pumnii în mine.

– John Reed, spune el, dând din cap. Ai dreptate. Este un nimeni. Un nimic. Nici măcar nu există. Dar eu sunt tatăl tău, Johnny Rita, și tu ești fiica mea, și mama ta... mama ta este soția mea. Carmela Rita.

— Numele ei este Carrie Reed.

Dă din cap și zice pe un ton batjocoritor:

— Crezi ce vrei dacă asta te ajută să dormi noaptea, fetițo.

— Nu sunt o fetiță — sunt o femeie. Și nu-mi pasă ce ai de zis. Nu mai am ce vorbi cu tine.

Ies în grabă și trântesc ușa în urma mea. Aproape că mă aștept să vină după mine, dar n-o face. *Sigur că nu.* Simt cum mă ustură ochii odată ce am părăsit casa dărăpănată și mă depărtez de bărbatul ăla.

Abia la câteva străzi distanță, cu lacrimi care mi se preling pe obraji, îmi dau seama de situația dificilă în care mă aflu. Frustrată și epuizată, mă așez lângă un indicator la colțul unei străzi și îmi scot telefonul ca să chem un taxi.

Durează douăzeci de minute insuportabile să ajungă. Mă lasă la stația de tren din Newark, de unde îmi cumpăr un bilet spre casă.

Este aproape întuneric când ajung în Brooklyn. Soarele apune. Toate sunt așa cum le-am lăsat. Mașina lui Naz nu este pe alee. Sunt încă în stare de șoc și stomacul mi-e ghem. Mă simt epuizată și nu știu ce-i de făcut.

John Reed. Johnny Rita.

Carrie Reed. Carmela Rita.

Cine sunt ei?

Cine sunt eu?

Am crezut că știu, dar acum nu mai sunt sigură. Mă înec într-un râu de secrete, trăiesc într-o lume clădită pe minciuni. Există măcar Karissa Reed? Sau sunt Karissa Rita?

Cine naiba e?

Când intru în casa cufundată în întuneric am deja lacrimi în ochi. Lucrurile au și mai puțin sens acum. Ce era real? Și ce nu? Închid ușa în urma mea și o încui. O iau spre scări, când o voce aspră din întuneric mă oprește.

— Unde ai fost?

Tresar. Mă întorc și îl văd pe Naz în living. Speriată, îmi pun mâna în dreptul inimii.

— M-ai speriat. Nu mi-am dat seama că ești acasă. Mașina ta nu este în fața casei.

— Este în garaj, spune el, venind spre mine cu mâinile în buzunar.

— Unde ai fost?

— Eu... Am fost s-o văd pe mama.

— Ai găsit-o?

— Mai degrabă ea m-a găsit pe mine, mormăi eu, băgând mâna în buzunar și scoțând bilețelul mototolit. Melody mi-a dat asta ieri... am sunat la numărul ăsta. Mama mi-a dat o adresă și mi-a spus să merg s-o văd.

Se apropie și îi dau biletul să-l citească. Se strâmbă.

— Ai mers singură în locul ăsta?

— Așa mi-a zis. A spus că este important.

Împăturește bilețelul și mi-l dă înapoi în timp ce se uită la mine.

— Ai plâns.

— A fost o zi lungă.

— Ai văzut-o? întrebă el. Ai vorbit cu ea?

— Nu, nu era acolo.

Se încruntă suspicios.

— Era altcineva.

Încuviințez.

— Tatăl meu, dacă îți vine să crezi.

Abia dacă îmi vine mie să cred.

Expresia lui Naz devine serioasă. E atât de înțepenit, încât nu sunt sigură că nu s-a transformat în stană de piatră.

— Ce ți-a zis?

— Multe, mormăi eu. Dar nimic, în esență. Numai minciuni... sau poate că adevărul. Nu știu. Mi-am dat seama cine e și am plecat.

— Ce voia?

— Să explice de ce ne-a abandonat.

— Și a făcut-o?

— Nu, nu i-am dat ocazia.

Naz mă mângâie pe obraz în timp ce oftează adânc.

— Poate că ar trebui.

Mă încrunt.

— Crezi?

— Da, zice el. Mă interesează ce are de zis.

Drumul spre Jersey durează mai puțin cu Naz la volan. Mă simt mai bine acum că este cu mine. Simt că sunt în ofensivă, de data asta. Mă ține de mână și mă mângâie.

Găsește cu ușurința casa, strecurându-se pe străzile din Newark de parcă ar cunoaște cartierul ăsta aflat în ruină. Mașina mamei este parcată în fața casei acum. Naz oprește Mercedesul undeva mai în spate. Coboară din mașină fără să zică nimic.

Îmi deschide portiera și cobor. Fac câțiva pași spre casă când Naz mă apucă de mână, oprindu-mă din drum. Îl privesc ciudat, iar el îmi zice:

— Așteaptă aici.

Mă încrunt.

— De ce?

— Ai încredere în mine.

Ridic din umeri și mă duc lângă el, privind către casă. Este cufundată în întuneric și doar stâlpii de iluminat

mai aruncă lumină spre ea. E nouă seara, poate puțin mai târziu.

— Poate că dorm.

— Nu dorm aici.

Mă încrunt.

— Cum de știi?

— Pur și simplu, știu, spune el. Pot spune doar uitându-mă la ea.

Înainte să mai apuc să-l întreb ceva, observ că se mișcă perdeaua din sufragerie. Ușa se deschide și mama apare în prag speriată.

Pare disperată.

— Karissa, țipă ea panicată, cu o voce pițigăiată. O, Doamne! Pleacă de lângă el, draga mea.

Clipesc de câteva ori. Sunt luată prin surprindere, în timp ce Naz își pune un braț în jurul meu și mă face să roșesc. Cu un braț mă apucă de talie, în timp ce cu celălalt mă protejează. Își pune apoi mâna pe gâtul meu. Mă ține protector, este armura mea împotriva lumii brutale, dar mama mea vede altfel situația.

Scoate un țipăt panicat în timp ce se grăbește spre mine. Coboară treptele mici ale verandei tulburată.

— E în regulă, zic eu. Totul e în regulă, mamă.

— Te rog, las-o să plece, îl imploră ea pe Naz, ignorându-mă. Te implor. Las-o să plece, Vitale.

Îmi îngheață sângele în vene când îi rostește numele... numele lui de familie... așa cum îl strigă oamenii ăia. Ceva nu e bine. N-are de unde să-l cunoască. Nu se cunosc. Nu se pot cunoaște.

— N-o s-o rănesc, Carmela, dar nici n-o să-i dau drumul.

Aproape că mă lasă genunchii. I-a zis Carmela. Dacă Naz nu m-ar strânge atât de tare de mână, m-aș fi prăbușit.

Mă întorc spre el și observ că este foarte serios. Ochii lui sunt întunecați ca noaptea.

— Naz, șoptesc eu, ce se petrece?

— Mama ta nu prea se bucură să mă vadă lângă tine.

— De ce? întreb eu cu vocea tremurândă. Cine ești?

— Știi cine sunt, spune el. Întrebarea pe care ar trebui s-o pui este cine sunt ei.

— Mamă, strig eu, mamă, ce se întâmplă? Cum de îl cunoști pe Naz?

Nu se uită la mine, dar știu că mă aude. Se panichează și mai tare când mă aude că îi zic Naz. Continuă să-l implore.

— Te rog, este fiica mea... fetița mea. A trecut prin destule. Nu-i face asta.

— Nu i-am făcut nimic, spune Naz, punându-și mâna mai sus pe gâtul meu și strângând.

Icnesc în timp ce el se apleacă și mă sărută pe tâmplă.

— Nimic din ce n-a vrut.

Mama e la un pas să leșine.

— Las-o să plece și hai să vorbim despre asta. Îți dau orice vrei, orice ar fi. Ia-mă pe mine, dar las-o pe ea în pace. Te rog, te implor. Fac orice.

Naz slăbește strânsoarea din jurul gâtului meu și respir adânc, dezorientată.

— Johnny e aici?

— Nu.

— Pun pariu că a fugit pe ușa din spate când m-a văzut, nu-i așa?

Mama nu-i răspunde, dar Naz pare să se fi lămurit. Râde cu amărăciune.

— O dată ce-ai fost un laș, așa rămâi.

– Spune-mi ce pot să fac, zice ea. Indiferent... orice ar fi. Doar spune-mi.

– Știi ce vreau. Dă-te din calea mea și n-o să te răpesc. Carmela. Simplu ca bună ziua. Nu vreau să te rănesc – de dragul ei, sper să nu fie nevoie s-o fac. Dar nimic n-o să mă oprească să obțin ce-mi doresc.

– Înțeleg, zice ea, înaintând spre noi. Doar las-o pe Karissa să plece. Te rog.

– Nu pot să fac asta, zice Naz.

Mama scoate un sunet nefiresc când îl aude. Eu sunt prea șocată ca să reacționez. Naz ia mâna de pe mine în timp ce apucă mânerul portierei de la mașină.

– Intră.

Mă holbez la el și nu-mi vine să cred.

– Ce?

Privirile noastre se întâlnesc.

– Urcă-te în mașină.

O voce din mine țipă să plec de lângă el, să fug în brațele mamei, dar el pare atât de tulburat încât mă convinge să urc în mașină.

Mă așez pe scaunul din dreapta și trânțește portiera. Mai zăbovește o clipă.

Îmi spun că mă iubește. N-am niciun motiv să mă tem de el.

Dar nu este Naz *al meu*, acel Naz de care m-am îndrăgostit, iar Ignazio Vitale mă sperie de moarte.

O aud pe mama prin geam cum îl imploră în continuare. Iar vocea lui e relaxată de parcă ar vrea s-o liniștească.

Îmi simt inima în gât și am un nod în stomac când Naz urcă în mașină. Nu zice nimic. Pornește mașina și bagă viteză. Nu se uită nici măcar o singură la dată la mine și tace tot drumul. Nici să mă țină de mână nu încearcă. Totul este atât de intens încât mă gândesc că s-ar putea să

explodez. Mi se derulează totul în minte — ce au spus, ce au făcut, tot ce s-a întâmplat astăzi, iar și iar.

Nu știu ce să cred.

Ajungem acasă, iar eu încerc să scap de senzația de greață, când mă lovește realitatea.

— Nu înțeleg.

Naz își slăbește nodul de la cravată.

— Ce nu înțelegi, Karissa?

— Nimic.

Tace pentru o clipă, în timp ce își dă jos sacoul.

— Ți-am zis că într-o zi o să-l prind.

— Ce? Pe cine?

— Pe bărbatul care mi-a furat viața.

— Pe *el*? Tatăl meu?

— Eu și Johnny Rita eram rude, practic. Era prietenul meu cel mai bun. Iar asta nu a însemnat nimic pentru el. Mi-a ucis soția și copilul chiar în fața mea.

— Ai știut? șoptesc eu. Tot timpul ăsta ai știut că eu sunt fiica lui?

Judecând după expresia de pe fața lui, nu pare să regrete. Cred că o să mi se facă rău. Trec pe lângă el și fug la bucătărie. Mă așez în genunchi în fața coșului de gunoi și vomit. Naz vine după mine și se oprește în pragul ușii.

— Ai știut, zic eu cu lacrimi în ochi. Tot timpul ăsta te-ai folosit de mine doar ca să-l găsești pe tata... doar ca să-l omori!

— Nu e adevărat, zice el. Am știut cine ești, Karissa, dar nu te-am folosit ca să-l omor. N-am vrut niciodată să-l omor pe Johnny. Am zis că vreau să-l fac să plătească.

— Cum?

— Mi-a omorât familia, zice Naz, așa că urma s-o omor și eu pe a lui.

O, Doamne!

Vomit iarăși, tot ce mai rămăsese în stomac. Îl aud pe Naz cum se apropie și îi simt mâna pe spate. Tremur, mă chircesc, mă târăsc pe podea și mă sprijin cu spatele de un dulap. Stau cu genunchii la piept, de parcă încerc să mă ascund. Îl privesc îngrozită.

Avea de gând să mă omoare.

O, Doamne, o să mă omoare.

— Ai promis, țip eu. Ai promis că n-o să-mi faci rău.

Se lasă în genunchi în fața mea.

— Nici n-o s-o fac. Nu te pot minți, Karissa. Nu te-am mințit niciodată.

Pufnesc.

Expresia lui devine serioasă.

— Z-mi o singură dată când te-am mințit.

— Ai mințit despre tot!

— Nu, tot ce ți-am spus e adevărat. Doar pentru că nu ți-am zis tot, asta nu înseamnă că am mințit. Toată lumea are secrete.

— Eu nu am.

— Ba da, ai avut, zice el. Eu am fost secretul tău. Păstrăm pentru noi cele mai întunecate părți ale noastre până credem că ceilalți sunt pregătiți să le vadă. În unele cazuri, asta nu se întâmplă niciodată, dar am știut că în seara asta... era timpul să mă vezi așa cum sunt.

— Așa cum ești? Ești un monstru!

— Da, sunt, recunoaște el, dar nu te mai preface suprinsă. Ai știut asta despre mine tot timpul.

— Nu, n-am știut.

— Ah, eu nu te mint, așa că mă aștept să nu mă minți nici tu, spune el. Toate piesele erau acolo de la bun început, bucățică cu bucățică. Doar pentru că tu n-ai vrut să le pui laolaltă, să vezi situația în ansamblu, asta nu înseamnă că n-ai știut ce a fost. Ți-am zis că nu sunt

un bărbat bun. Ţi-am zis că n-o să fiu niciodată. Asta-i realitatea, draga mea, şi tu tot mi-ai cerut să rămân.

Se apropie de mine şi mă mângâie pe obraz, apoi pe gât şi alunecă spre piept.

— Ţi-ai oferit aşa de uşor corpul, de parcă deja îmi aparţinea, continuă el.

Îl plesnesc peste mână, iar zgomotul strident răsună în bucătăria cufundată în tăcere în timp ce încerc să plec de lângă el.

— Ceva e greşit cu tine.

— Multe lucruri sunt greşite, spune el. Aşa sunt de când tatăl tău a îndreptat o armă spre pieptul meu şi a apăsat pe trăgaci.

— De ce?

Abia şoptesc, iar lacrimile mi se preling pe obraz.

— De ce-a făcut-o? Ce motiv ar avea?

— Răzbunare.

— De ce? întreb din nou. Ce i-ai făcut?

— Nimic, spune el. Nu pe mine voia să se răzbune. A vrut să se răzbune pe tatăl soţiei mele.

— Tatăl ei?

Încuviinţează.

— Ray.

Îl privesc şocată, mai mult nu pot să fac.

Soţia lui Naz a fost fiica lui Raymond Angelo?

— Am fost prins la mijloc, condamnat să fiu omorât de cineva apropiat, cineva care se presupunea că mă iubeşte. Dumnezeu m-a cruţat, dar, vezi tu, nimeni nu te-ar fi cruţat pe tine, nu când aş fi terminat cu tine, dar eşti atât de norocoasă... al naibii de *norocoasă*... Pentru că m-am îndrăgostit de tine.

— Nu mă iubeşti, şoptesc pierdut.

— O, ba da, zise el. Pentru că dacă nu te-aș iubi, ai fi deja moartă.

Fără să vreau, scot un scâncet când îl aud. Este atât de categoric, fără urmă de regret în glas. M-ar fi omorât... ar fi putut s-o facă ușor de atâtea ori. Dacă dragostea m-a ținut în viață, ce o să se întâmple cu mine acum? Care va fi viitorul meu?

— Nu s-a schimbat nimic, zice el, de parcă îmi poate citi gândurile. Sunt același bărbat de acum două ore, același bărbat de acum două săptămâni, două luni... doi ani. Sunt același bărbat căruia i te-ai oferit, același bărbat de care te-ai îndrăgostit. Nu s-a schimbat nimic.

O spune de parcă vorbește serios, de parcă asta crede cu adevărat. Dar când mă uit la el, nu-l mai văd pe bărbatul acela. Văd nu doar un bărbat care s-ar putea să mă ucidă, ci un bărbat care chiar m-ar putea ucide într-o bună zi.

— N-o să-ți fac rău, zice el încet.

Închid ochii. Nu pot să înfrunt expresia de pe fața lui, privirea aia care vrea să mă facă să-l cred, care aproape mă face să-l cred.

Stau încremenită și îmi țin respirația când îmi atinge fața, când mă mângâie pe obraz și îmi pune mâna pe buze, iar eu încep să respir neregulat. Îmi dau seama că se apleacă spre mine — mirosul parfumului lui este mai puternic, îi simt căldura pe piele, mă încălzește, dar sunt atât de rece pe dinăuntru. Mi-a transformat sângele în gheață și mi-a oprit inima de teamă că dacă va continua să bată, o va face pentru el.

— Spune-mi la ce te gândești, zice el, cu buzele aproape lipite de ale mele și mă sărută în colțul gurii. Spune ceva.

Își lipește buzele moi de ale mele. Eu nu-i răspund la sărut, în schimb rostesc un singur cuvânt.

— Roșu.

Roșu.

Se îndepărtează de mine și își ia mâna de pe fața mea. Deschid ochii suficient de repede încât să-l văd cum se ridică. Mă privește o clipă în tăcere. Îndrăznește să pară supărat, de parcă eu l-am rănit, de parcă acel cuvânt l-a durut mai mult decât m-a rănit el pe mine. Parcă trece o eternitate cât mă uit la el cu ochii înlăcrimați, încercând să mă abțin să nu plâng. Își ferește privirea și se întoarce cu spatele la mine ieșind din cameră.

Rămân în aceeași poziție o vreme, n-am energie să mă mișc. Mă forțez să mă ridic și simt cum mi se înmoaie genunchii, cum sunt pe cale să cedeze când ies din bucătărie. Arunc o privire spre ușa de la intrare și, pentru o clipă, mă gândesc să fug, dar unde? La cine să merg?

Cine m-ar crede?

Ce ar face el?

Urc la etaj.

Mă așez în pat îmbrăcată. Nici măcar nu mă obosesc să mă descalț. Îmi vine să plâng, dar nici să vărs lacrimi nu pot din cauza șocului.

Orașul este periculos, mi-a spus în repetate rânduri mama. Există oameni care vor profita de mine, mă vor corupe, mă vor folosi și abuza. Trebuie să fiu atentă, în alertă, să-mi țin mereu ochii deschiși la pericolele care pândesc în lume pentru că sunt reale și mă vor distruge.

Am auzit-o iar și iar.

De atât de multe ori.

Deci, cine s-ar fi așteptat să mă îndrăgostesc orbește de cea mai mare amenințare dintre toate?

Capitolul douăzeci și trei

Lumea continuă să se învârtă.

Și viața mea merge mai departe.

Lucrurile din jurul meu își urmează cursul firesc.

Naz se comportă ca și cum nimic nu s-a schimbat. A vorbit serios când a zis-o, chiar da, dar totul s-a schimbat pentru mine acum. Totul este altfel. Adevărul mi-a pătruns în oase, în mușchi atât de adânc încât acum îl simt parte din mine, precum sângele care îmi curge prin vene. Sânge pe care îl simt prea greu și care face fiecare bătaie a inimii să fie dureroasă.

Biroul este cufundat în tăcere. Televizorul este pornit, dar fără sonor. Sunt niște reluări din *Real Housewives*. Naz nu se uită. În schimb, stă la biroul lui cu o carte în față. Citește. *Citește*. Nu cred că Raymond Angelo îl plătește ca să citească.

Stau în pragul ușii și privesc în jur. Știu că televizorul este pornit pentru mine. Face asta în fiecare zi. Îl lasă să meargă pe un canal la care m-a mai văzut uitându-mă, de parcă încearcă să mă ademenească în aceeași cameră cu el.

Încă n-am plecat.

A trecut o săptămână.

N-a ieșit din casă. Face în fiecare zi aceleași lucruri, are aceeași rutină. Se întinde lângă mine în pat noaptea, dar nu cred că vreunul dintre noi doarme. Ne uităm în întuneric, pierduți în tăcerea plină de amărăciune. Nu

m-a atins... nici măcar n-a încercat... de când am rostit cuvântul de siguranță în bucătărie. Nici măcar nu mi-a atins mâna în ultimele șapte zile.

Sunt recunoscătoare. Sunt ușurată.

Dar mă doare.

Plâng după atingerea lui.

Ce este în neregulă cu mine?

M-a rupt în două — jumătate din mine încă se agață de cine credeam că era, în timp ce cealaltă jumătate este zdrobită de bărbatul care s-a dovedit a fi. Îl iubesc. Îl urăsc.

Dacă nu i-aș mai vedea niciodată chipul, m-aș simți mai bine.

Și totuși stau în pragul ușii. Nu mă uit la televizorul fără sonor, ci doar la Naz. Mă întreb la ce se gândește, ce citește, ce mi-ar zice dacă aș vorbi cu el. Mă întreb dacă știe care sunt acum sentimentele mele pentru el, dacă asta a simțit mereu pentru mine.

Trebuia să mă distrugă, în schimb s-a îndrăgostit de mine.

Eu m-am îndrăgostit de el și asta m-a distrus până la urmă.

Spune că nu mi-ar face niciodată rău, dar nu-și dă seama că a făcut-o deja.

M-a rănit iubindu-mă.

Fiind cine este el.

Pentru că eu sunt cine sunt.

Mă holbez la el așa așa cum mă holbam la cartea mea de filosofie. De parcă toate răspunsurile s-ar transfera în mod magic în creierul meu, ca să știu ce se presupune că ar trebui să știu, ca să înțeleg ce n-am înțeles până acum. Am un nod în stomac care oprește zborul fluturașilor pe care mi-i provoacă el. Asta până se uită la mine. Nu se

mișcă, doar mă măsoară din priviri. Mă simt ca un copil care este urmărit, dar el tot mă privește ca pe o femeie.

Mă privește de parcă are mai multă nevoie de mine decât de aerul pe care îl respiră.

Nu mai pot respira normal când mă privește așa. Simt cum mă arde în piept, stomacul mi s-a făcut ghem, vederea mi se înceţoșează și mă lasă genunchii, toate astea în timp ce cele două jumătăți din mine țipă cu toată puterea. Îl iubesc. Îl urăsc. El e tot ce-i bun pe lumea asta. Este cel mai rău lucru. Dă sens vieții mele. O să-mi ia viața într-o bună zi.

Făt-Frumos s-a dovedit a fi personajul negativ din basmul meu și o parte din mine crede că e bine așa pentru că oricum o să dispară totul într-un final.

Nimic nu durează la nesfârșit.

Nu cred că există „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți".

Naz ridică din sprânceană, dar nu zice nimic. Ezit pentru o clipă înainte să mă întorc și să plec.

Nu se poate face nimic.

Mă plimb aiurea prin casă. Zăbovesc într-o cameră o vreme, înainte să mă mut în alta, dar nu intru în birou. Mă gândesc să sun la numărul pe care mi l-a dat mama, dar mi se pare că l-aș trăda pe Naz și nici nu știu ce să-i zic ei. Nu pot să trec peste faptul că nu m-a sunat nici până acum.

Îi trimit un mesaj lui Melody și mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lovesc păsări și omor porci pe ecranul telefonului ca să treacă timpul.

Ba chiar ies și mă plimb prin curte. Nu e nimic acolo, cu excepția copacilor, ierbii, a unei mașini de tăiat iarba care trebuie urgent folosită și a câtorva tufișuri de trandafiri care par să se fi ofilit acum multă vreme. Găsesc

intrarea exterioară spre ceea ce presupun că este subsolul. Mă gândesc să cobor de plictiseală, asta până îl văd pe Naz cum mă privește de la fereastra biroului.

E o privire atât de pătrunzătoare, încât intru în casă doar ca să fug de ea. Merg la etaj și mă arunc în pat. Cedez de epuizare și adorm. Când mă trezesc, camera este cufundată în întuneric. S-a înserat de mult.

Gâtul mi s-a uscat.

Îmi ghiorțăie cumplit stomacul.

Cobor și văd lumină în birou. Mă duc în bucătărie și găsesc o cutie cu mâncare chinezească pe blat, lângă frigider. Încă e caldă. Desfac capacul și văd că este Lo Mein cu vită, fără legume.

A comandat-o pentru mine.

Asta cer atunci când comandă mâncare chinezească.

Iau o furculiță și încep să mănânc, dar mă roade curiozitatea, așa că mă duc spre birou. Încă o dată, mă opresc în prag și arunc o privire înăuntru.

Televizorul este tot pornit, dar a schimbat pe un canal unde este un concurs de gătit. Naz stă la birou, cu picioarele ridicate. S-a schimbat. Poartă o pereche de pantaloni de trening, ceea ce înseamnă că a fost deja în dormitor cât timp eu dormeam.

Mă privește. N-am făcut niciun zgomot, dar pare să știe mereu când sunt acolo. Se uită când la mine, când la mâncarea din mâna mea, înainte să-și reia lectura.

Mi se pare că trece o oră.

S-ar putea să fi trecut doar un minut.

Liniștea începe să mă afecteze.

Am tăcut toată săptămâna, așa că sunt surprinsă că încă am voce.

— Ce citești?

Nu reacționează. Nu pare surprins să mă audă vorbind. Stă cu ochii lipiți de carte până întoarce pagina.

— *Principele.*

— Ce-i aia?

— Machiavelli.

— Machiavelli.

Mă sprijin de tocul ușii.

— Ca Tupac?

Începe să râdă — un râs sănătos, care mai destinde atmosfera. Știu cine este Machiavelli, dar nu știam ce altceva să zic. Își ia privirea de la carte și își fac apariția gropițele alea adânci din obraji.

— Ai citit-o?

Scutur încet din cap.

— Mulți văd ceea ce pari a fi, spune el, puțini înțeleg ceea ce ești cu adevărat.

Mai iau o înghițitură din mâncare. Știu că citează din *Principele*, dar, la naiba, simt că îmi vorbește direct.

— Spune ce ar trebui să facă cineva care vede cine ești cu adevărat și se sperie?

Tace pentru o clipă și se încruntă gândindu-se, înainte să răspundă.

— Nimic important n-a fost obținut fără o urmă de pericol.

Nu-i răspund. Rămân în prag, mâncând, în timp ce el se întoarce la citit. Într-un final obosesc stând în picioare și, fără să mă gândesc măcar, intru în birou și mă așez pe marginea canapelei.

Capitolul douăzeci și patru

Naz doarme adânc.

Stă pe partea lui de pat, cu spatele la mine, și cu o pernă în brațe în timp ce sforăie încetișor. Pentru prima dată săptămâna asta m-am trezit înaintea lui.

Mă mișc prin dormitor fără să fac zgomot. Mă îmbrac și mă încalț fără să-mi iau privirea de la el ca să mă asigur că încă doarme. Îmi iau telefonul, îl arunc în geantă și dau să ies din cameră când îi aud vocea.

— Mergi undeva?

Mă întorc spre el și văd că mă privește suspicios.

— Mă întâlnesc cu Melody la cafea.

— Serios?

— Da, zic eu. Sau, de fapt, este ceai... ceai cu ciocolată și mentă, de la cafeneaua unde mergeam mereu.

— În Manhattan.

— Da.

Se ridică în capul oaselor.

— Te duc eu în oraș.

— Nu, zic, făcându-i semn să nu se dea jos din pat. Pot să iau trenul până acolo, nu-i nicio problemă. Nu e prima dată.

Adevărul e că am nevoie de puțin spațiu să respir, să gândesc, fără să-i simt mirosul, parfumul, fără să-i simt prezența în camera de alături.

Mă privește insistent, ca și cum încearcă să decidă dacă să aibă sau nu încredere în mine. De parcă i-am dat un motiv să nu aibă. Se împacă cu ideea.

— Fii atentă, Karissa.

— O să fiu, zic eu ezitând.

Îl privesc în timp ce el nu mă slăbește din ochi. După o clipă mă întorc și ies pe ușă.

Ajung în oraș cu câteva minute mai devreme și intru în cafenea. Sunt surprinsă să-l găsesc pe Paul în spatele tejghelei. Se uită la mine rânjind și nu mă simt confortabil.

— Nu știam că lucrezi aici.

— Abia am început, zice el. Cu ce te pot servi?

Comand și mă așez pe locul meu obișnuit, dar nu mă ating de băutură. Mă cam sperie faptul că Paul a preparat-o. Ultima dată când am băut ceva ce atinsese el, m-a drogat și am leșinat pe trotuar în mijlocul nopții.

Melody intră în cafenea la zece fix și stă câteva minute să flirteze cu iubitul ei înainte să vină lângă mine. Se așază cu o cafea în mână și, înainte să apuc măcar s-o salut, bagă mâna în geantă și scoate un plic.

— Înainte să uit, am altă scrisoare.

Mă uit surprinsă la ea și o iau.

— Când a venit?

— Ieri.

O deschid în timp ce Melody începe să trăncăne. Scot o singură bucată de hârtie și o despăturesc. Văd scrisul — același ca la cealaltă.

Vineri seară. La miezul nopții. Vino la intrarea în parcul Washington Square. Trebuie să pleci de lângă el. Lasă totul în urmă. Te iubesc.

— Ei bine? zice Melody, pocnind din degete în fața mea. Mă asculți?

Îi arunc o privire și bag la loc scrisoarea în plic. Vineri noapte. La miezul nopții. Nu știu cum aș putea să plec la ora aia.

— Nu, scuze, ce-ai zis?

Repetă ceva despre Paul. Nu știu. Tot nu ascult. Mă tot gândesc la bilet și simt un ghem în stomac. Nu știu ce să zic, ce să cred. Trece o oră de când suntem aici, iar Paul ia o pauză și ni se alătură la masă. Oftez și mă uit în altă parte atunci când încep să devină prea intimi. Mă uit pe geam. Șocată, rămân mută când văd Mercedesul familiar parcat vizavi.

Nenorocitul m-a urmărit.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Sunt mai mult exasperată decât șocată, de fapt. Acum că îi știu secretul, n-o să mă scape din ochi. N-o să riște asta.

Simt că mă sufoc, deși nici măcar nu suntem în aceeași cameră. Îi simt mâinile în jurul gâtului meu, cum storc viața din mine puțin câte puțin.

Melody se scuză ca să meargă la baie. Imediat ce pleacă, mă întorc înspre Paul. Am șansa să mă strecor afară din casă și trebuie să găsesc o modalitate prin care s-o fac... doar ca să-i ascult măcar, să aud versiunea lor.

Până la urmă, este mama mea.

Îi datorez măcar atât.

Poate că viața mea a fost clădită pe minciuni, dar fără îndoială m-a crescut singură timp de optsprezece ani. Partea din mine care s-a frânt tânjește după ocazia care s-a ivit, în timp ce cealaltă jelește deja pierderea bărbatului care mă așteaptă afară.

— Am nevoie de ceva, îi zic lui Paul aproape în șoaptă. Ceva care să adoarmă pe cineva o vreme.

Face ochii mari.

— Gen Ambien?

— Mai puternic.

Se uită la mine suspicios.

— Nu pot face rost de așa ceva.

Arunc rapid o privire în jur și apoi mă aplec spre el.

— În prima seară, când Melody te-a cunoscut, i-ai cumpărat o băutură... pe care am băut-o eu. O băutură care m-a lăsat incoștientă jumătate de zi. Vreau ce-ai pus în ea.

— Nu știu ce...

— Lasă vrăjeala, Paul. N-am timp pentru asta. Poți să-mi faci rost?

Încuviințează.

— Când?

— În seara asta, zice el. Pot să fac rost de la un prieten.

— O să revin săptămâna asta să-l iau.

Începe să bălmăjească despre cum el nu face chestii d-astea de obicei, că știe că a făcut o greșeală, dar o iubește pe Melody și nu vrea să facă nimic ca să strice asta. Nu-i răspund, iar el se oprește când ea se întoarce de la baie și își reia locul.

Mă ridic și îmi arunc băutura. Scot scrisoarea și o rup în bucăți mici, apoi o arunc. Îmi iau la revedere de la Melody și Paul, dar nu mă aud, sunt pierduți într-un sărut pasional.

Mă gândesc să mă prefac că n-am observat mașina lui Naz, dar n-are rost. În schimb, traversez strada direct spre mașină, o ocolesc și mă urc în scaunul din dreapta. Se uită la mine, fără să schițeze vreo urmă de regret.

— Ți-am zis că n-am nevoie să mă duci cu mașina.

— Știu. Dar n-ai zis că nu ai nevoie să te aduc acasă. Semantică.

Se lasă noaptea și mare parte din casă este învăluită în umbre. Este urât afară, rece și umed, și plouă mărunt. Vremea se potrivește cu sentimentele care fierb în interiorul meu. M-am învârtit agitată prin casă toată ziua. Nu pot să stau nemișcată. Nu pot să fac mai nimic.

Este vineri.

Mi se pare că a durat o eternitate, însă ziua asta a venit prea repede.

Nu sunt pregătită.

Nu știu dacă o să fiu vreodată.

– Ți-e foame? întreabă Naz, oprindu-se în pragul ușii de la bucătărie, în timp ce eu stau în fața chiuvetei și mă uit la curtea din spate.

Mă ține încă sub observație, dar acum încearcă să poarte o conversație, un semn de normalitate.

– Pot să comand ceva, continuă Naz.

– De fapt, zic eu, întorcându-mă înspre el, cred că mai degrabă aș găti.

Este luat prin surprindere. Sunt ciudat de entuziasmată că îl surprind.

– Tu? Să gătești?

– Hei, zic eu în apărearea mea, știu să gătesc.

– De când?

– Doar pentru că n-o fac, asta nu înseamnă că nu știu. Mama m-a învățat câte ceva.

Abia după ce termin propoziția îmi dau seama ce-am zis. Fac ochii mari și regret că am adus-o pe mama în discuție, de parcă, dacă n-aș mai pomeni-o, aș putea să-l fac pe Naz să uite că există. De parcă dacă n-aș mai rosti numele ei, asta ar putea salva cumva vieți. Se uită ciudat la mine în timp ce străbate bucătăria cu mâinile în buzunar.

– Îmi aduc aminte de mâncarea Carmelei, spune el relaxat. De obicei era bună... mult mai bună decât a Mariei. Maria putea să ardă o oală cu apă fără nimic altceva înăuntru.

Maria...

Soția lui?

Sunt surprins de cât de relaxat vorbește. Nu sunt sigură ce să răspund, cum să reacționez, așa că doar șoptesc:

– A, da?

— Am luat cina cu ei în seara aia, zice el. Mama ta a făcut lasagna.

Mereu mi-a plăcut lasagna ei. Era felul meu preferat de mâncare. Zâmbesc, dar zâmbetul îmi dispare imediat când îmi dau seama cum se va termina povestea lui Naz.

— Apoi, am mers acasă, dar mama ta nu ne-a dat nimic la pachet. M-am gândit mult la asta în ultimele zile. Mereu ne dădea și pentru acasă când luam cina acolo. Dar în seara aia n-a făcut-o.

Se oprește la câțiva metri de mine și mă privește.

— Mă gândesc dacă nu cumva nu s-a mai obosit pentru că s-a gândit că oricum o să fim morți până dimineață.

Simt fiori pe șira spinării. Nu vreau să mă gândesc la asta, nu vreau să cred că așa a fost. Nu seamănă deloc cu femeia care m-a crescut să fiu blândă, iubitoare și plină de compasiune.

— Deci, da, zice el, poți să gătești dacă vrei, dar dacă sunt tăieței Ramen, nu promit că o să mănânc.

Îmi zâmbește ghiduș înainte să plece. Sunt și mai confuză acum.

Nu fac Ramen. În schimb, prepar spaghete cu chiftele. Nimic sofisticat, nici măcar făcute în casă. Toate sunt semipreparate.

OK, nu sunt o bucătăreasă *așa* bună.

Când termin, pregătesc două farfurii. Mă uit cu atenție în jur și mă asigur că n-o să fiu prinsă, înainte să scot din geantă fiola mică cu pudră albă pe care o am de la Paul. Presar praful pe una dintre farfurii și o amestec cu sosul. Se dizolvă ușor.

Este invizibilă, fără gust și poate fi detectată abia când este prea târziu.

Știu asta din experiență...

Așez farfuriile pe masă, cea cu somnifer în dreptul scaunului meu. Îl cunosc pe Naz. I-am învățat capriciile.

își toarnă singur băuturile în pahar și rareori are încredere în mâncarea pe care i-o servește cineva. Este un joc să încerc să prezic ce o să facă, iar dacă greșesc, atunci sunt terminată.

Naz vine și el și se așază pe scaun în timp ce iau o înghițitură mică din spaghetele în care am pus praful, dar nu suficient cât să mă lase inconștientă. Mă privește atent înainte să se uite precaut în farfuria lui. N-o spune, dar știu ce gândește.

S-ar putea să fie otrăvită.

Mă privește din nou suspicios și știu că l-am convins. Întinde mâna și face schimb de farfurii, doar așa, ca să fie sigur. Mă pune să iau o gură, ca să se asigure.

Ca de obicei, nu se scuză. Nici nu mă aștept.

Acum câteva săptămâni, aș fi râs. Aș fi crezut că e o glumă, că e paranoic, dar acum înțeleg. Sunt fiica bărbatului care i-a omorât familia, fiica bărbatului care aproape l-a omorât. S-ar putea să mă iubească, dar nu cred că ar putea vreodată să aibă încredere completă în mine.

Nu pot să-l învinovățesc.

Nu merit.

Fiecare înghițitură pe care o ia îmi dovedește asta. Nu este suficient cât să-i facă rău. Doar suficient cât să-l adoarmă ca să pot pleca.

Bem vin la sugestia mea. Am nevoie de curaj lichid și sper ca beția să mascheze efectul drogului. Mă asigur că bea cât beau și eu. Trebuie să fiu suficient de lucidă încât să plec de aici.

Începe să simtă efectele drogului, indiferent dacă își dă sau nu seama.

Bărbatul care îmi zâmbește din celălalt capăt al mesei, care îmi vorbește jucăuș, care mă numește micuța lui prizonieră, îmi aduce aminte surprinzător de mult de bărbatul de care m-am îndrăgostit. De parcă atunci când renunțăm la toate pretextele și blocăm toată durerea și furia, el, cel adevărat, se află acolo, în interior.

Monstrul doar aruncă umbre asupra lui.

Când terminăm de mâncat, duc farfuriile în bucătărie. Sentimentul de vină începe să mă apese. Este deja trecut de ora zece. Timpul trece prea repede.

Nu sunt pregătită.

Nu sunt pregătită.

Nu sunt pregătită.

Îmi șterg palmele transpirate și îmi aranjez absentă rochia. Sunt îmbrăcată cu una dintre preferatele lui Naz — rochia roșie pe care am purtat-o în Las Vegas. Umplu chiuveta cu săpun și apă ca să spăl vasele și ca să treacă timpul mai repede, dar Naz intră în bucătărie.

Vine în spatele meu, se lipește de mine, își pune mâna pe șoldul meu și mă trage spre el. Nu m-a mai atins așa de ceva vreme, din ziua în care i-am zis cuvântul de siguranță chiar aici, în locul ăsta. Îmi dă părul la o parte cu cealaltă mână și tremur atunci când îi simt respirația pe gât. Îmi sărută pielea în timp ce își coboară mâna pe sub rochie, în chiloți.

Nu mă pot abține.

Atingerea lui mă face să gem.

Aproape că îmi pierd mințile atunci când mă atinge pentru prima dată. Este atât de tandru, de firesc, mângâierea lui este atât de blândă. De parcă ultimele două săptămâni nici n-ar fi existat, iar el a uitat că l-am urât vreodată.

Închid ochii și încerc să uit și eu asta.

Simt cum mă învăluie puterea orgasmului. Mi se înmoaie genunchii și respir greoi, ținându-mă de marginea chiuvetei. Continuă să mă mângâie. Desface cureaua și se descheie la pantaloni. O voce din capul meu îmi spune să încetez, să-l opresc, dar nu pot.

Nu o s-o fac.

Poate că am nevoie de asta la fel de mult ca el.

Poate că am nevoie mai mult.

Poate, ţipă cealaltă jumătate din mine, doar am nevoie de *el*.

Îmi ridică rochia şi îmi dă bikinii jos. Aproape că termin şi simt că explodez de plăcere. Mă apleacă suficient de mult încât să mă pentreze de la spate.

Intră în mine şi ţip.

A trecut aşa de mult.

Prea mult.

Nu este brutal, nu se joacă, dar pare că se grăbeşte în timp ce mi-o trage pe la spate. Îmi cuprinde talia cu un braţ şi cu cealaltă mână mă apucă de gât, aşa cum m-a ţinut şi pe stradă în New Jersey. Strânsoarea aia vrea să zică „eşti a mea, îmi aparţii şi mereu va fi aşa". Îmi spune că pot încerca să uit, dar corpul meu îşi va aminti mereu atingerea asta.

Doare.

Doare.

O, Doamne, chiar doare.

Nu fizic. Rana este mai adâncă, o cicatrice emoţională care nu cred că o să se vindece vreodată, indiferent de cât mult timp o să treacă. Îmi atinge corpul, dar îmi sfâşie sufletul, rupe bucăţi din mine care sunt acum doar ale lui.

Nu durează mult până îl simt cum începe să se încordeze. Ultimele penetrări sunt adânci, agonizante, în timp ce geme şi îşi dă drumul în mine. Când se opreşte într-un final, se lasă cu toată greutatea pe mine, satisfăcut. Respiră greoi.

Tremur din cap până-n picioare. Am lacrimi în ochi atunci când iese din mine. Sper că el crede că lăcrimez de plăcere şi nu pentru că încerc cu disperare să nu plâng în faţa lui.

— Eşti în regulă? întreabă el, aranjându-şi pantalonii.

Mă sprijin de dulapul de lângă chiuvetă şi îmi acopăr faţa. Naz cel încrezător pare atât de nesigur în ultima vreme.

Nu-l privesc în ochi când dau din cap că da, sunt în regulă. Sau așa cred că o să fiu. Se apleacă spre mine și mă mai sărută o dată pe gât în timp ce îmi trage de rochie, aranjând-o. Apoi face un pas în spate.

Izbucnesc în plâns imediat ce iese din bucătărie. Îmi iau cam douăzeci de minute să-mi revin. Îmi șterg lacrimile, îmi aranjez hainele și și mă îndrept precaută spre biroul lui. Stă la masă, cu capul pe carte.

Principele.

Mă apropii de el. A adormit deja. Mă uit la el și îi mângâi linia maxilarului, îi simt ceafa, înainte să-mi trec degetele prin părul lui. Nici nu se clintește.

Sper că visează, că e fericit și împăcat, chiar dacă doar pentru moment. Pentru că atunci când o să se trezească, știu că cineva va trebui să plătească.

— Te iubesc, șoptesc eu, deși știu că nu mă poate auzi. N-ar trebui... dar la naiba dacă nu te iubesc, indiferent de situație.

Îmi scot inelul de logodnă de pe deget și îl pun pe birou lângă el, apoi mă întorc și plec.

E fix miezul nopții.

Aștept la intrarea în parc, lângă bolta imensă, tremurând în aerul umed al nopții. Îmi pare rău că nu m-am schimbat, că nu mi-am luat pantaloni. Dar mirosul lui Naz și atingerea lui au rămas impregnate în material și încă nu sunt pregătită să renunț la asta.

Mă uit precaută în jur, prin cartier. Sunt în stare de alertă, aștept.

Trece un minut.

Apoi altul.

Și altul.

Trec zece minute, apoi cincisprezece. Încep să intru în panică. Dacă am făcut toate astea degeaba? Trec aproape douăzeci de minute înainte ca o mașină să apară pe stradă și să se oprească în fața mea. Este un BMW negru, scump și nou. Geamul din dreapta este coborât, iar inima mea a luat-o la goană.

Îi văd fața. Este John Reed. Johnny Rita.

— Urcă, zice el.

Ezit, întrebându-mă dacă nu cumva fac o greșeală. Dar nu pot ști asta, nu înainte să aud ce au de zis. Oftez și mă urc în mașină, dar refuz să mă uit la el.

— Ai întârziat.

— Da. A trebuit să mă asigur că ai venit singură, spune el, conducând mai departe. Nu poți să ai încredere în nimeni în ziua de azi.

— Mie îmi zici, mormăi eu, încercând să-mi suprim furia.

Bărbatul ăsta s-ar putea să fie tatăl meu, dar asta nu înseamnă că face parte din familie. Este un necunoscut și nu am încredere în el.

— Unde e mama?

— Așteaptă, zice el. Îi era teamă că n-o să vii.

— Pentru că întreaga mea viață a fost o minciună? Pentru că n-am încredere în tine?

Mă privește.

— Pentru că n-a crezut că o să poți scăpa.

O spune de parcă sunt o prizonieră, de parcă eram ținută împotriva voinței mele, de parcă nu l-am primit de bunăvoie pe Naz în lumea mea.

— Nu știi nimic despre relația mea cu el. Niciunul dintre voi nu știe.

— Știu mai multe decât tine. Tu ești doar o unealtă pentru el, ceva cu care să se joace. Nu e prost. Așteaptă momentul și tu îi ușurezi treaba. Asta-i tot.

Furia începe să-mi crească. Vreau să-i cer să oprească, să mă lase să cobor, să nu se mai uite la mine și să nu-mi mai vorbească niciodată, dar ce s-ar întâmpla cu mine? Aș fi singură, mi-ar fi frig, fără un loc în care să merg și având la fel de multe întrebări ca atunci când am venit. Așa că doar mă uit la el înainte să privesc în altă direcție.

— Știu la ce te gândești, zice el.

Pufnesc.

— Nu știi nimic.

— Poate că nu știu cine ești, dar știu persoana care te-ai născut să fii, zice el. Îți cunosc sângele, fato. Curge și prin venele mele. Și știu că te gândești că poate este un om bun, că ai putea să-l ajuți.

Nu sunt un om bun, Karissa și n-o să fiu niciodată. Deci, să nu crezi că o să mă poți „repara" sau că o să mă schimb vreodată, pentru că asta nu o să se întâmple. Nu pot.

— Greșești, zic eu încet. Nu poate fi reparat.

— Atunci de ce ai fost cu el?

— Pentru că am crezut că nu avea nevoie să fie reparat.

— Este terminat, Karissa. Mintea lui nu funcționează cum trebuie.

— Serios? Dar oare de ce? A? Se poate să fie de la glonțul pe care l-a primit în piept?

Apucă strâns de volan. Nu-i place când îi răspund obraznic.

— Fiecare poveste are două variante.

— Atunci spune-mi-o pe a ta, chiar te rog. Abia aștept să aud ce te-a făcut să ucizi o femeie însărcinată și aproape să-ți omori cel mai bun prieten. Sunt sigură că există o explicație foarte rezonabilă.

Apasă pedala de frână cu putere. Mașina se oprește hurducăind la un semafor. John se uită la mine. Starea de nervozitate crește. Îmi face să mi se zbârlească părul și

primesc niște semnale de alarmă care mă imploră să tac. Nu e o mișcare inteligentă să-l enervezi pe șoferul mașinii în care te afli.

— Nu e nimeni nevinovat, zice el. Nimeni. Nici eu, nici el, nici ea, nici mama ta... nici măcar tu. Am făcut ce-a trebuit ca să supraviețuiesc și apoi am făcut-o pentru ca tu și mama ta să trăiți.

— Ne-ai părăsit.

— Eram urmărit, fato. Ce naiba te așteptai să fac?

— Să nu pui o țintă pe spatele nostru, în primul rând.

Râde cu amărăciune, dar nu răspunde. Tac și mă uit pe fereastră. Este cel mai lung drum din viața mea, chiar mai lung decât drumul spre Waterford cu Naz. Sunt blocată de mai bine de o oră în mașina asta, cu bărbatul ăsta care ne duce undeva în New Jersey.

Undeva unde n-am mai fost niciodată.

Casa este modestă, arată mult mai bine decât mahalaua în care am fost data trecută. Este o casă — casa cuiva, cu un gard viu tuns și un gărduleț alb. Îl urmez agitată pe John în casă și o găsesc pe mama stând pe o canapea moale, cu Killer adormit pe podea lângă ea. Televizorul e pornit, un film rulează în fundal, dar tot ce aud este vocea disperată a mamei în timp ce se repede spre mine.

— Ești bine, Kissimmee? Te rog, spune-mi că da. Te rog, spune-mi că nu te-a rănit.

Este pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

Clatin din cap. Sunt amețită, încerc să mă adaptez la ceea ce mă înconjoară.

— Nu, sigur că nu. Nu m-a rănit. N-ar face asta.

John râde iarăși cu amărăciune în glas.

— Ești sigură? întreabă ea. Mie poți să-mi zici dacă ți-a făcut ceva.

— Sunt bine, mamă. Doar...

Mă uit în spatele ei și dau roată cu privirea prin toată camera. Pare locuită și miroase a flori de la o lumânare aprinsă.

— Cine locuiește aici?

— Eu, zice John.

Mă întorc încruntată spre el.

— Cât timp ai locuit aici?

Pare că stă puțin pe gânduri. Mă sperie când își bagă mâna în palton și scoate o armă. Mă încordez toată când o văd, dar el o așază pe șemineul neaprins înainte să se întoarcă spre mine.

— Câți ani ai?

— 19.

— Atunci 19 ani am locuit aici.

Clipesc de câteva ori.

— Ai trăit aici tot timpul ăsta? În tot timpul ăsta în care ne-am mutat, am fugit, tu ai fost aici?

— Da.

— Nu îți dai seama cât de aiurea e asta?

Ridică din umeri.

Înainte să-mi ies complet din fire, mama mă apucă de braț și mă trage pe canapea lângă ea.

— Știu că e greu de înțeles...

— Nu. De fapt, e destul de ușor.

O zic așa de tare încât Killer se ridică și se uită la mine.

— În toți anii ăștia, ai fost pe fugă mereu din cauza a ceva ce el a făcut și care nu l-a afectat deloc. El are o casă, un cămin, ceva ce mi-am dorit toată viață, dar eu n-am putut să am... El a avut. *Are*.

Se uită la John în timp ce se plimbă prin cameră, transmițându-i un mesaj din priviri pe care eu nu îl pot înțelege. Nu văd deloc ura pe care aș vrea s-o aibă în privire. Dar văd altceva în schimb. Compasiune.

Și asta îmi alimentează ura.

El se scuză și ne lasă să discutăm între patru ochi. După ce John pleacă, mama se întoarce cu fața spre mine.

— Doar pentru că nu a fugit mereu, nu înseamnă că nu a fost afectat. Și-a pierdut familia.

— El? întreb neîncrezătoare. *El* și-a pierdut familia? A omorât familia lui Naz!

— Știu, zice ea.

Cuvintele ei mă lovesc. Nu m-am îndoit niciodată că știa, dar e greu să accept acum că îmi confirmă.

— Așa este, a omorât-o, continuă.

— Știai? o întreb cu un tremur în glas.

Mi-e teamă de răspunsul ei.

— Știai că urma să-i ucidă, că plănuia...?

— Sigur că nu.

Începe să plângă și lacrimile i se preling pe obraji.

— Maria era prietena mea cea mai bună. Dacă aș fi știut... dacă mi-ar fi zis... l-aș fi oprit. Aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință să-l opresc. Dar n-am știut până n-a fost prea târziu, când deja o făcuse, când a venit acasă...

Închide ochii în timp ce amintirile o fac să se cutremure.

— Deci, de ce ești aici acum? o întreb eu pe un ton acuzator.

Încerc să rămân calmă, dar nu înțeleg cum poate să stea în camera asta, în casa asta împreună cu el. Cum poate da fuga la el după tot ce-a făcut.

— De ce ești lângă el?

— N-a avut de ales, zice ea. A trebuit să... a trebuit să facă ceva.

— A omorât o femeie, spun eu cu neîncredere. Asta a fost soluția lui? Și-a împușcat cel mai bun prieten. Naz mi-a povestit totul, cum i-a zâmbit în față, cum s-a comportat

de parcă totul era la fel și apoi a încercat să-l omoare în noaptea aia.

— Vitale ți-a zis asta? spune ea, ridicând din sprânceană. Nu ți-a zis și că avea de gând să-l omoare pe John?

— Nu știi despre ce vorbești.

— Nu, tu nu știi, spune ea apăsat. Vitale poate s-o facă pe victima în toată treaba asta și chiar a fost... a fost... dar nu a fost singurul.

— Asta nu scuză nimic.

— Ai dreptate, nu scuză. S-a întâmplat ce s-a întâmplat și nimeni nu poate face nimic ca să schimbe asta. Dar au fost suficiente morți. Prea multe. În loc să vină după John, a venit după familia lui. John ne-a părăsit ca să ne putem ascunde. Pentru că dacă Vitale ar crede că nu-i pasă de noi, poate nu s-ar obosi să ne omoare. Dar n-a funcționat. Cu siguranță, n-a funcționat asta. Pentru că ne-a găsit.

Se oprește și se uită la mine.

— *Te-a* găsit.

O privesc în tăcere. Am crezut mereu că mama e nebună, că era incredibil de paranoică, dar ea doar încerca să fie cu un pas înaintea monstrului... un monstru peste care am dat fără să vreau în secunda în care am plecat de lângă ea.

În ciuda avertismentelor ei, mi-am vârât singură capul în gura leului, m-am oferit pe tavă, am devenit gustarea pe care o căuta mereu.

Ai ceva... ceva ce am căutat multă vreme. Ceva ce mi-am dorit mereu. Și acum că l-am găsit, nu știu dacă pot renunța la el.

Închid ochii, las capul în pământ și îmi acopăr fața cu mâinile. Adevărul era sub ochii mei de la bun început. Sunt prea multe lucruri cu care să mă împac. Îmi bubuie nebunește capul, inima dă să iasă din piept.

Killer vine la picioarele mele și mă atenționează cu nasul în timp ce scoate un scheunat. Îl iau în brațe și îmi sprijin capul de al lui.

El nu m-a mințit niciodată.

Lui nu i-a trecut prin cap să mă omoare.

În clipa asta, el este singurul pe care nu-l urăsc.

— Am nevoie de timp să mă gândesc, zic eu. Niște timp să văd ce e de făcut.

Mama mă mângâie cu blândețe pe spate.

— Este un dormitor liber la etaj. O să stăm weekendul ăsta aici, apoi o să plecăm.

— Unde?

— Cât mai departe.

Cuvintele alea nu mă liniștesc. Să plec ar putea fi mai rău pentru mine decât să rămân.

Nu sunt genul de bărbat care face lucrurile pe jumătate. Dacă voi continua, dacă nu plec chiar acum, nu o s-o mai pot face.

Dormitorul nu e nici prea mare, nici prea mic, mobila din stejar alb pare nefolosită. Nu are zgârieturi, crestături sau urme de uzură pe lemn și, dacă aș avea suficientă energie să mă uit, pun pariu că toate sertarele comodei sunt goale. Cu siguranță, n-a dormit nimeni pe cearșafurile apretate.

N-am putut să-mi dau seama de mai multe în întuneric. Mă durea capul prea tare ca să aprind lumina când m-am întins în pat. Chiar dacă eram extenuată, n-am putut să adorm pentru că prin mintea obosită mi se perindau cuvintele lui Naz.

Știu că ar trebui să te eliberez, să te las să pleci de lângă mine chiar acum, dar nu pot s-o fac. Nu pot.

Soarele a răsărit de câteva ore, chiar dacă e acoperit de o pătură groasă de nori. Picăturile de ploaie se lovesc de geam. Stau întinsă în pat. Mă uit în tavan și ascult sunetele discrete ale cuiva care se mișcă la parter.

Îmi ghiorțăie stomacul.

Mă doare în piept.

Nu-mi pot scoate vocea lui din cap.

Am pierdut destule, Karissa. N-o să te pierd și pe tine.

Au trecut douăsprezece ore de când am plecat din casa aia. Ar trebui să fie treaz acum. Efectele drogului ar fi trebuit să dispară de mult din organismul lui.

Mă întreb la ce s-a gândit când s-a trezit.

Mă întreb cum se simte.

Mă întreb ce-o să-mi facă.

Aud o vibrație pierdută cât stau întinsă în pat. O ignor la început, până îmi dau seama că e telefonul meu. Oftez, mă întind după geantă și încep să scotocesc. Mă uit la ecran și simt cum îmi îngheață sângele în vene.

Naz.

Mă sună.

Mă holbez la numele de pe ecran până se oprește din sunat. Dau să arunc telefonul la loc în geantă când începe să vibreze din nou.

Am un mesaj în căsuța vocală.

Mi se face rău. Îmi mușc agitată buza până nu mă mai pot abține.

Pe cât îmi e de frică, pe atât simt nevoia să ascult.

Tânjesc după pedeapsă și sunetul vocii lui. Trebuie să știu cât de nervos e, cât de mult mă urăște în clipa asta...

Trebuie să știu că e bine.

Apăs pe buton și îmi duc telefonul la ureche. Mă întâmpină liniștea, o tăcere tensionată, înainte ca el să expire adânc și să închidă.

Nu-mi zice nimic, îmi oferă doar o răsuflare.

Oftez și îmi arunc telefonul deoparte. Încă aud zgomote la parter. Tot nu-mi dau seama mai mult decât noaptea trecută ce simt pentru ei, dar nu pot rămâne în camera asta. Cobor. Aud pe cineva mișcându-se prin bucătărie și simt un miros de bacon.

Mama gătește.

John, în schimb, stă pe canapea, și se joacă cu arma. Mă salută, dar nu-și dezlipește ochii de armă.

— Bună dimineața.

Nu e nimic bun la dimineața asta. Cerul plânge și ceva în interiorul meu se stinge.

Fără să zic nimic, mă așez pe un scaun și-l ignor.

— Nu zici nimic, fetițo?

N-am nimic să-i zic.

Când îl aude vorbind, mama iese din bucătărie.

— O, bună dimineața, draga mea.

— 'Neața.

Tot nu e nimic bun la dimineața asta.

Ziua asta trece ca prin vis. Iau micul dejun, prânzul, stau puțin cu mama, îi răspund la câteva întrebări și încerc să mă prefac că John nu e prin preajmă.

Mă gândesc la Naz.

Și mă gândesc la el.

Și mă gândesc la el și mai mult.

Mă gândesc la el până începe să-mi bubuie capul și îmi simt inima zdrobită.

— Mă duc la culcare, mormăi eu și mă ridic.

Mama pregătește cina și încearcă să mă oprească, dar îi zic că nu mi-e foame în timp ce mă îndrept spre scări.

Face lasagna. John a rugat-o. Mă întreb dacă vreunul dintre ei își mai amintește ce-au mâncat în noaptea aia nenorocită. Se comportă de parcă totul e perfect, de parcă

suntem o familie fericită care ia cina împreună în fiecare seară și poartă conversații normale.

Universul îmi joacă feste.

Mă întind în pat și închid ochii, sperând ca somnul să mă ducă departe de realitate pentru o vreme.

Sper ca, în timp ce dorm, să-mi vină răspunsurile.

Ceva mă trezește atât de brusc din somnul adânc, încât sunt dezorientată. Pentru o clipă, uit unde sunt. Întunericul greu și dens acaparează totul.

Buf.

Clipesc de câteva ori, încercând să-mi adaptez vederea la întuneric, în timp ce zgomotul mă înfioară. Stau complet nemișcată și ciulesc urechile. O fi Killer sau doar aud tot felul de lucruri?

Buf.

O aud din nou. Nu pare a fi Killer. Mă încordez. Se aude din ce în ce mai tare, din ce în ce mai aproape, reținut și calculat.

Buf.

Mă izbește precum o palmă peste față. Se aud pași.

Buf.

Mă ridic în fund. Inima îmi bate cu putere. Ascult atentă și privesc disperată prin întuneric, în timp ce trag adânc aer în piept. Abia dacă mai am timp să clipesc când văd silueta în fața mea. Ca o umbră neagră și amenințătoare lângă pat.

Simt cum îmi vine să țip, cum strigătul se zbate să iasă. Iese, dar abia se aude când silueta aceea vine spre mine, se așază deasupra mea ca să mă imobilizeze și simt că o mână îmbrăcată într-o mănușă îmi acoperă gura.

Tremur și clipesc cu ochii în lacrimi. Mă arde în piept în timp ce respir. Văd un chip neclar. Ochii întunecați mă privesc intens și expresia lui este terifiantă.

Naz.

Ignazio.

Îmi bate inima așa de tare încât sunt sigură că o poate simți în timp ce mă imobilizează în pat. Sunt la un pas de un atac de panică, speriată de moarte, cu lacrimi care mi se preling pe obraji. Are ceva pe gât, o urmă mică pe maxilar și niște pete mici în jurul gâtului.

Când se apropie mai mult, îmi dau seama că e sânge.

Sânge.

La naiba, e *sânge* pe fața lui.

Suspin în timp ce îmi atinge fața cu vârful nasului. Este aici. M-a găsit.

O, Doamne, cum m-a găsit?

— Să nu țipi dacă îți dau drumul, zice el cu o voce răgușită și fără emoție în glas. Înțelegi?

Încerc să dau din cap.

— Vorbesc serios, mă avertizează el. Ultimul lucru pe care vrei să-l faci e s-o trezești pe mama ta.

Mama... doarme.

Nu este moartă.

Nu sângerează.

Își dă încet mâna la o parte și slăbește strânsoarea. Nu mă mișc. Nici măcar nu respir prea adânc. Naz al meu a plecat de mult. Monstrul s-a trezit dintr-un somn provocat de droguri.

— O să te ridici și, cât poți de încet, o să vii cu mine afară, zice el pe un ton categoric. Atât timp cât mama ta doarme, o s-o las în pace, dar dacă se trezește...

Nu-și termină gândul. Nici nu trebuie.

Ea va fi următoarea victimă.

Nu pot lăsa să se întâmple asta.

Mă eliberează când decide că am înțeles. Mă ridic și sunt surprinsă că mă pot mișca. Îmi tremură picioarele în timp ce orbecăi prin întuneric. Cu genunchii moi, încerc să-mi iau lucrurile, fără să scot niciun sunet.

Sunt al naibii de speriată.

Te iubește, îmi zic încet, încercând să-mi păstrez calmul. *N-o să te rănească. A promis.*

Vocea este încrezătoare, dar simțul realității țipă și mai tare. Se întâmplă ca oamenii să nu mai fie îndrăgostiți. Nu toată lumea își ține promisiunile.

Mă încalț și îmi iau geanta. Încă port hainele pe care le aveam acum douăzeci și patru de ore, când am plecat de lângă el. O zi întreagă, doar atât am avut, doar de atât a avut nevoie ca să vină după mine.

O să vin mereu.

Când mă întorc spre el, observ că mă privește precaut. Toată încrederea pe care i-am câștigat-o iubindu-l s-a spulberat în timp ce dormea azi-noapte. Cineva clar trebuie să plătească și eu o să fiu aia. Mă privește suspicios. Se poartă precum un comandant ale cărui ordine nu le-am respectat.

Care este pedeapsa pentru un trădător în ziua de azi?

— Mergi, zice el, arătând spre ușă. Pe vârfuri.

Calc ușor și îmi țin respirația în timp ce mă îndrept spre scări. Când ajung, se aude scârțâitul unei alte uși de la etaj, care se întredeschide. Mă uit îngrozită în direcția aia și văd cum Killer scoate capul din celălalt dormitor. Îl vede pe Naz și începe să mârâie.

— Killer, șoptesc eu disperată, strigându-l, cu inima bătându-mi nebunește. Este în regulă, băiete.

Câinele se uită la mine și se oprește din mârâit. Se uită ba la Naz, ba la mine. Killer care e de obicei liniștit acum este în stare de alertă, de parcă simte că ceva e în neregulă.

— Karissa, tu eşti?

Aproape plâng când aud cum mă strigă mama din dormitor. Mă întorc spre Naz cu ochii mari şi încerc să nu-mi las vocea să tremure în timp ce strig:

— Totul e în regulă, mamă. Am luat un pahar cu apă. Culcă-te la loc.

Mă uit la Naz, implorându-l din priviri, în timp ce Killer intră înapoi în cameră, convins că nu există nicio ameninţare.

— Noapte bună, draga mea, răspunde ea. Vise plăcute.

— Şi ţie, mamă.

Îl aştept pe Naz să coboare. După o clipă, se întoarce spre mine şi îmi face semn spre scări. Sentimentul de uşurare mă copleşeşte atunci când mă întorc şi cobor.

E bine.

Mama mea e încă bine.

E întuneric la parter, la fel ca la etaj. Clipesc, încercând să văd prin întuneric. Arunc o privire spre living când ajung la parter. Simt cum rămân fără aer în timp ce mi se taie picioarele.

E sânge peste tot. Abia îl văd prin întuneric, un lac de sânge negru se prelinge pe podea în jurul unui trup. Ceva îi iese din piept. E un cuţit.

John.

E mort.

Ţip înainte să mă pot opri. Naz mă cuprinde cu mâinile pe la spate şi îmi pune mâna pe gât. Îmi apucă bărbia cu degetele puternice şi mă forţează să mă uit în altă parte. Îi simt respiraţia în timp ce şopteşte:

— N-o face.

Nu te uita.

Nu gândi.

Nu respira.

N-o face.

Recit în minte. Lacrimile mi se preling pe obraji în timp ce ies pe ușa casei. Mașina lui este parcată în apropiere. Nu ne iese nimeni în cale și sunt recunoscătoare pentru asta. Ceva îmi zice că un martor n-ar trăi suficient cât să vadă ziua de mâine.

Plâng tot drumul până în Brooklyn. Tremur toată și îmi clănțăne dinții. Îmi acopăr fața ca să nu mai scot niciun zgomot. Simt o arsură în piept, apoi îmi arde măruntaiele și îmi face corpul să ia foc. Aproape că vomit de câteva ori în mașină, dar Naz nu zice nimic. Se întinde și își pune mâna pe gâtul meu. Atingerea lui este fermă în timp ce mă masează. Îmi alină durerea de cap și calmează focul din interiorul meu, dar eu doar plâng și mai tare.

De ce mă afectează în felul acesta atingerea lui?

Mâinile alea răzbunătoare au omorât un bărbat în seara asta, au luat viața unui om și totuși mă alină ca nimic altceva.

Mă urăsc pentru asta.

Când ajungem acasă, apasă pe un buton și ușa garajului se deschide. Bagă mașina înăuntru înainte să închidă ușa garajului, oprind motorul. Rămâne încremenit și se uită prin parbriz. Vocea lui este relaxată.

— Ar trebui să te omor.

În ciuda efortului meu de a rămâne tăcută, mă smiorcăi când îl aud.

— Ar trebui să te apuc de gât și să-ți fur ultima răsuflare, zice el. Să sângerezi până nu mai rămâne nimic din tine, să scurg sângele ăla murdar al familiei Rita până la ultima picătură. M-ai drogat... m-ai trădat... ca să poți fugi, să te pui în pericol. M-ai mințit când eu n-am făcut nimic... nimic... ca să te răzbun!

Se răstește. Îi simt furia din glas.

— Ar trebui să te omor, repetă el, deschizând portiera. Al naibii să fiu dacă nu mi-aș dori să te pot omorî.

Ieșe din mașină și trântește portiera în urma lui. Se duce direct în casă fără să mă mai aștepte. Izbucnesc imediat în plâns. Suspin din toate puterile în timp ce încerc să-mi reglez respirația. Lacrimile mi se preling pe obraji ca într-un potop, iar pieptul îmi tresaltă până nu mai rămâne nimic în mine.

Chiar nimic.

Mă fac mică. Mă ghemuiesc în scaun și mă pierd în întuneric, în tăcere, până mi se usucă lacrimile și mușchii mei încetează să se mai încordeze și cedează în fața durerii.

Trece o oră.

Sau două.

Poate chiar trei.

Mă simt de parcă aș fi fost bătută, că am oasele fragile și sunt pe cale să se sfărâme când ies într-un final din mașină.

Intru în casă.

Luminile nu sunt aprinse și nu-l aud, dar știu că este în biroul lui. Mereu e acolo. Mă gândesc să urc în dormitor sau să merg în altă parte, oriunde altundeva, dar mă simt prea slăbită.

Sunt slăbită și sunt speriată, dar nu sunt o lașă. Poate că am sângele lui Rita în mine, dar asta nu e tot ce sunt. Sunt fiica acelui bărbat, dar nu sunt el. Și poate că asta mă face să fiu mai puternică decât cred.

Mă duc spre birou și arunc o privire în jur. Nu-l găsesc la birou, așa cum mă așteptam. Stă pe canapea, cu capul în mâini și privirea în pământ. Lângă el, pe o perniță, sunt niște mănuși aruncate și o armă mică și neagră. N-am mai văzut-o, nici măcar nu știam că are o armă. Epuizată și speriată, mă furișez în prag și mă sprijin de cadrul ușii.

Sunt la mila lui acum.

— De unde ai știut?

Am vocea răgușită, dar constat cu surprindere că încă pot vorbi.

— Cum de m-ai găsit?

— Telefonul tău.

Îl privesc în întuneric.

— Telefonul meu?

— Ți-am urmărit telefonul. Știam că e doar o chestiune de timp până să mă conduci fix la ei.

— M-ai folosit.

Nu știu de ce mă doare așa tare, dar mă face să mă simt vinovată, de parcă e vina mea că s-au întâmplat toate astea.

— M-ai folosit ca să-i găsești.

— Am încercat să nu te implic, zice el. Am făcut tot ce mi-a stat în puțină să nu te amestec în asta.

— Cum poți spune una ca asta?

— Este adevărat.

Vocea i s-a asprit din cauza furiei. Își ridică privirea ca să se uite la mine.

— Ar fi fost atât de simplu să te forțez să mă duci la mama ta și ar fi fost atât de simplu să scap de voi amândouă. Aș fi putut pune capăt chestiei ăsteia într-o singură zi. Dar apoi te-am văzut, te-am urmărit și mi-am dat seama...

— Ce ți-ai dat seama?

— Că habar n-aveai cine ești, zice el. Nu știai de unde vii. Și nu ar fi trebuit să-mi pese... n-ar fi trebuit să conteze... dar mi-am amintit de altcineva, cineva care a murit din cauză că tatăl *ei* era cine era.

— De-asta nu m-ai putut omorî, șoptesc eu cu vocea tremurândă. Îți amintesc de ea.

— Nu, pentru că îmi amintești de ea nu te-am putut răni, zice el. Te-aș fi omorât, totuși... dar nu te-ai fi așteptat.

N-ai fi suferit cum a făcut-o ea. Așa că am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu te implic, ca să nu afli niciodată. L-am pus pe Santino să-ți fure dosarul de student, te-am urmărit, am căutat adrese, dar mama ta era deșteaptă. Dacă nu te-ai fi mutat aici, dacă nu ai fi intrat în sala de clasă a lui Santino, arătând exact ca femeia pe care o cunoșteam cu toții, probabil că nici măcar nu i-aș fi dat de urmă.

Vina care m-a cuprins mai devreme crește așa de mult încât aproape că mă sufocă.

— Atunci de ce nu m-ai omorât?

— Știi de ce.

— Pentru că te-ai îndrăgostit de mine.

Vorbesc atât de încet, încât sunt surprinsă că mă aude.

— Tot te-ai răzbunat, continui eu.

— Nu, n-am făcut-o. În schimb, l-am pedepsit.

— Care este diferența?

— Depinde pe cine întrebi.

— Te întreb pe tine.

— N-a suferit, zice el. Nu la fel de mult ca mine.

Aș vrea să-i zic că nu cred că ar fi suferit oricum, dar nu cred că are rost. Dacă ne-ar fi omorât, John n-ar fi fost atât de afectat pe cât crede Naz. Nu toți bărbații îi țin pe cei pe care îi iubesc așa de aproape. Dacă tatăl meu a putut așa de ușor să plece, să-și trăiască viața înconjurat de gărdulețe albe în suburbie, știind că familia lui se chinuia să trăiască, a fost o binecuvântare să scape de noi.

În adâncul sufletului lui, Naz știe asta. Mi-a zis-o chiar el — doar un laș își abandonează familia. Nimeni nu a contat mai mult pentru John decât el însuși.

Poate că asta l-a oprit pe Naz, adevărul că tatălui meu nu prea i-a păsat de mine. Poate că nu dragostea m-a salvat, ci lipsa ei.

Nu știu.

— Te urăsc, șoptesc.

O simt din toată inima, n-o pot nega. N-o pot ignora. Sunt atât de nervoasă, atât de rănită, atât de măcinată de ura pe care o simt ca o lavă care mi se revarsă în adâncul stomacului. Înainte să-l cunosc pe el, lumea mea era un cer însorit, un tablou frumos pe care l-a pictat mama pentru mine, iar el l-a vopsit tot negru, cu tot adevărul și l-a stropit cu roșul sângelui.

Urăsc asta.

Îl urăsc.

— Știu, zice el încet. Ai spus că n-o s-o faci... ai spus că vorbești *serios*... dar știu că mă urăști.

— Dar te și iubesc... nu știu cum de pot încă. Te urăsc, dar într-un fel încă te iubesc. Cum de pot să le simt pe amândouă?

— Ușor, zice el. Opusul dragostei nu este ura, Karissa, este indiferența. Tu ești o persoană pasională, iar între dragoste și ură nu e o distanță atât de mare. Ambele au nevoie de pasiune, de cineva care să-ți intre pe sub piele și să te consume. Și eu te-am mâncat de vie, draga mea. N-ai avut nicio șansă.

Mă trec fiori pe șira spinării, iar el se ridică. Îl privesc cu atenție în timp ce se apropie de mine. Îi văd întunericul din ochi.

— Ce-ar trebui să fac acum?

Mai face un pas spre mine, bagă mâna în buzunar și scoate ceva. Mă uit neîncrezătoare în timp ce mi-l pune în poală și trece pe lângă mine de parcă nu s-a întâmplat nimic. Mă uit și văd surprinsă că este inelul meu de logodnă.

— Stabilești data nunții, zice el. Asta faci.

Epilog

Vitale.

Trasează numele iar și iar. Îi simt degetele aspre pe spate. Atingerea lui parcă mă marchează, mă revendică cu vârfurile degetelor — un contract semnat cu sânge, transpirație și lacrimi.

Lacrimile *mele*, de obicei.

Și sângele meu, aproape.

Conform mitologiei grecești, oamenii au fost creați inițial cu patru mâini, patru picioare și un cap cu două fețe. Patru mâini cu care să atingă. Două guri cu care să vorbească. Temându-se de puterea lor, Zeus i-a despicat în două ființe și i-a condamnat să-și petreacă viețile căutându-și jumătățile.

Am învățat asta din *Banchetul* lui Platon în timpul cursului lui Santino.

Este un concept frumos: sufletul tău pereche, o parte din tine, există pe lume într-un alt corp. Oamenii își petrec întreaga viață căutându-l, ca să-i completeze, dar eu n-a trebuit să caut niciodată. Sufletul meu pereche a început să mă urmărească încă dinainte să mă nasc.

Până nu demult, am crezut că realitatea nu poate fi niciodată la fel de fascinantă precum imaginația, dar știu că m-am înșelat. *Rău de tot*. S-ar putea să fie adevărat pentru unii, dar ei nu-l cunosc pe Ignazio Vitale. Ei nu l-au întâlnit. Nu au văzut ce văd eu în ochii lui.

El este cealaltă jumătate a mea.

Poate că poveștile sunt greșite, mă gândesc.

Poate că Cenușăreasa n-a trăit până la adânci bătrâneți.

Poate că la miezul nopții a vrut să fugă.

Poate că prințul n-a lăsat-o.

Al meu n-a făcut-o.

Vitale.

Imediat ce-mi dau seama ce îmi scrie pe spate, își ia mâna de pe mine și se întoarce în pat cu spatele la mine. Respir ușurată, dar nu durează mult.

După ce ia mâna de pe mine, începe să-mi fie dor de atingerea lui.

Chiar dacă îl urăsc, îl și iubesc la fel de mult.

Îl iubesc.

Îl iubesc.

Și urăsc și asta, la naiba.

Este un monstru împachetat într-un ambalaj frumos.

Dar mă întreb, în clipe ca astea, când simt distanța dintre noi, dacă nu cumva *eu* sunt adevăratul monstru pentru el.